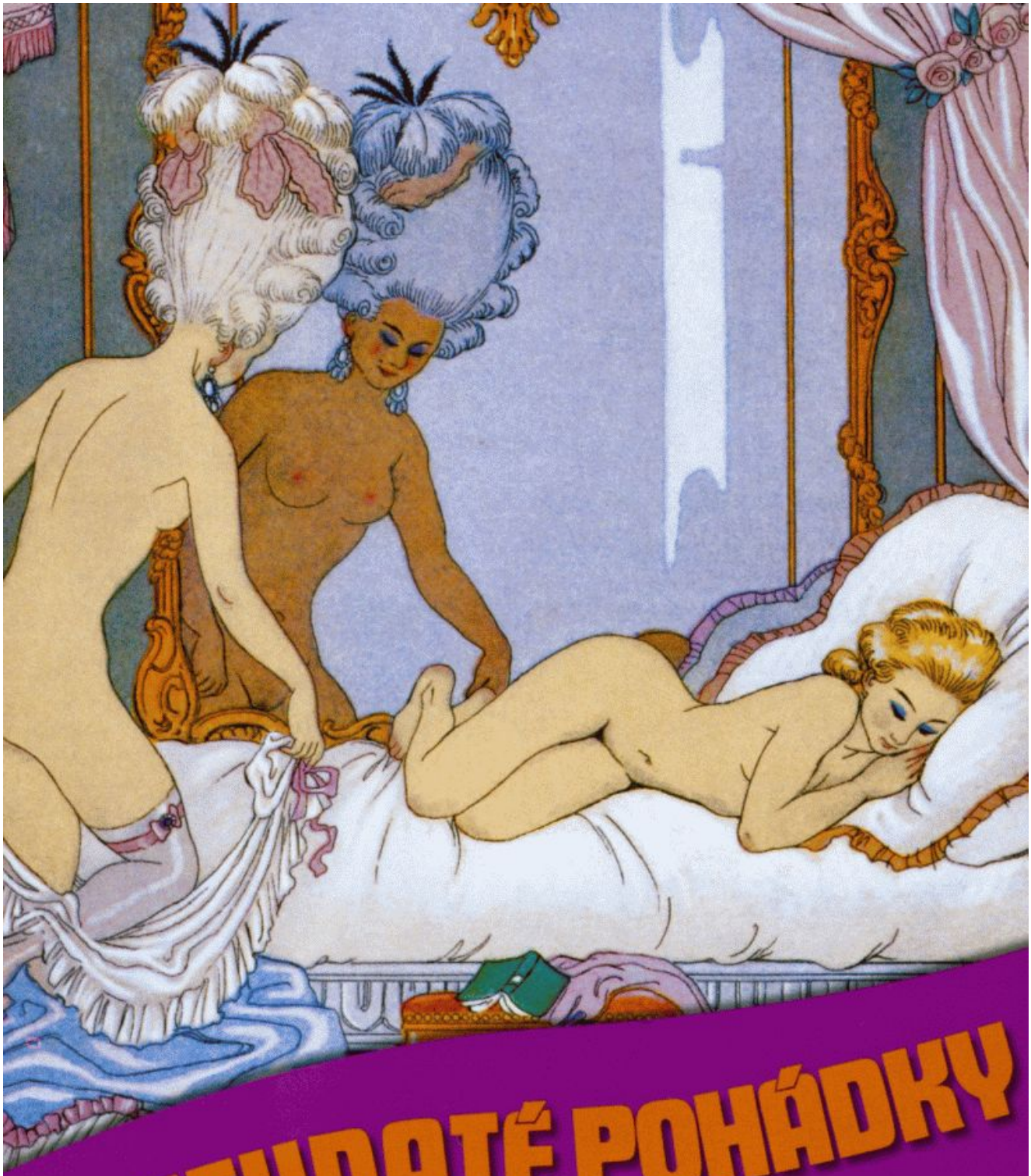

NESTYDATÉ POHÁDKY

aneb

Nemyslete si, že v pohádkách to nedělají

JITKA PŘIKRYLOVÁ

NESTYDATÉ POHÁDKY

aneb

Nemyslete si, že v pohádkách to nedělají

JITKA PŘIKRYLOVÁ

x·y·z
NAKLADATELSTVÍ

© Jitka Přikrylová, 2008
Cover illustration © PROFIMEDIA.CZ, 2008
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2008

ISBN 978-80-7388-067-5

Nejspíš už jste přišli na to, že děti nenosí čáp. Existuje mnohem lepší způsob. A není důvod domnívat se, že je tomu v pohádkovém světě jinak. Vážně si myslíte, že všechny ty kouzelné, krásné a moudré bytosti uměly čarovat, uměly třeba i létat, a přesto neobjevily věc tak úžasnou, jako je sex?

Je načase si povědět pravdu.

Malá sázka o velký diamant

Položila na stůl diamant a řekla: „Vsadíme se?“

Ten diamant na desce poškrábaného dubového stolu se jmenoval Důkaz vášně. Největší černě zbarvený diamant světa tak ležel vedle nápisu „Anežka a Martin“, vedle nápisu „kouří skvěle“, vedle nápisu „chceš taky“, vedle nápisu „tak vyhul“.

A v případě dámy, která ho na ten stůl položila, by mělo být jasné, že jde o císařovnu.

Ale ještě než si řekneme, o jakou sázku šlo, dřív než vyjde najevo, jakou nestoudnost, nemravnost a chlípnost si vymyslela na císaře tentokrát, ještě předtím byste o ní měli nejspíš něco vědět.

Musíte vědět, že taková nebyla vždy.

Měli byste vzít v úvahu, že když jí bylo sedm a viděla na stromech skotačit ptáky, dva malé načepýřené vrabce, a ptala se, co že to dělají, její stará chůva zrudla.

Nabrala odstín přezrálého rajčete, pak nosem dloubla do vzduchu jako do neviditelného míče, nakonec posbírala zbytky důstojnosti a pronesla, že to ten vrabčák si jen dělá dobře.

Uvědomte si, že když bylo císařovně devět a zahlédla po sobě rajtovat dva pudly, a že ti si to uměli užít, ptala se, jestli ten pes si taky jen dělá dobře. Byl u toho komorník. Odkašlal si do palce sevřené pěsti, aby předestřel důvěrný tón, a potom laškovně škubl jedním obočím.

Řekl: „To ten pes dělá dobře tý čubě."

Nesmíte zapomenout, že v jedenácti přišla do ložnice právě ve chvíli, kdy její rodiče dávali vzniknout svému jedinému synovi. Budoucí císařovna tam zkoprněle stála uprostřed místnosti a pozorovala mokrá záda svého otce. Nemohla odtrhnout oči od jeho nahých půlek a vůbec z toho všeho, co se dělo mezi stehny její matky. Sledovala matčin obličej, fascinovaná bolestí, nebo tím, co snadno zaměníte za bolest a co zmačkalo matčinu krásnou tvář do vráskité masky. Civěla na otcovo nakrabatěné čelo a nemohla zaboha přijít na to, kdo komu dělá dobře.

Jako nežit na nose tam ta holka trčela před velkou postelí, dokud si jí jeden nebo oba nevšimli, dokud na sebe nehodili sametovou pokrývku, dokud neřekli, co tady k čertu chce, dokud se ona nezeptala, zda dělá dobře tatínek mamince, nebo maminka tatínkovi.

Budoucí císařovna tam pořád zacláněla jako mramorový sloup, dokud maminka ze sebe tatínka neshodila, dokud si přikrývku sama nepřitáhla až k bradě.

Dokud afektovaně nepronesla: „Zábava je to jen pro chudé. My plníme svou povinnost."

Mějte na paměti, že v šestnácti stále neznala odpověď na tu otázku, když ji jakýsi knížecí hejsek zatáhl do svého pokoje v hostinské části královského zámku. Rozvázal jí všechny ty šňůrky, aby osvobodil její prsa, a zatímco si s nimi hrál, zatímco je mačkal a olizoval, bořil do nich nos a bradu a pak se pustil do rozvazování dalších šňůrek, celou tu dobu myslela jen na to jedno. Nakonec se zeptala. Chtěla vědět, jestli to bude zábava, nebo povinnost, chtěla vědět, jestli bude dělat

dobře ona jemu, nebo on jí, a to knížecí nedochudče se mělo moudře poškrábat na hlavě a pronést: „A co bys radši?“

Tohle všechno musíte vědět.

Další dva roky pak zjišťovala, co má vlastně ráda.

Zjistila, že dává přednost fešákům s tmavými vlasy a tmavýma očima, ale v konečném důsledku je to spíš jedno.

Přišla na to, že má mnohem raději prsty než dlaně. Objevila, že je o dost lepší mrštný jazyk než i ty nejšikovnější rty. Půlhodinová soulož je lepší než hodinová předehra. Minutový orgasmus je lepší než dvouhodinová soulož. Větší penis je výhra oproti malému. Malý penis berte spíš než jakýkoliv, co se pořádně nepostaví.

Tyhle životní pravdy vesmíru vytesané už starými civilizacemi do pravěkého kamene sama znovu objevovala a měla pocit, že je vynalézá.

Jedno slabší vrznutí je lepší než nejzáživnější debata o souloži roku.

Když zvládnete základy, specializujete se.

Nejvíc naši budoucí císařovnu vzrušoval sex na veřejnosti. Do mokra ji rajcovalo odhalování všeho, co jí pánbůh nadělil, ale tenhle koníček není snadné praktikovat, když jste právě jediná dospělá princezna na přelidněném zámku.

Začala být tvořivá.

Kreativní.

Uprostřed zámeckého parku nechala postavit sousoší v životní velikosti a natřené do barvy lidské kůže. Byly to samé nahé nymfy podobné postavy, jakou měla sama. Ty nahotinky na zámeckém trávníku tančily, objímaly se, pro něco se ohýbaly k zemi, třeba že se chtěly potěšit drobným kvítkem nebo možná obyčejným stéblem voňavé trávy.

Tak to umělec zamýšlel.

Ale zatímco sochař dal nehybný život osmi nádherným dílům, často bylo k pokoukání nahých nymf hned devět. I ta poslední se

třeba pro něco nakláněla k zemi, ale sotva se těšila z něčeho tak přízemního, co bylo možné objevit na obyčejném trsu trávy. Rozkošnou prdelku tak špulila na každého, kdo o ten pohled stál, i když většinou netušil, na co právě kouká. Stávalo se to o polednách, kdy slunce trochu oslepovalo, nebo k večeru, když bylo víc stínů než světla a chodníčky zámeckého parku byly plné procházejících, konverzujících a společensky se oblažujících párů nebo skupinek.

Není zcela zřejmé, zda si byl královský pár vědom, jak si jejich dcera krátí volné chvíle.

Jisté je, že mohli svou nejstarší dceru provdat i do krajin bližších než vzdálené císařství. Stejně tak je jasné, že ji mohli k oltáři doprovodit osobně a neuzavírat manželství na dálku a teprve po zpečetění svazku prostřednictvím zástupců ji poslat manželovi.

Císař byl ten typ podivína, který věřil v poctivost a pravdomluvnost, byl přesvědčen o nezdolnosti lásky a dobroty a vlastně, když už tedy mluvíme otevřeně, věřil nejen ve šťastné pohádkové konce, on věřil už v jejich šťastný průběh.

Svou ženu přijal vlídně.

Zahrnul ji dary, ověsil šperky a její komnaty byly přeplněné vším možným voňavým, hebkým, měkoučkým a sladkým. Každou jeho další pozornost přijala s většími a většími rozpaky. Poněkud znejistěn se jí zeptal, co se děje. Chtěl vědět, zda se něčím provinil. Žebral o možnost udělat své císařovně radost, žadonil, ať sama řekne, čím ji nejvíce potěší.

„Chtěla bych šaty," prozradila mu nakonec. „Měly by být z té nejvzácnější látky, jaká se jen dá utkat. Musí být pro nejurozenější z urozených. Hlupáci a prosťáčci, obyčejní, chudí a neschopní ji nebudou moci ani spatřit. Tak vzácná ta látka musí být."

Stovky tkalců se předháněly v tom, kdo utká látku nejjemnější, s nejpůsobivějším vzorem.

Každý den císař s císařovnou a s urozenými pány a dámami od dvora obcházeli řemeslníky. Pod jejich rukama vznikaly látky

skvostné na pohled a hebké na dotek. „Krásné“, vzlykaly dámy, „úchvatné“, přikyvovali pánové. Císařovna nepronesla ani slovo.

Pouze ona věděla, co vlastně hledá, a také to nalezla.

Dva šikovní podvodníčci se činili u prázdného tkalcovského stroje. Zástup urozených jen mlčel, jen civěl, jen naprázdno otvíral ústa, jen zdvihal udiveně obočí, jen rozpřahoval ruce, jen hleděl jeden na druhého, co to má, u všech všudy, znamenat.

Císařovna strnula.

Prstíky něžně propletla, v gestu okouzlení si ty propletené pěstičky přitiskla k bradě a vzdychla: „Ach.“ Vzdychla: „To je nádhera.“ Vzdychla: „Nic krásnějšího jsem neviděla.“

Všichni ti panáci od dvora sklapli v úžasu rozevřenou čelist a předháněli se v tom, kdo víc pochválí látku tak vzácnou, že ji neurození ani nevidí.

„Jak šarmantní!“

„Ten originální vzor!“

„Ty barvy!“

Toho dne už nemluvili o ničem jiném. Každý přišel s nějakou podrobností, které si na tom neviditelném hadýrku všiml jen on sám, a ostatní přikyvovali jako že ano, ano, to látce přidá na působivosti. Přidá na osobitosti. Přidá na jedinečnosti. A všichni se nemohli dočkat, až v té čarovné látce uvidí císařovnu.

Ani císařovna se nemohla dočkat, a tak prohlásila látku za dokonalou a poručila předat ji švadlenám. Za tři dny k smrti vyděšené krejčové s prsty krvácejícími, jak se do nich ze samé nečinnosti bodaly, a očima zarudlýma, oznámily, že šaty jsou hotové.

Konečně nastal den, kdy se císařovna mohla předvést v rouchu, jež jí zcela vyhovovalo.

Nahá jako pulec si vykračovala středem slavnostně vyšňořeného sálu, srovnávala neviditelné záhyby, natřásala neviditelné volány a špulila velmi viditelné bradavky a také do jemných vlnek nakroucené tmavé ohanbí.

Docela holá, jen s několika perlami na krku a v uších, tančila, korzovala se skleničkou vína, cpala se u hodovního stolu.

Smála se a laškovala s hosty, nahá.

Rozprávěla o umění, zmiňovala závažnost jistých aspektů, dočista nahá.

Ptala se, jak se vám tady dnes líbí, ptala se, co si myslíte o té politické situaci, ptala se, zda vám zdejší podnebí vyhovuje, sama si na něj ještě úplně nezvykla, a byla u toho nahá.

Nahá.

Nahá.

Nahá.

Její vzrušené bradavky byly už jako kámen a vlhkost jejího klínu se dala přirovnat k té v pralese.

Popadla za ruku jakéhosi vzdáleného bratrance císaře z matčiny strany, nebo možná to byl císařův prasynovec z otcovy strany, každopádně o to tady nešlo.

Zatáhla ho do mysliveckého salonku, kde bylo dočista prázdno. Opřela se lokty o stůl, trochu roztáhla nohy a na svého budoucího milence vyšpulila zadek i se svou navoněnou pipinou.

„Dělej," řekla.

Mladík chvíli zíral, jako by to ten večer viděl poprvé. Natáhl ruce a hned je zase stáhl, nervózně promnul prsty a znovu se pokusil císařovny dotknout, až o krok poodstoupil a nešťastně zašeptal: „Jak se ty šaty vlastně sundávají?"

Ona jen protočila panenky, nedočkavě zavrtěla boky a řekla: „Neblbni a vraž mi ho tam."

Tak ten mladík, říkejme mu třeba Radek, tak tedy Radek přestal blbnout a vrazil jí ho tam.

Postupoval opatrně, šel na věc zvolna, jako by měl rozvernou dámičku teprve připravit o panenství. Bylo to, jako byste se procházeli špatně osvětleným skleněným pavilonem, kde nějaký pomatený architekt nechal cik cak postavit skleněné stěny právě na místě,

kde byste to nejméně čekali. Jdete pak pomalu, kráčíte, jako byste měli každou chvíli narazit na sklo, i když oči vám tvrdí, že cesta je volná.

Ani Radek netušil, jestli na poslední chvíli jeho chlapák nenarazí na neviditelnou překážku. Bál se, že neviditelné ruce neviditelných krejčových by na neviditelných šatech mohly třeba nastražit neviditelné vroubkování z ostrých broušených kamenů. Neviditelných.

Když byl uvnitř, když bylo jasné, že není žádná překážka, a Radek se rozkýval do kopulačních pohybů, došlo mu to: Žádné šaty nejsou. Uvědomil si, že císařovna chodila celý večer nahá a věděla, že je nahá.

O tom dumal, když v ní jezdil sem a tam, ale bylo to podivným způsobem tak vzrušující, že se přinutil myslet na něco jiného, aby nevypálil dávku předčasně.

Jako jediný znal Radek císařovnino tajemství a stal se tedy jejím důvěrníkem. Být důvěrníkem císařovny mělo množství výhod a mělo to také výhody pro Radkovy nejlepší přátele. Tajně vyráželi na venkov, kde byla jen nahá císařovna a tucet nadržených a ke všemu svolných urozených mladíků a také dvorních dam, a vzájemně si dělali dobře.

„Abys jednou nezašla moc daleko," prohodil Radek osudného dne.

To byla právě ta chvíle, kdy na stole skončil kouřově zbarvený obří diamant.

„Vsaďme se," řekla císařovna. „Vsaďme se, že budu souložit s každým z vás přímo před císařem. Že si to s vámi rozdám před císařským dvorem a nikdo ani necekne. Nikomu se to vůbec nebude zdát divné."

Následující večer císařovna pořádala ples. Vzala si na něj své nejoblíbenější šaty a na tom plese byli lidé zdaleka. Všichni ale slyšeli o těch zázračných šatech, všichni věděli, že nesmějí dát najevo

překvapení. Bylo jim známo, že by byli za prosťáčky. Za hlupáky, za nedomrlé, obyčejné, neurozené, sprosté chudáky.

Po tanečkách byli všichni ti vzácní hosté sezváni k hostině. Usedli za dlouhý, předlouhý, lahůdkami obtížený stůl. Císařovna v čele jednoho konce a na druhý konec usedl její drahý manžel.

Na její nahotu už všichni uvykli.

Než se pustili do jídla, císařovna vstala a pozvedla číši.

„Moji milí hosté," řekla. „Napijte se tohoto vzácného nápoje se mnou. Třebaže jediná kapka je převelice drahá, chci se s vámi, se svými nejbližšími přáteli, podělit o ten nektar."

Do jednoho se postavili, každý popadl svůj pohár. Jejich obsah nevypadal vábně a ještě hůře zapáchal, asi jako voda, ve které se týden umývalo nádobí.

Ale císařovna jim vysvětlila, že je to nejlahodnější likér. Vyložila svým hostům, že pro obyčejného je to jen bahenní kvaska odporné chuti, neurozenému a hloupému tvorovi může způsobit podivné vidiny. Čím je člověk, který se nápoje napil, sprostšího původu, tím bizarnější jeho představy budou.

My se ale nemáme čeho bát.

Každý z nás je krve tak urozené, tak ušlechtilé.

Tedy do dna, moji drazí!

Pachuť kalné, husté břečky vzácným hostům křivila rty a kroutila tvář. Ti naškrobení panáci převalovali odporné doušky na jazycích a přitom mluvili o lahodné chuti. Přirovnávali vůni nápoje k růžím, jeho barvu k vínu a chuť k nektarům nejvzácnějším, komusi ta příchuť připomínala broskvovou šťávu, jemně doslazenou medem, jiný v ní zase rozpoznával jasně jahodovou chuť s nepatrným malinovým buketem.

Jako předkrm se podávaly jazýčky z nějakého exotického patvora, o kterém nikdo jaktěživ neslyšel. Do sklenic hostům nalili chutné víno a hostina mohla začít.

Po jazýčcích přišla na řadu kachní paštika s olivami, a právě když si hosté ubrousky poplácávali po bradě, na nenápadné gesto císařovny se jeden z jejích tajných milenců zvedl a popadl svou mladou sousedku. Přehnul si ji přes stůl, sukně jí přehodil přes hlavu a z kalhot si vyndal nádobíčko. Nebyl ještě dostatečně tvrdý, a tak si ho jednou rukou připravoval, zatímco druhou zahříval instrument necudné dámy.

Všichni zkoprněli.

Ti, kdož seděli nejblíže, zčervenali, sousta jim vypadla z rukou i z úst a v tichém úžasu civěli na tu troufalost.

Také císařovi poklesla brada, i on vytřeštil oči a přestal se krmit.

Jen jeho milá žena drobnými prstíky nanášela sousta paštiky na chleba, pak se do něj zahryzla, několikrát skousla a překvapeně hleděla do vyděšených tváří.

„Nechutná vám?“ zhrozila se. „Dám zavolat kuchaře. Zavolejte kuchaře!“

„Ne, je to báječné,“ řekl kdosi.

„Výtečná chuť,“ přidal se jiný.

Zatímco mladý pár vesele souložil, u stolu se ozývalo: „Podal byste mi laskavě košík s chlebem.“

A: „Dnes vám to tak sluší, milostivá.“

Nebo také: „Ty olivy v paštice jsou báječně naložené, musím si od kuchaře vyžádat recept.“

U nadívaného krocana už do sebe byly zaklíněny dva páry. Šustily a vrzaly a jejich sousedé bez okolků mluvili o skandálu u francouzského dvora, kde krále načapali s jeptiškou. Zardívali se nad tou nemravností, zatímco okolo jejich obličeje přelétla dávka spermatu a stékala po láhvi s vínem.

Také císařovna nezahálela. Nejprve ho přede všemi vykouřila Radkovi, pak jeho dvěma druhům a nakonec se natáhla na stůl jak dlouhá, tak široká. A oni se na ní střídali jak na děvce v přístavu,

prznili ji a plácali po vyšpulené sedince a ta vzácná žena mluvila, jako by se nechumelilo.

Když na ní byl znovu Radek a právě se blížil ke kýženému závěru, císařovna se zarazila.

Zajíkla se.

Vykulila oči a z hrdla se jí vydral dlouhý sten.

Všichni, jak tam byli, se zakuckali a otočili k ní. Čekali, co císařovna řekne.

„Jako bych viděla," šeptala. „Na okamžik se mi zdálo, že vidím něco..."

Pak mávla rukou, jako by tu představu chtěla zaplašit. Zavrtěla hlavou, jako že to není tak snadné.

„Zahlédla jsem motýla," řekla nakonec a stydlivě sklopila oči. „Asi nejsem tak urozená, jak jsem si vždycky myslela."

A císař, ten báječný muž, který nehnul brvou, když jeho mladá krásná žena dělala tuze dobře třem jeho blízkým příbuzným, tiše sledoval, jak se nechala přede všemi obšťastnit zezadu, zepředu, jak nezahálela ani jedna z jejích dírek. Ten císař se postavil, v očích na mou duši vidíte slzy dojetí, tvář ušlechtilost sama.

„To nic," řekl.

„Nestyď se, drahá," pronesl ke své nahé, zpocené ženě, které ze zadku trčel jeho vlastní synovec. „Tedy tě budu mít rád i neurozenou," vyhlásil ten ťulpas.

„Protože," dodal, „já toho motýla vidím také!"

Písařovo potěšení

Povím vám příběh. Vděčím za něj, a teďka teda i vy, docela prostinký věci: umím skvěle zacházet s pérem.

Děvče, hej, modroočko, hupsni sem a přines džbánek nejlepšího pivečka. A dones k tomu i dva rumy, chce to něco ostřejšího. Tady pánové laskavě platí. Ne, nehádejte se, ten příběh za to stojí.

Takže, kde jsem to skončil?

Aha, už vím. No, když říkám, že umím zacházet s pérem jako málokdo, nehledejte za tím nic nemravnýho. Jednoduše se živím jako písař. Přepisuju dopisy a taky čtu dopisy. Napíšu vám úřední lejstro, hezky stroze a bez zbytečnejch krucánků, nebo vám můžu za pár zlatejch přepsat vzácnou knihu, ozdobit ji ornamenty a tak, prostě bude k nerozeznání od toho přeceňovanýho originálu, jen nebude tak vybledlá a zašlá.

Jak říkám, lepší než originál!

Tohleto psaní je věru dobrý řemeslo. Moc se nenadřu, i když při dlouhým sezení u svíčky takhle nad ránem už mě celý tělo hezky

bolí. Ale nestěžuju si. A jestli si snad myslíte, že je všechno to psaní nějak nudný, tak počkejte, až vám vypovím, co se mi tuhle přihodilo.

Znáte to království, nemyslím to velký za sedmero horama, ale jen za dvěma a pak za řekou, u jezera zahnete doleva a jste tam. Říká se mu Šípkový království, a pokud máte za to, že víte, co vám budu vyprávět, tak se šeredně mejlíte. Asi jste slyšeli ten příběh, co visí na nárožích a kterej už teď cpou maminy svejm děckám do hlavy před usnutím. Tak teď si poslechněte, co se tenkrát stalo doopravdy.

V tom království vládl král se svou královnou. Měli se docela pohádkově. Byla dobrá úroda, taky turnaje se osvědčily a nesly tučný zisky, prostě si tenhleten královskej pár dopřál do puntíku, po čem zatoužil. Jen jedno jim scházelo ke štěstí: dítě. Dělali, co mohli, ale nadarmo a roky běžely.

A když už se skoro vzdali, nějak to přišlo samo. Takový věci se stávaj. Královna porodila dceru a celý to jejich království se radovalo s nima. Tak trochu museli, to víte, befel shora je befel shora, ale do každý rodiny nechali doručit demižonek vína a to se to pak lidu veselilo tak nějak víc od srdce.

Ale nespěchejte na mě, už se k tomu dostávám. Ještě jednoho velkýho ruma a špicujte uši, ať víte, jak to bylo dál.

To se ví, že největší sláva byla právě v paláci. Mám to od chlápka, co tam tenkrát byl a viděl všechno a taky slyšel všechno.

Představte si všude zlato a vzácný sklo a porcelán a taky nejdražší víno a stovky poraženejch býků a selat. Bažantů a pak všelijakejch plazících se potvor, který vlastně nechcete vidět dřív než na talíři, abyste je mohli vůbec sníst. Přijela spousta vyfintěnejch hostů, s sebou manželky nebo milenky, ti nejbohatší si přivezli obě. Bardi a herci a vůbec všechna ta potulná sběř dorazila ve velkým houfu – musejí mít na tyhle oslavy čuch jako pes na hárající čubu nebo co.

A pochopitelně sudičky.

Dvanáct jich bylo pozvanejch a taky přijelo, a pak se ty seschlý babice skláněly nad kolíbkou a cosi hudraly. Nikdo si jich moc nevšímal, nebýt Růženky, jak říkali té malé a která vříškala na celý kolo. Vlastně se jí nedivím. Taky bych řval, kdyby se nade mnou skláněla i jen jedna z nich.

Prvních deset babic v černejch hábitech mluvilo o kráse a štěstí a takový ty pitominky, který žádnýho nezajímaly. Pak se tam objevila třináctá, nikdo nevěděl, odkud se vzala, ale najednou vám bylo ticho jako na modlení.

„Těch dvanáct jste pozvali a mne ne!" skřehotala ta čarodějnice, „trest za urážku padne na vás všechny, ale nejvíce na to dítě. Muže nepozná, sice to smrtí zaplatí. V den, kdy princezna dovrší patnácti let a dotkne se jí muž a ona se dotkne jeho, v tu chvíli, v tom okamžiku oba smrtí zemřou!"

Takhle podivně prý vážně mluvila a bylo z toho pozdvižení, to vám povídám. Jak se objevila, tak taky zmizela, a málem už celou slavnost odpískali a všechno to dobrý jídlo a pití přišlo vniveč. Jenže jakási moudrá hlava přišla s tím, že dvě sudičky ještě nemluvily a ať sudbu napraví, a tak ty dvě babky dělaly, co mohly.

Jedenáctá sudička řekla, že princezna a ten nebožák, kterej se jí dotkne, vlastně neumřou. Jen oba usnou. Na sto let.

Dvanáctá sudička to měla v hlavě srovnaný o moc líp. Pochopila závažnost celý situace a moudře pronesla, že neusnou oba, jenom ona. Jako ta Růženka, rozumí se.

Podle mýho to teď vypadalo líp, ale král s královnou si to nemysleli. Když se blížily Růžiny čtrnáctý narozeniny, poručili vyhnat z celýho království všechny muže. Ženský vříškaly a dělaly kravál, to si představíte. Ale chlapi se prostě sebrali a šli.

Růženka ve svých čtrnácti vypadala aspoň na osmnáct a taky to nebyla žádná husička. Věděla, co se chystá, a tak si tyhle narozeniny užila, jak se patří. Podrobnosti teda nevím, ale řeknu vám jen tolik,

že objevit se tam pak drak s takovou tou žádostí o pannu královský krve, tak jsme byli všichni v pěkný rejži.

Kromě krále mohli zůstat jenom dva chlapi. Kuchař, kterej prý zaprodal duši ďáblu, aby se naučil všechny ty báječný jídla, a z pozice pravidelnýho strávníka vám můžu říct, že to byl dobrej obchod. Tenhle kuchař nebyl z těch, na který máte potřebu sahat, takže co se tý kletby týče, nebyl vlastně nebezpečnej.

Jedinou další výjimku jsem představoval já sám.

Král mě zavřel do starý věže a chodil mi diktovat svý paměti. Byli jsme sotva v půlce a nehodlal se týhle svý kratochvíle vzdát. Ani královna se nehodlala vzdát jiný svý kratochvíle. Ona za mnou chodila v noci a jestli jsem na začátku tohoto příběhu řekl, že za možnost ho vyprávět vděčím svýmu umění s pérem, tak to nebylo tak úplně bez dvojsmyslu. Jestli mi teda rozumíte.

Pár dnů před Růženčinejma patnáctejma narozeninama se královna neukázala. Řekl bych, že měla dost jiný práce a nejspíš taky starosti. Já v ty dny viděl jenom kuchaře, kterej mi nahoru do věže nosil jídlo. Nikdo jinej o mně nesměl vědět.

Ale v ten významnej den jsem se rozhodl sejít dolů.

Přijela spousta lidí, všechno samý ženský. Jak slavnostně vyšňořený hosti, tak obsluha i herci a bardové, to všechno byly ženský nebo aspoň na sobě všechny tyhle osoby měly sukně.

Sešel jsem z věže, vždyť jsem celej dlouhej rok neviděl nikoho než krále, královnu a šerednýho kuchaře, a řekl jsem si, že se v tom davu snadno ztratím. Jen to chtělo opatřit si dámský hadry.

Ale nejvíc ze všeho jsem byl zvědavej.

Chtěl jsem vědět, jestli se z toho Růža a s ní celý království nějak vylže, nebo bude mít tu smůlu a třeba se jí náhodou dotkne některej z těch za služky nebo herečky převlečenejch chlapů. Protože, to vám povídám, že ani po několika těžkejch dnech samoty a tělesnýho půstu mi některý ty postavy nepřipomínaly ženskou ani vzdáleně.

Vplížil jsem se do královniny ložnice. Nebyl jsem tam poprvé a byl odtud dobrej výhled jak z okna na nádvoří, tak zpoza závěsů do sálu.

Jak jsem tam tak stál, najednou jsem si uvědomil, že tu stojíme dva. Znáte to. Jestli to bylo z tý královniny vůně, co byla všude okolo, nebo z krajek položenejch na truhlách s oblečením, těžko říct, ale dostal jsem vám takový roupy, až mi na zadku naskákala zimnice a z těch závěsů jsem byl nucenej udělat krok vzad, protože jsem nějak trčel o stopu vpřed.

Někdo by si toho mohl všimnout.

Byla to zapeklitá situace, ale dostal jsem nápad.

Na kus papíru jsem cosi naškrábal, pak to poskládal do psaníčka a nadepsal na to královnino jméno. Odhodil jsem to kus od závěsů a doufal, že to najde někdo natolik gramotnej, aby pochopil, komu to patří, a zároveň natolik slušnej, že si nepřečte, co je uvnitř. S tím prvním jsem měl štěstí, to druhý mi tak úplně nevyšlo.

Tak jsem ležel nahej na královnině posteli a ze všech těch baldachýnů a sametovejch přehozů a polštářků byl stále vilnější, až se konečně otevřely dveře.

„Tady jsem, cukroušku," zavolal jsem hloupě, protože to už se mi krev vařila docela jinde než ve tvářích. Aby to bylo dost jasný i královně hned, jak mě uvidí, odhodil jsem přehoz a ležel tam, jak mě pánbůh stvořil. Jestli mě teda stvořil s erekcí.

Jak tak ležím a zároveň stojím, vejde tam princezna a civí na mě zrovna tak překvapeně jako já na ni. A že já měl půst pár dní a ona celej rok, shodí najednou ze sebe šaty a už maže ke mně. Chtěl jsem říct, že s ohledem na tu kletbu a tak to nejspíš nebude nejlepší nápad, ale když mi oči sjely k jejím nádherně kulatým dívčím ozdobám a pak na tu rozkošnou štěrbinku pokrytou chmýřím, úplně mi vypadlo, co jsem měl na jazyku.

Neztrácela čas, rovnou na mě hupsla jako na koníka, napíchla se na něj a dosedla hezky dolů, až mi sklapla sanice a zavřely se oči. Jenže pak znehybněla.

Prostě usnula.

Vážně ta nejhloupější chvíle, to vám povídám.

Tak se trochu předkloním a chytnu ji za boky, abych ji ze sebe sundal, je to přece jen trochu úchylný souložit se spící ženskou. Jenže ona byla o něco těžší, než jsem předpokládal, a sklouzla mi zpátky, zkusím to znovu a ona znovu dosedla až na paty. A tak jsem si řekl, že bych to mohl ještě nějakou chvíli jen tak zkoušet, venku za dveřma mezitím všechno ztichlo a mně došlo, že času je dost.

Když si takhle zašpásuju, mám pak rád něco do žaludku, tak okolo sebe omotám kus sametovýho přehozu a namaškařenej jako nějakej římskej patriot jdu do sálu. Je tam plno, spousta ženskejch okolo stolu a pak další ženský strnulý uprostřed nějakýho tance, jiný s mandolínou v ruce. Všechny spaly.

Taky král s královnou spali, stejně jako jejich hosti, jako kuchař, jako všichni v celým království. Tuším, že právě to, co řekla ta dvanáctá sudička, mě nějak z celýho toho průšvihu vyčlenilo.

Skoro nahej jsem si sedl na volný místo a pustil se do pečenýho selete. Bylo studený, ale pořád dost obstojná večeře, a o zábavu jsem měl taky postaraný. Pozoroval jsem všechny ty ženy okolo. Naproti vám byla holka jak cumel. S hlubokým výstřihem, který odhaloval dost, ale mně se zachtělo víc, a tak jsem prostě vstal a sundal jsem jí vršek šatů. Pak jsem se cpal holoubětem a sledoval její nahý prsa, asi jí bylo trochu chladno a o to lepší jsem měl výhled.

Druhej den jsem ze sálu odnesl všechny starý nebo nehezký ženský a nechal v hodovní síni přeplněný jídlem na hodně dlouhou dobu, pro jednoho i na pár let, jen ty mladý a krásný. Každej den jsem něco trochu změnil. Většinou jsem je svlíkl donaha hned první den, teď jsem je oblíkal do hebkých šátků nebo aranžoval do rajcovnějších pozic. A když se mi zachtělo... Chápete.

Večery jsem trávil se svou dokonalou mlčící milenkou a Růženka mi byla opravdu skvělou společnicí. Splnila mi každý přání, byť malinko pasivně.

Starosti mi ale začaly dělat záchranný výpravy.

Nějak se rozkřiklo, že to naše krásný království usnulo a zarostlo šípkovejma keřema, a spolu s tím se rozšířila fáma, že je třeba zakletou princeznu vysvobodit. Vždycky se najde dost nadšenejch hlupáků, a tak se tu čas od času objevila skupinka s chrabrým princem v čele a všichni se s tasenými meči probíjeli neprostupným šípkovým houštím, místo aby prostě přijeli otevřenou hlavní branou.

Některý to vzdali a hezky se vrátili, odkud přišli. Jiní ale dorazili až na nádvoří a ty jsem musel jak se patří přivítat.

Na sobě nejnuznější hadry, co jsem našel, lísal jsem se, až jsem málem oblizoval koňům kopyta, a vykládal, co se stalo. Pokaždý spolehlivě zabrala historka o záhadný spavý nemoci. S tvářema stále bledšíma poslouchali mý líčení příznaků tý strašlivý choroby, a když jsem se dostal až ke zmínce o osvobozujícím polibku, nějak se stalo, že za zběsilýho dunění kopyt už uháněli pryč.

Nevím proč, ale vždycky se nakonec objeví pitomec, co nemá strach.

I tady se našel.

Trval na tom, že princeznu osvobodí, a srdnatě vyhlásil: „Doveď mne k mé vyvolené."

Neměl jsem na vybranou. Vzal jsem si ho teda stranou, a zatímco jeho ozbrojená družina na nás vrhala pohledy plný naděje, že se to princátko přece jen rozmyslí a záchrannou akci odpíská, pověděl jsem mu, jak se to ve skutečnosti má.

Vyprávěl jsem, že na království byla uvalena kletba právem. Stejně jako Sodoma a Gomora, taky Šípkový království bylo potrestaný za nestoudnosti a smilnost. Když mi nevěřil, zavedl jsem ho do sálu plnýho nahejch ženskejch v těch nejnemravnějších pozicích, jaký si představíte, a princ se šokovaně rozhlížel.

Možná to na něj bylo moc, nebo jsem ho zkrátka podcenil.

Když pořád trval na tom, abych ho zavedl k princezně, řekl jsem si, že chce zkrátka ještě poslední důkaz. Teprve až mi s diskrétním

odkašláním sdělil, že potřebuje trochu soukromí, pochopil jsem, že je zle.

Tenhle princ byl skoro o hlavu vyšší než já a taky o dost těžší, a když si k tomu připočtete, že měl navíc zbroj a meč, zatímco já jen svejch pár odrbanejch hadříků, snad pochopíte, že nejsem zbabělec, jen vím, kdy je čas na boj, a kdy ne.

Jak jsem tak uvažoval, jestli je čas to zabalit, nebo se ještě pokusit všechno nějak zachránit, jedna myšlenka mě vyloženě praštila o nos. Tak jsem na něj přes ty dveře zahulákal, ať ji hlavně nelíbá. Bohužel se mělo ukázat, že pozdě.

To už se ozval její sladkej hlásek a k němu se přidaly desítky nebo možná stovky jinejch sladkejch hlásků a já ucítil takový divný teplo u řitního otvoru, jako by mi snad hořela koudel u zadnice.

Skočil jsem na princova koně a pádil pryč. Nebylo by mi to tak lehce prošlo, kdyby ozbrojená družina neměla právě práci se zíráním na všechny ty nahý a polonahý ženský, co vylízaly ze dveří, keřů, sklepů, zkrátka odevšad, ve tvářích směs údivu a zasněný smyslnosti. Vypadaly, jako by se právě probudily z prostopášný noci.

Princ neměl to štěstí jako já. Když se Růža uprostřed, nu, však víte uprostřed čeho, probudila, a když za tý samý choulostivý situace vstoupil do ložnice král i s královnou – mimochodem, na sobě jen šperky a černý krajky – princ vcelku ochotně souhlasil se svatbou. Krátce po ní se princezně narodily trojčata a říká se, že se nepodobaj na žádnýho z rodiny.

Tak a to je všechno, a teď mi poručte ještě jednoho velkýho ruma a já poběžím. Zrovinka dnes večer se na zámku koná velká sláva, právě na počest těch trojčat. Říkám si, že bych je měl třeba pozdravit nebo tak.

Prý mají přijít i sudičky, tak jsem zvědavej, co se zase semele.

Šupina pro štěstí

Je jedna věc, která je nade všechno zlato a drahé kamení světa. Je silnější než nenávist, silnější než zlo. Ovšem, můžete tomu říkat láska, jestli to tak chcete. Ale pokud máte všechno tam, kde máte mít, a to teď nemyslím mozek, tak víte, o čem je ve skutečnosti řeč.

Jestli ale chcete dělat hloupé, vezmeme to raději hezky od začátku.

To vám takhle byla jedna mořská víla.

Plavala si v tom svém barevném světě, baštila lahůdky z chaluh nebo se cpala suši, ovšem bez rýže. Poslušně se hihňala všem hloupým delfíním vtipům, protože, a to by mělo být od začátku jasné, delfíni mají velmi mizerný smysl pro humor. Také hrávala se sestrami hru na rozbouřené moře a mrtvé námořníky.

Prostě si ta její malá hlavinka, protože ona to byla poměrně malá mořská víla, ta její hlavinka si zvykala na představu, že tohleto všechno bude dělat věčně.

Když bylo malé mořské víle patnáct, stejně jako předtím její starší sestry, také ji si babička odvedla stranou a poučila o bezpečném sexu.

Bezpečný sex spočívá v tom, že se nemazlíte s ničím, co má ostré zuby.

Tohle se málo ví, ale mořské víly jsou velmi náruživé. Šupiny, kterými jsou pokryty od pasu dolů, jsou maličkaté, ale silně vzrušivé zóny. Můžete na ně hrát jako na varhany a ony vzdychají a kňourají rozkoší.

Problém je, že vás to nenapadne dělat.

Zatímco od pasu nahoru jsou krásné a nekonečně sexy, plná nahá prsa právě tak dokonalá, aby vám dlouho nešla z hlavy, když je někde zahlédnete a máte to štěstí, že přežijete, okolo pupíku se objevují první šupiny a nepřerušenou vrstvou pokračují až k ploutvím zhruba ve výši kolen a končí u ocasu.

Ano, slyšeli jste správně, nepřerušenou.

Kdyby se vám tahle mořská panna dostala pod ruce, chvíli byste si hráli s perfektními balonky hebkých ňader, ale brzy byste přešli níž. Začali byste hledat kam.

Nenašli byste.

Mořské víly žádné kam nemají.

Právě tenhle rozpor se vypravila malá mořská víla řešit, když zamířila k obávané a zlé čarodějnici. O nohy vážně vůbec nešlo.

Ještě předtím ale potkala prince.

Nebyl zase takový fešák, jak se říkalo, ale když se na něco díváte skrz vodu, vypadá to docela jinak než ve skutečnosti. Něco se zdá hezčí, něco jiného zase větší.

Když naše krásná mořská panna poprvé prince zahlédla, okamžitě jí učaroval.

Zrovna rajtoval na jedné z dvorních dam. Pluli zdaleka a na moři už byli dlouho. Tohle byl určitě příjemný způsob, jak si zkrátit dlouhé dny a večery, ale kdyby se k tomu sám mohl vyjádřit, jistě by vám řekl, že to umí i déle. I lépe. Vášnivěji nebo něžněji, čemu byste dali přednost, kdyby na to přišlo.

Ale malé mořské víle se to zdálo dokonalé.

Už viděla pářící se dvojice. Pozorovala obyčejné tření těla o tělo a na konci ještě tak krátké škubnutí a to bylo všechno.

Co teď zahlédla přes okénko do kajuty, bylo docela jiné. Tohle páření krásného prince s velkýma černýma očima a nádherné bílé dámy se stupňovalo a sílilo jako bouře. Ke konci oba dýchali tak zrychleně, křičeli a svíjeli se, až měla pocit, že umírají. Do té doby byla přesvědčena, že lidé zemřou jenom, když spadnou do moře, na souši mohou stejně jako ona v mořské vodě žít věčně.

Tak si tedy prince zapamatovala. Byla přesvědčená, že ať už té bílé ženě udělal cokoliv, muselo to být úžasné a nejlepší, co mohla zažít. Nepochybovala, že něčeho takového je schopen pouze tento krásný princ. Nikdo jiný to nesvede.

Neváhala uvěřit, že kdyby sama byla takovou dívkou, se kterou se pářil, kdyby měla všechno, co má ona, také by to zažila. Mořská víla si ze všeho na světě přála moci obrátit oči v sloup a křičet do vzduchu nadmořského světa svoje „jáách ach". Nebo aspoň maličké „ách".

Tohle to bylo, co ji přivedlo k mořské čarodějnici.

Obligátní otázka: „Co jsi za to ochotna obětovat?"

Hloupá, ale běžná odpověď: „Úplně všechno."

V tom se mořské víly od suchozemských žen tak moc neliší.

„Když ti dám ten podivný otvor, co tak chceš," řekla čarodějnice, „musím ti pak dát taky nohy."

„To nevadí."

„Když ti dám nohy, přestaneš být mořskou vílou."

„Nevadí."

Nevadilo ani, že se stane smrtelnou. Bylo jedno, že se nebude moct vrátit do moře. Dokonce i když už nikdy neuvidí otce ani sestry, přesto byla ochotná do toho jít.

Čarodějnice spokojeně kývla: „Nebudu ti bránit. Hlavně že víš, co to obnáší. A abys viděla, že jsem tě vždycky měla nejradši, udělám to pro tebe za takovou drobnost."

Ano?

„Dáš mi svůj jazyk."

Malá mořská víla namítla, že ho bude potřebovat. Dobře viděla, že právě jazykem žena oživila tu zázračnou princovu věc, která do té doby vypadala jako ryba, co plave břichem navrch.

„To je má podmínka," řekla čarodějnice.

Tak víla dostala lahvičku s lektvarem a radu, aby ho vypila až na břehu, a čarodějnici připadl jazyk.

Všichni mohli být spokojeni, nebýt té malé drobným písmem psané poznámky, co je na každé smlouvě. V té stálo, že malá mořská víla má čas jen do nejbližšího úplňku a když do té doby nedosáhne orgasmu, rozplyne se v mořskou pěnu.

Takhle se to stalo, že se malá mořská víla objevila na břehu před palácem krásného prince. Jenom k pasu dlouhé vlasy skrývaly její nahotu.

Nádherná a smyslná.

S tou podivnou dírkou, fungl novou, nepoužitou.

Němá.

Jedním slovem: dokonalá.

Když stráže vidí nahou krasavici, neptají se. Rovnou ji zavedou do princových komnat.

Ani princ neměl moc nadbytečných dotazů. Je ráno, on je rozespalý a po ránu vždycky trochu bujný, a když se do toho objeví roztomilá nahotinka, dostojí se ctí heslu své rodiny. To byste se museli jít podívat do slavnostního sálu, kde vedle kuší a mečů na parádních vyšívaných stuhách visí psáno: Jsme muži činu.

To ráno malá mořská víla objevila dvě věci.

Jednak zjistila, že i tady v paláci jsou němí, třeba i oni vyměnili svůj jazyk za tu podivnou válcovitou věc, co někdy jen tak legračně plandá a jindy výhružně trčí vpřed.

Druhý objev tak zábavný nebyl.

Když má teď dírku a nohy, může se pářit s milým princem, co otvory a údy ráčí. Problém je, že pro ni je to asi tak vzrušující, jako

když natíráte plot nebo třeba sekáte trávu. Zkrátka něco, u čeho se zapotíte a vydržíte dostatečně dlouho jen proto, že je nutné, aby to bylo hotovo.

U malé víly být hotovo nikdy nemělo.

Pokud nemáte ponětí proč, možná se vraťte k tomu, co tu bylo řečeno o šupinách. Tam, jak se píše, že každá drobná šupinka je sama o sobě citlivá, marnivá vzrušivá zóna. Bez šupinek ale u víly není vzrušení. Bez šupinek není orgasmus.

Bez šupinek je všechno asi tak, jako když jíte z prázdné misky, jako když v přeplněné komoře hledáte něco, co tam není. Kráva bez mléka. Studna bez vody.

Takhle marné je to pro ni bez šupin.

Celkem brzy objevila, jak se vlastně věci mají s tou princovou němotou. Když se z ní odkulil, trochu ji poplácal po zádech, asi jako poplácáte střechu kočáru, že může jet.

„Zaběhni mi pro tabák, zlato."

Asi doufala, že i záležitost s těmi šupinami se nějak sama vyřeší. Malá mořská víla si představovala, že jednou to bude jiné. Nejprve dávala vinu sobě, potom k ní se zbožnou hrůzou přikvačila myšlenka: a co když za všechno může princ?

Každý večer při západu slunce sedávala na břehu moře a povídala si se svými čtyřmi sestrami. Teda ta naše mořská víla toho moc nenamluvila, zato naslouchat se naučila jako žádná jiná.

A sestřičky blábolily o tom, jak žralokovi Ostrozubkovi vypadl další špičák, když se sápal na nějaký rybářský člun. Také vyprávěly, jak ta stará želva zase usnula a museli ji budit a zmínily i další historky, které velmi zajímaly naši malou mořskou vílu, ale vám budou naprosto ukradené. Vy ty žraloky neznáte, s těmi rybami jste se nikdy nesetkali a o tom, jak to chodí mezi chobotnicemi, také víte kulový.

Jednoho večera se naše nemluvná krasavice sestrám svěřovala se svým problémem. Pouhých osm dní zbývalo do úplňku, pouhých

osm večerů a osm nocí, než se rozplyne, aniž došla její touha naplnění.

Kdybyste se ptali, jak jí takové vysvětlování šlo, odpověď je nasnadě: ztuha.

Posunky se sestrám snažila vypovědět své trápení a ony hádaly, oč se v těch jejích trhaných pohybech rukama a nohama vlastně jedná.

„Stýská se jí! Proto vzdychá. Ach ano, sestřičko," povídá jedna. „I nám je smutno."

Malá mořská víla vrtí hlavou a znovu se hladí a tváří se u toho, jako by spolkla chaluhu.

„Máš zácpu!" vykřikne druhá. Vykřikne to radostně, prakticky to zavýská.

A němohra pokračuje dalším prudkým zavrtěním hlavy.

Zkrátíme to, i když malá mořská víla právě tohle zkrátit nemohla. Urputně, posunek za posunkem se dopracovala k tomu, co svým sestrám chtěla říct. Konečně pochopily, konečně jim došlo, jaké trápení souží jejich milovanou nejmladší sestřičku.

Zesmutněly.

Pak mlčky udělaly přemet vzad, jak to tak občas umí párek cvičených delfínů. Skočily do moře a plavaly a naši mořskou princeznu zanechaly jejímu němému osudu na břehu samotnou.

Druhý večer byly zpátky.

Tři sestry vyprávěly, jak plavaly za mořskou čarodějnicí a prosily ji o pomoc. Čtvrtá mlčela, jen její smutné oči byly plné bolesti. Podala malé mořské víle drobnou mušli, ve které byla trocha masti. Za tu mast zlé mořské čarodějnici zaplatila vlastním jazykem.

„Ta mast," vysvětlila jí jiná ze sester, „je zázračná. Když si s ní potřeš část těla, na tom místě se objeví šupiny a budou přesně tak citlivé a vzrušivé, jak mají být."

Šťastná mořská víla běžela do paláce a v princových komnatách se napatlala mastí. Byla chytrá, tak si potřela ta místa, která princ nejraději hladil.

A šla za ním.

On na ni pohlédl, v očích byste mu nejspíš objevili známky překvapení.

„Puso," řekl jí pak. „Shoď ty plavky a pojď za mnou."

Sotva mu někdo vysvětlí, co pověděl tak hrozného, že ta drobná krásná dívka s pláčem odběhla pryč.

Běžela za svými sestrami a znovu přišly na řadu šarády. Šplouchnutí čtyř prsatých delfínů a pak jeden dlouhý, nekonečně dlouhý den čekání na to, s čím se vrátí.

Jen dvě její sestry stále měly jazyk, druhé už měly navždy zůstat němé.

„Tady máš lektvar," pronesla jedna z těch šťastnějších. „Vypij ho a celé dvě hodiny bude tvá kůže velmi citlivá na tření."

Malá mořská víla do sebe lahvičku obrátila ještě dřív, než doběhla do paláce. Proběhla chodbami a vtrhla přímo do princových komnat. Oči jí jiskřily vzrušením jako ještě nikdy, protože i na šlapkách je kůže, víme?

Hupsnula za svým vyvoleným a zatímco si ji předehříval, mačkal tu a zase onde, najednou od ní odskočil, jako by se píchnul o špendlík. Přitom jemu čouhalo mezi stehny bodlo.

„Zatraceně," křičel na vílu. „Co to je?"

Ona se podívala a viděla, že všude tam, kde ji princ hladil, kůže zrůžověla a na místech, kterým věnoval přepečlivou pozornost, zarudla a naskočily drobné pupínky.

To už se princ zamotával do županu a namířil na ni prst: „Vrať se, až budeš zase v pořádku. A na tu vyrážku si nech něco namazat."

Přátelé, tady už byla situace vážná. Tady nešlo už o nějaké to zašpásování, přestávalo být nejdůležitější, zda bude, či nebude. Jestli se udělá, jestli si zazpívá v nejvyšší tónině.

Tady už šlo o život.

Bezradná se znovu rozběhla za sestřičkami.

Další večer plný děsivého čekání.

Návrat milovaných sester, z nichž pouze jedna ještě mohla mluvit.

„Zde máš olejíček," řekla. „Namaž se jím tam, kde princ nevidí a kde by mělo být centrum tvého potěšení. Tam pak budeš nejvzrušivější."

Teoreticky to byl báječný nápad.

Prakticky to fungovalo tak, že to fungovalo i na prince. Jak tam zajel svým obuškem, pochopitelně i on si takříkajíc namazal. Účinná látka povzbuzující vzrušení zapracovala senzačně, a tak zasunul ještě dvakrát, než si uhnal to, kvůli čemu malá mořská víla obětovala věčnost, obětovala ocas a šupiny, jazyk a brzy nejspíš také život.

Princ to všechno měl jen jako jakýsi bonus, prémii k nádhernému zámku. Milenku tak snaživou, jakou dosud neměl. Jen drobítek vlažnou.

Teď tedy vykulil oči, zachrochtal a cítil, jak účinná látka odchází pro změnu z něho.

A bylo po všem.

Ještě omluva: „Promiň, mazle."

Tím to pro něj bylo na ten večer vyřízeno.

Pravda, to dvakrát tam a zpátky bylo pro malou mořskou vílu tím nejvzrušivějším, co kdy zažila. Je to asi jako byste se vydali na jakousi závodní túru. Jisté potěšení, že jste šli správným směrem, by bylo nejspíš na místě, do výsledku by se vám to ale nepočítalo, když jste cíl ani nezahlédli.

V téhle fázi někteří tvrdí, že bylo od princezny sobecké, že se jen tak nenatáhla na břehu a zkrátka nelekla. Že šla znovu fňukat za sestrami. Že poslední z nich poslala, ať si nechá ufiknout jazyk, přičemž výsledek byl krajně nejistý.

Tyhle soudy by možná byly k věci, kdyby je vynášeli jenom takoví, kteří sami pro trochu sexu nebyli schopni provést kdejakou blbinu.

Zkrátka, ať už si o tom myslíte cokoliv, ona znovu šla za sestrami, a když si tam tak druhý večer čekala a dívala se na západ slunce, nějak tušila, že bude její poslední.

Pak se objevily sestry. Mluvit už nemohly a měly prázdné ruce. Smutně na svou nejmladší sestřičku hleděly, pak si jedna vyškubla z ocasu šupinu a podala ji malé mořské víle.

A ona si ji vzala a pomalu se vracela k paláci.

Do princova lože.

V dlaních svírala tu malou šupinku, snad pro štěstí. Když se objevil princ, byla truchlivější než jindy a to jejich páření bylo takové pomalé, pečlivé. Jako by i pro něho to mělo být naposledy.

Princezna tiskla šupinku a myslela na moře. Myslela na otce, kterého už dlouho neviděla a už ani neuvidí. Na babičku a na její rady. Na své milované sestry.

Vzpomínala i na všechny ty mořské potvory, co jen obývají dno oceánů. Na každičkého z nich myslela a drtila šupinu v dlani.

A jestli z té šupiny nebo ze vzpomínek, nebo že to její princ se tu noc tolik snažil. Prásk, je to tady. Měla ho.

Prohnula se v zádech, hlavu zatlačila do polštáře a nezapomněla tisknout tu šupinu. Zasténala. Zasténala tak, jako v princově posteli nikdo nikdy nezasténal. Ten nářek slasti byl slyšet daleko, dolehl až k vodní hladině, kde ji zaslechly sestry malé mořské víly a na tu chvíli, na ten krátký okamžik byly šťastné. To pro svou nejmladší sestřičku, pro ni byly šťastné. Pro to, co právě prožila i kvůli tomu, že bude dál žít.

Tu noc se princ a malá mořská víla milovali ještě několikrát. Třeli se, pářili. Ze šupiny zbylo jen pár drobků.

A pak, k ránu, za rozbřesku, kdy slunce uvítalo nový den, v tu chvíli se malá mořská víla proměnila v rozlité vědro mořské pěny. Jen trocha mokra a bílých chuchvalců, to bylo vše, co ráno našel princ ve své posteli.

Jak to, ptala se němá ústa jejích sester.

Jak se to mohlo stát, chtěly vědět, když rozzuřeně kroužily okolo mořské čarodějnice.

A ta potvora zlá se jen tak poškrábala na hlavě a pro sebe si zabrblala: „Já stará hlava zapomnětlivá. Že já jsem jí neřekla, že si ho ještě předtím musí vzít!“

Za vším hledej ženu

Možná máte pocit, že pohádky jsou plné očarovaných věcí. Plášťů a čepic neviditelnosti, sedmi nebo desetimílových bot, magických měšců a truhlic, mečů a obušků, čarovných ubrousků a hrnců. Upovídaných koní a oslů, taky ptáků, lišek, jelenů i drobnější havěti.

Že si zajdete na bleší trh a zastavíte se hned vedle stánku s mastmi a bylinkami. Z kapsy vylovíte nějaký ten stříbrňák a řeknete: „Dejte mi tu harfu a měšec. Co umí ten papoušek? Tak toho si vezmu taky."

Zaplatíte, dostanete pár drobných mincí zpět a spokojeně užíváte těch čar a kouzel, jak se vám jen zlíbí.

Je mi vážně líto. Takhle to nefunguje.

Znám hodně lidí, co roztočili celé jmění, aby získali střípek z rozbitého zrcadla nebo kousek spálené hlíny z nějakého hrnku. Pár třásní z létajícího koberce nebo odrbanou mošnu. Na tyhle věci vám nikdo záruku nedá, vlastně sotva někdy ještě uvidíte toho, co vám ty šunty prodal. Na to vsaďte botky, klidně ty obyčejné křusky, které máte zrovna na nohou.

Takže je jasné, že když na nějaký ten začarovaný krám narazíte, když zakopnete o něco opravdu funkčního, povedl se vám malý zázrak.

V každém případě: štěstím byste to nejspíš nazývat neměli.

To takhle jeden voják natrefil na kouzelné křesadlo.

Bylo to tak, že si jednou vykračoval lesem a myslel si na věci, co tak vojákům běží hlavou, když zrovna nemusejí v ruce křečovitě mačkat pušku s naraženým bodákem. Možná si i pískal, jestli si ho chcete představovat právě takhle.

„Vojáčku," ozvalo se zpoza jakéhosi roští.

Ten náš hrdina k tomu místu došel a pořádně se rozhlédl. A tam vám na pařeze sedí stařenka. Droboučká, vypadající tak křehce, že si spíš představíte, že to chrastí neslo ji než obráceně.

„Vojáčku," řekla znovu, když si ji tak zmateně prohlížel. „Když mi pomůžeš, pomůžu zase já tobě k hezké hromádce zlaťáčků."

Tahle nabídka je stará, ale pořád dobrá.

Voják, ta stará vojna, toho nikdy moc nenamluvil, a tak jen přikývl, jako že je pro.

„Rozděl se o svůj oběd s nemohoucí ženou," říká stařenka.

Náš hrdina by rád, prošacuje se, i když o výsledku má předem jasno. Nakonec pokrčí rameny a zahučí: „Nemám."

„Tak trochu vody kdybys mi dal, vojáčku."

Na jeho tváři se znovu objeví ten nakyslý výraz, jako že opravdu chce pomoct. Ale vodu žádnou nemá.

„Nu což, vojáčku," říká ta stařenka. „Tak mne aspoň pomiluj."

Voják si ji prohlíží a není snad nutné překládat, co se mu tak asi točí hlavou.

„Snad abych někam zaběhl pro kousek chleba," řekne pak.

„Kam bys chodil," ona na to a už si kostnatými prsty vyhrnuje sukni. Přitom na chudáka vojáka laškovně mrkne, a to musíte být ostřílený hrdina z mnoha těžkých bitev, abyste se na fleku neobrátili a nepádili pryč.

Odbylo se to překvapivě rychle.

Nejdřív vojákovi tak úplně nešlo z hlavy, jestli ho nedopatřením nestrčil mezi roští. Ale aby se přesvědčil nadobro, musel by otevřít oči, a takhle statečný ten náš hrdina přece jen nebyl. Zkrátka si jen pohybem pánví dělal svou práci a přitom myslel na vlast, myslel na vlast plnou krásných a voňavých pastvin a lesních potůčků, na to, jak se na těch pastvinách prohánějí pasačky krav v uzoučkých blůzičkách, a ani se nedostal ve svých představách k tomu, jak ty blůzky rozepíná a strhává.

Připravit, pozóóor. Pal!

Vypálil svou dávku a nebylo by správné tvrdit, že se země nějak zachvěla.

Jestli jste někdy viděli kabát od uniformy, víte, že ty husté řady knoflíků nebyly vymyšleny pro rychlou akci. Žádné přibliž se, rychlý útok a hned se stáhni.

Jak si náš hrdina zapínal asi stodvacátý knoflík, nechtěně mu oči zalétly k bojišti, a nevěřili byste očím. Ani on nevěřil. Mezi kousky polámaného chřastí se tam oblékala krásná, ale co to dím, nádherná mladá dívka. Vojáček nechal knoflíky knoflíkama. Ucítil připravenost k dalšímu dobrému skutku.

„Jen si ho schovej, vojáčku," řekla ta skvostná bytost hlasem ošklivé babice. „Ještě ho budeš potřebovat."

A pak mu vysvětlila, jak se dostane k těm slibovaným penězům.

Lézt do kmene stromu je ještě horší, než jak to zní. Musíte se protáhnout bokem, protože už od pohledu máte o dost širší ramena, než je šířka toho kmene. Předem je vám jasné, že se tam nemůžete vejít, ale když jste zrovna ošustil zhruba třísetletou čarodějnici, co se pak proměnila ve svěží dívku, nemáte právě náladu se s ní hádat.

Uvnitř, když už jste v tom stromě, je překvapivě prostorně. Sen bytového architekta. Čtyři čtvereční stopy pozemku upravené do dlouhé chodby a čtyř velkých pokojů. Ovšem bez příslušenství.

Voják otevře první dveře.

Na truhle tam sedí docela obyčejná ženská. Vlasy špinavě blond, v pase trochu při těle, ale jinak přesně takovouhle najdete v každé dědině, jak se u nějakého sporáku ohání, okolo ní pobíhá drobotina a všichni čekají na taťku, až dorazí z roboty.

„Vítej, vojáčku," říká mu ta selka.

Voják trochu smekne hučku, jako že také přeje dobrý den.

„Potěš mne a já tě obdaruji měděnými mincemi," povídá blondýnka. „Ale musíš mě pomilovat tak, jak mne dosud žádný nepomiloval."

Náš hrdina si ji ještě jednou prohlédne a pak kývne hlavou. „To bych, myslím, mohl."

Položí si selku na záda a rozepne první knoflík u kabátu. Rozepíná hned také další, ale než s nimi skončí, klidně si zajděte uvařit třeba kávu nebo si vyřiďte rychlý hovor. O nic nepřijdete.

Tak, už jste zpátky, a voják právě finišuje s posledním knoflíkem. Selka pod ním je dávno nahá, ale nijak nezahálí, prstíkem si to tam dole sama šmrdlí, takže jak voják odhodí poslední kousek uniformy, rovnou jí ho tam láduje až po koule.

Tyhle obrázky vypadají zase trochu monotónně. Bušení pístu. Šicí stroj. Čištění hlavně. Když už má voják nabito, připravit, pozóor...

„Ale vojáčku," ozve se pod ním. „Takhle už mne pomilovali."

V některých situacích se špatně couvá a tohle je jedna z nich.

Náš hrdina se snaží vzpomenout na zážitky z války. Urputně si do hlavy cpe obrázky vyhřezlých střev a useknutých končetin. Hlavy bez očí, oči čouhající z bláta.

Konečně je náboj zpátky v komoře.

Přikáže selce, ať si klekne na všechny čtyři, a znovu jí začne mastit bobříka. Po chvíli se ona ozve: „I takhle už mne milovali."

Asi už vám došlo, že si ji obracel na všechny možné způsoby. Bylo stále obtížnější zabránit předčasnému výbuchu a vždycky, když se

mu nábojnice ocitla hezky v hlavni, připravit, pozóoooor, v tu chvíli se ozval její klidný hlas a co řekne, si představíte sami.

Vyzkoušel fakticky všechno, co znal. Možná byste mu mohli něco poradit, kdybyste u toho byli, ale takhle to zbylo na něm. Už byl zoufalý a zoufalá situace si žádá vynalézavost.

Právě ji pigloval z boku a tak se natáhl, aby jedním prstem v jejím mokrém kožichu našel maličký výstupek, takový hrášek, a s tím hráškem si začal prstem hrát. Druhou rukou zamířil dvěma prsty přímo na hnědou dírku, zatímco nepřestával klouzat v té hlavní dírce.

Třeba tomu říkejte obchvat.

„Jéééé," vyjekla ona.

Útvary bílého vojska byly sešikovány, připraveny k výsadku, jestli vám ten příměr vyhovuje.

„To je..." vzdychla zase.

Připravit! Pozóóóooor!

„Tohle jsem ještě..."

Pal!

Pokud jste to kafe už dopili, můžete teď odnést hrnek a klidně ho i opláchnout. Tady se teď bude jen polomrtvě ležet a zběsile oddychovat. Bude se tady koukat do stropu a popadat dech. Potom se kouskem hadry bude minimalizovat škoda, otírat se bude ten bílý sajrajt ze všeho a odevšad.

Nakonec se voják nasoukal do kalhot a do košile, kabát si jen hodil přes ruku. Nabral do něj z truhlice hezkou hromádku měděných mincí a potom se podíval na selku. Pořád ležela, nahá, nohy trochu roztažené, oči přivřené a myslela si na to, nač si tak ženské myslí po tom svém minutovém „jéééééé".

„Někdy se ozvu," prohlásí náš hrdina spíš ze zvyku, než se za ním zavřou dveře.

Ocitl se na prostorné chodbě a na okamžik si musel připomenout, že je pořád kdesi v pařezu.

Nadechl se a srdnatě otevřel další dveře.

Byla tam další žena. Pokud máte ve zvyku řadit si je podle kategorií, tak tahle byla tak o úroveň, možná o dvě níž než ta selka předtím.

Ale zase je tady truhla plná stříbrných mincí.

„Vítej, vojáčku," říká mu. Není to tak moc špatné. Je tady celkem přítmí, a když jste se právě vrátili z vojny, kde jste byli pět let... Vážně, tak zlé to není.

Pak mu ta žena vysvětlí, že to budou dělat. Ale tak, jak to on ještě nikdy nedělal.

„Zatím mi to žádná nedělala pusou," říká on až trochu moc rychle. Potom si rozepne poklopec, ona si klekne a obstará vše potřebné.

To bylo snadné, myslí si náš hrdina, když si do kabátu odsypává stříbrné mince.

Před třetími dveřmi musí chvíli sbírat odvahu. Snaží se nemyslet na to, co ho za nimi asi tak čeká.

Otevře je.

Sedí tam bábrle, co by mohla být sestrou nebo sestřenicí té čarodějnice, která ho do tohoto problému dostala. Jenže tahle má navíc potíže s pletí, pokud byste tak chtěli nazvat obličej plný bradavic.

Zrovna když voják dumá o tom, že ty zlaté mince z truhlice za ní až tak moc nepotřebuje, že vlastně nějakou dobu slušně vyjde se stříbrňáky a měďáky, ona promluví.

„Neboj, vojáčku," hezky se na něj ta bába uculí. „Já ti dám jenom hádanku."

Taky byste na to hned neskočili, že ne?

„A když prohraju? Když neuhádnu?" domáhá se vysvětlení. Chce mít jistotu.

„Tak zemřeš," odpoví ona.

„Nic víc?"

„Ne," diví se ona jeho nedůvěře.

„Vůbec nic víc? Nebude žádné pomiluj mě, žádné potěšení pro starou babičku?"

„Ovšem že ne," tváří se teď ona dokonce překvapeně. Dotčeně?

„Tak jo," povídá voják. Panečku, ten se nám nějak rozpovídal, co myslíte.

Stařena vypadá, jako by o otázce uvažovala, jako by teprve svou hádanku vymýšlela.

Je to takhle.

Král měl čtyři dcery. Lucii, Soňu, Adélu a Violu. Jedna byla blond, další zrzavá, ještě jiná měla hnědé vlasy a poslední černé jako havraní pírko.

Blondýna a zrzka se pohádaly se Soňou. Soňa totiž urazila Lucii, když řekla, že zrzavé jsou potvory. Adéla se nikdy se Soňou nehádá. Ta s černými vlasy řekla Viole, že Soňa to trochu přepískla, ale určitě to tak nemyslela.

A otázka zní: Pokud černovláska byla králova nejmilejší, jak se jmenovala jeho oblíbenkyně a budoucí královna?

Vojáčkovi to dalo trochu zabrat. Do písku škrábal kombinace vlasů a dívčích jmen a nakonec zjistil, že je to tak prosté. Odpověď našeho hrdiny si ještě chvíli necháme pro sebe, abyste měli také šanci na to přijít. Pokud už jste na to, pravda, dávno nekápli.

Nabral tolik zlaťáků, kolik se jich jen do kabátu ještě vešlo, a sotva ho vlekl, když vycházel ze zlaté komnaty.

Do posledních dveří vešel s lehkým srdcem. Byla tam jen jedna truhlice a v měkkém polstrování leželo docela obyčejné křesadlo.

Náš hrdina ho strčil do kapsy a vybral se na zpáteční cestu. Když vypadl ze stromu a vytáhl za sebou i svůj cinkající těžký kabát, viděl, že ta čarodějnice na něj celou dobu čekala. Podává jí křesadlo, jak se na začátku domluvili.

„Znovu mne pomiluj," zaskuhrala stařena.

Vojáček namítl, že věci by dost pomohlo, kdyby se v tu krásnou dívku proměnila před tím, a ne až je po všem.

Ona odmítá a zase na něho to své: „Vojáčku, pomiluj mě."

Už máte v kapse všechno, co jste chtěli, prakticky už vám nemá co nabídnout, a přesto si trvá na tom, abyste ji opíchali v téhle děsivé podobě.

No nezabili byste ji?

Mrtvou čarodějnici překryl tím chrastím, co s sebou všude tahala, a s veselou se vybral do města. Tentokrát si zpíval určitě.

Zatímco se vojáčkovi zdálo, že uplynulo jen pár hodin, ve venkovním světě přešly tři roky. Za tu dobu se toho dost změnilo.

„Tu uniformu radši schovej," houkl na vojáka přátelsky hospodský, zatímco před něj stavěl džbánek s pivem. „Ta tě přivede leda tak do neštěstí."

Pochopitelně, to si žádalo vysvětlení, a taky se ho vojákovi dostalo. Hospodský se k němu nahnul, až se prakticky dotýkali vousy. Vyložil mu, že někdy před rokem, rokem a půl se na královském dvoře objevila čarodějnice.

„Taková stará babice to byla, ale po noci plné rozkoše se prý proměnila v překrásnou dívku. A neptej se mě, mladej, odkud tohle vím."

Nějakou dobu bydlela na zámku jako vážený host. Pak se něco stalo a hnali ji prý svinským krokem. Tak se to aspoň říká. Od té doby jsou vojáci v celém království v nemilosti.

„Povídá se," ztlumil hostinský hlas a na chvíli se odmlčel úplně. Opatrně se rozhlédl po prázdném lokále, než pokračoval. „Povídá se, že ta čarodějnice měla princezně předpovědět za ženicha obyčejného vojáka."

Pak se hospodský znovu vzpřímil, kouskem hadru ošmudlal džbánek od piva, než ho vrátil na polici, a nahlas, klidně říká: „No to se nediv, že ji vyhnali."

Náš hrdina si objednal nocleh a ještě si koupil dýmku a balíček tabáku, pak se vydal do pokoje. Natáhl se na pelest, z mošny vzal křesadlo.

Křísnul, ale místo jisker a ohně se objevila selka. Ta od té truhlice s měďáky.

„Co si přeješ, můj pane," poklonila se mu.

Takovéhle zacházení si voják vždycky rád nechá líbit. Prohlíží si ji a ptá se, kde se tady vzala. Ale nebyl hloupý, ve skutečnosti tušil, kde se tady tak mohla vzít, ale lépe to slyšet, než se jen domýšlet.

„Když křísneš na kouzelné křesadlo, zavoláš mne, můj pane," vysvětluje blondýna. „A já ti splním jedno přání."

Jakékoliv? Úplně cokoliv? Tohle zajímalo našeho hrdinu a přitom si hnětl vous a přemýšlel, co by tak mohl chtít, když si toho vlastně může docela dost pořídit za peníze. Pořád mu ještě zbývalo hodně měďáčků, stříbrňáčků i zlaťáčků.

„Můžeš mi přinýst princeznu?" ptá se nakonec.

Selka pokrčí rameny a vysvětluje, že král ji zavřel do věže. Je zbláznělý strachy, aby si jeho jediná dcera nevzala sprostého vojáka.

„Ale přinýst ji můžeš?"

Tak se stalo, že v pokoji se znenadání objevila princezna.

Jen co uviděla uniformu, dupla nožkou, nosík šoupla nahoru a povídá: „Vida, voják. Asi jediný, co nám v království zbyl."

Píchne prstem jeho směrem a řekne: „Vezmeš si mne. Zítra oznámíme zásnuby a za rok bude svatba."

Voják si ji pozorně prohlédne a klidně přikývne, že jasně, proč ne. Nebyla sice vyloženě jeho typ, ale zase byla královské krve. Okolo ní se určitě vždycky motá dost lokajů, kteří podají pivo a nacpou dýmku. A co už chlap potřebuje víc od života?

Jednu věc přece.

Sedl si na postel a poplácal místo hned vedle sebe. „Pojď sem, krasotinko, trochu ty zásnuby oslavíme."

Princezna vystrčila nosík ještě výš a že už se to předtím nezdálo možné. „Cože?" pravila. „Na tyhle nemravnosti honem zapomeň. Až bude po svatbě, tak to s tebou jednou vydržím. Abychom počali našeho syna."

Tohle se našemu hrdinovi moc nezamlouvá. Poškrábe se na hlavě a dumá, jak by se z toho vyvlékl. Pak prostě vezme křesadlo a dvakrát křísne. Objeví se žena od stříbrňáků, ta s těmi lačnými ústy, pokud to tak chcete brát.

„Ať je ta ledová princezna hned pryč," poručí.

Tak se také stalo, ale to mu ještě nestačilo. Chtěl mít jistotu. Potřeboval jistotu.

Křísnul třikrát a v místnosti vedle něj najednou stojí ta třetí, nejstarší, strážkyně zlatého pokladu.

„Co poručí můj pán," pokloní se.

„Už nechci být voják. Zařiď to."

„A kým chceš být?"

„To je jedno. Kýmkoliv."

„Úplně kýmkoliv?"

„Naprosto."

A náš hrdina najednou stojí na tom místě, kde potkal prvně tu čarodějnici. Támhle je dokonce vchod do toho stromu.

Ale přijde si nějak menší, o dost menší. Je shrbený, ruce má seschlé a na sobě jakýsi černý hábit.

Špatné tušení?

Podívá se, opatrně se podívá, protože cítí, jak mu při tom pohybu loupe ve starých kostech. Podívá se na záda.

Na zádech má naloženou nůši s chrastím.

P. S.: Ještě vám dlužíme výsledek té hádanky. Je to prosté. Z první věty zjistíme, že Soňa není ani blond, a ani nemá zrzavé vlasy – budeme totiž předpokládat, že všechny princezny jsou zcela příčetné a nejen že netrpí samomluvou, ani se sami se sebou nehádají. Další část nám jasně sdělí, že zrzavá je tady Lucie. Pokud se Adéla nehádala se Soňou, můžeme si u ní poznamenat, že není ani blond, ani zrzavá. A jestli jste si dělali poznámky, už teď je jasné,

že plavé vlasy zbyly na Violu. Pokud černovláska mluví o Soně, víme, že Soňa musí mít hnědé vlasy a černé tedy zbyly na Adélu.

Tanec krásné otrokyně

„Ta tvá všetečnost tě jednou přivede do pěkného maléru," říkala mi matka. Říkala to často a ráda, a většinou k tomu přidala i pár vzdechů k Alláhovi.

Neměla pravdu.

Ten malér rozhodně nebyl jeden a nevím o žádném, který by byl trochu pěkný.

Třeba jako teď, kdy mi ke krku tlačí hezky ostrý nůž a spousta dalších ostrých nožů a mečů a šavlí je všude okolo. To pro případ, že by se mi podařilo nějak vykroutit tomu gaunerovi, co mne chytil pod krkem a teď řve, že to mne, miláčka, bude něco stát. A život je jen jedna z možností.

Jistě, tomu se říká malér.

Do největšího maléru mě ale, tuším, přivedla matka sama. Když zemřela a mne prodali do otroctví. Bylo mi dvanáct, na trhu s otroky jsem stála nahá jako růžové maso z ústřice a kdosi mi povídal, ať mu ukážu svůj pracovní nástroj, a já nastavila ruce.

Tu ústřici si představte rozevřenou.

Jako mladá otrokyně v domácnosti moc o zlatě nedumáte, ani kdybyste snad na to měli čas. Na nákupy po městě vás spíš pošlou s několika stříbrnými dirhamy a jen když se třeba chystá větší hostina nebo pán čeká hosty, které chce uctít, tak to zahlédnete zlatý dinár.

Až donedávna bylo pár dinárů všechno, co jsem viděla za slovem bohatství.

Teď už ne.

Ta místnost plná zlata by zapůsobila na každého.

A i když jsem věděla, jak vypadá, i když jsem příběh o těch truhlách plných zlata a drahokamů a vzácných látek a prostě všeho, z čeho se vám zatočí hlava a nevíte, na co sáhnout dříve, i když jsem o tom všem jsem slyšela vyprávět tolikrát. Ale žádný sen, žádná představa není tak blyštivá, netřpytí se tak jasně, jako když stojíte, pusu nejspíš dokořán, a přemýšlíte o každém kousku, o každé cihličce, prstenu a minci, o tom všem, na co se chviličku přilepí váš zrak, než hned sklouzne na cosi jiného. To se pak může stát, že přehlédnete, jak vám někdo sahá po krku, v ruce ostrou kudlu.

Deset dinárů, tolik přesně jsem až dosud viděla nejvíc pohromadě, a v tu chvíli to vypadalo jako celé jmění. Bylo to někdy před dvěma ramadány.

Pán mě tenkrát poslal potěšit svého hosta. Abdulláhovi bylo určitě přes padesát jar, byl celý oteklý a mastný jako měch s olejem a když vypil asi džbánek vína, blýskl po mně kalným okem a z měšce vytáhl zlatý dinár.

Řekl, že kolik mincí udržím v té své lasturce, když tedy zůstaneme s příměry u ústřic, tolik si můžu nechat. Za jeden dinár si toho koupíte opravdu hodně. Dvoje hezké šaty i s vyšívanými sandálky nebo třeba jedno opravdu skvostné roucho, ve kterém byste se nebáli předstoupit před samotného sultána. Za dva dináry pořídíte osla

a za pět parádního koně, za sedm velblouda i s postrojem a ještě vám zbude dost na voňavku, abyste zakryli ten nevábný puch.

Abdulláh přede mne položil deset zlatých mincí. Pěkně je vyskládal do úhledné věžičky na dva palce vysoké, a v tu chvíli všechno vypadalo tak snadně. Jestli jste to ale někdy zkoušeli, třeba že i vám kdosi navrhl tu stupidní sázku, nejspíš víte, že tak jednoduché to není.

Zkusila jsem mince udržet všemi možnými způsoby.

Obkročmo jsem si sedla na dináry a pak se chtěla nadzdvihnout. To se mi také podařilo, jen ty mince do jedné zůstaly na stole. Pak jsem si lehla na záda, kolena přitlačila k bradě a hezky jednu po druhé jsem si vložila mince, asi jako je dáváte do kasičky – i když tu to nejspíš nestudí. Potom jsem se opatrně překulila na všechny čtyři, jenže z té mé kasičky zatím všech deset mincí vyklouzlo.

Nakonec jsem ale uspěla. Potřela jsem mince starou mastí na řitní boláky, na které trpěl můj pán. Zlaťáčky se k sobě nádherně přilepily a pak už šlo jen o to udržet váleček dostatečně dlouho, abych se s nimi dokázala postavit. Za ty měsíce tréninku jsem měla takový stisk, že bych vám mohla potřást rukou, jestli si na tyhle evropské způsoby potrpíte, a ještě vám z ní sundat náramky i prsteny.

Ze zlatých dinárků jsem se ale neradovala. Ten lakomec se jen od srdce zasmál – to si snadno představíte, když trochu dloubnete do měchu s olejem, aby se šplouchavě rozkolébal. Pak Abdulláh peníze jednoduše zastrčil zpátky do kapsy a poslal mě pryč.

Od té doby jsem ho neviděla, ale zaslechla jsem, že mu vynechala srdeční pumpička, právě když zkoušel jazykem odkudsi vyprostit dinár.

Tenhle Abdulláh má syna. Že je malý Júsuf jeho, se jen povídá, protože ten starý nemrava se k němu nezná a matka se ztratila už dávno. Z toho, co jsem o ní slyšela, je to pro chlapce spíš dobře.

Teď bloumá od domu k domu po celém městě a nanosí vodu, vydrhne hrnce, nebo si sami řeknete, co potřebujete. Za místo na

přespání a kousek chleba vám Júsuf udělá dost práce, ručím za něj. Alláh rád vidí, když někomu pomůžete v nouzi, tak mne to matka učila.

Dnes ráno mi pán poručil vzít dva osly a tři mezky a tolik prázdných měchů, co jich jen máme, a poslal mě do jeskyně.

Cestou jsem dělala radost Alláhovi.

Jeden pes, odrbaný, zablešený, ošklivý pes, měl v tlapě zabodnutý trn. Říkám neboj, pejsku, a opatrně škubnu a to zvíře radostně odběhne. Protože i pomoc takovému stvoření je potěšením pro Alláha.

Pak potkám hada. Syčí si to přes cestu a nabodne se na trn, který jsem před chvílí odhodila. Přičinlivě přiskočím a nebohého plaza zbavím utrpení, protože i tenhle slizký plazící se ohava mi u Alláha nažene pár bodíků.

Ten trn teď leží uprostřed cesty a někdo další by se o něj mohl zranit. Běží tudy pavián, ale hladce se mu vyhne. Hned za ním běží další a pak ještě jeden a všichni se šikovně vyhýbají, tak šikovně, až mi to nedá a popostrčím trn blíž křoví. Až tam, kde na něj padá stín.

A za chvíli už jedno malé paviáně skučí a chytá se za packy, ocas bolestně kroutí okolo těla, a jak vám piští, hajzlík jeden opelichaná. Nekouká, kam šlape, a pak ještě dělá takový rámus.

Ale i tahle uřvaná bestie je vlastně tvor Alláhovi milý, tak jdu a trn zvířeti vytrhnu. Ještě předtím ho musím vzít párkrát klackem přes hlavu, aby se zklidnil. To byste nevěřili, jak se takové paviáně umí kroutit, a já na to vyndávání trnu nemám celý den.

Ten trn pak také vyrvu ze želvy, z levharta, z fenka a ještě jednou z paviána. Potom i z docela malého štíra a řeknu vám, do tohohle hovňouska jedovatého jsem se tím trnem vůbec nemohla trefit.

Když už se blížím k jeskyni, cítím pomalu náboženské vytržení. Jak blízko jsem Alláhovi, kolik potěšení jsem mu věnovala. Pomáhat všem těm tvorům je tak báječné. A že mě od dvanácti hezky péro-

vali, abych uměla potěšit.

Před jeskyní se opatrně rozhlédnu, jak mi to pán poručil. Osly i mezky schovávám před vchodem a pak řeknu heslo – pamatujte, je to sezam, žádný ječmen ani pšenice!

Pak už stojím v jeskyni a vchod se za mnou zase zavírá, ale toho byste si v tu chvíli sotva všimli.

Jediné, co vidíte, je zlato. Spousta zlata.

Truhlice přetékající zlatými dináry, a to doslova. Po těch mincích i šlapete, brodíte se jimi, jak tak chodíte od jedné truhly ke druhé, od jednoho koše k druhému, od jednoho měchu k pátému, dvacátému. A to zlato cinká, škrábe a klouže pod nohama.

Navlékáte si prsteny, na každý prst si jich vecpete tolik, až je neohnete v kloubu. Ruce provlékáte masivními náramky, že z nich máte rukáv skoro po rameno. Na krk náhrdelníky a perly a řetězy, přes ramena kašmír a hedvábí a samet a brokát. Skoro se nemůžete pohnout a pálí vás v hrdle od toho smíchu, který vám tam nepřestává bublat.

Pak to ze sebe zase shodíte a necháte si jen pár prstenů. Ty nejkrásnější. A nejúžasnější náhrdelníky.

Do rukou berete vykládané truhličky a obdivujete jemnost řezby. Okolo se vine zvláštní řetěz z malých opiček, jedna zaklíněna v druhou svým údem, až najdete počátek a tam je jeden vzpřímený opičák se vzpřímeným obřím kolíkem, jaký bych teda na vlastní oči ani tělní otvory nechtěla poznat.

A vázička s tanečnicí jen do šperků oděné a nádherný nůž se střenkou ze slonoviny.

Vyberte si.

Chcete jít na lov? Chcete si koupit dům? Toužíte něco nádherného dát každé manželce a ještě něco krásnějšího každé své milence? Milenci? Chcete milenku opustit a nechcete, aby si obstarala někoho, kdo vás za pár stříbrňáků pošle k Alláhovi?

Poslužte si.

Už nevím, jestli to bylo u muškety perletí vykládané nebo jestli jsem se zrovna mazlila s některou šperkovnicí zdobenou diamanty s příslušenstvím. Možná jsem si do vlasů sypala zlaťáky nebo si tvář halila do nejjemnějšího hedvábí. Těžko říct.

Stalo se a já neslyšela nikoho křiknout „Sezame, otevři se". Najednou byla zkrátka jeskyně plná loupežníků. Jestli jich tedy bylo čtyřicet, to fakticky nevím, ale páchli aspoň jako stovka banditů. K tomu si připočtěte, že velbloudi ani mezci, na nichž přivezli další blyštivý náklad, také zrovna nevoní, a musí vám být jasné, že v očích vás nepálí z toho lesklého a třpytícího se okolo.

No a pochopitelně nůž.

Asi krásně zdobený nebo aspoň vyřezávaný, ale docela jistě pekelně ostrý, hrot zabodnutý v kůži na mém krku. Ale o tom už jsem se, tuším, zmínila. A protože jsem chytrá a mazaná, pokud jsem to tedy nepodala dost jasně, hned mi dojde, že tahle banka právě zavírá.

„Kdo jsi a co tu pohledáváš," hřímá ten nejškaredší z loupežníků. To bude asi jejich vůdce. Nevím proč, ale každý vůdce hřímá, dost možná by ho jinak nikdo neposlechl.

„Smilujte se," řeknu. Říkám to proto, že to ode mne určitě očekávají a nebudu vám nic nalhávat. Jedno malé smilování by se mi právě celkem šiklo.

Hrot na mém krku se zaboří drobet hlouběji. To, co mi stéká po kůži, je teplé a lepkavé.

„Jsem Mardžána, otrokyně u Alí Baby," dodám. Ozývá se mručení, a tak si přestávám hledět toho, kdo tak hřímá, a pátrám po tom, co mručí. Prve jsem se mýlila, nejškaredší je tenhle. Navíc ho znám. To jeho znamení na domě mého pána jsem jednu noc malovala na dalších deset domů. Bylo to tenkrát, když se snažili odhalit a potrestat toho, kdo jim chodí krást jejich lup.

Ještě jeden zvuk jsem zaslechla, když padlo mé jméno, a teď už také vím, kdo to tak vykřikl.

Malý Júsuf se krčí támhle v rohu, svázaný, samá boule a šrám, a v očích strach. Vedle něj je hrstka dalších, stejně potlučených a vyděšených lidí. Na pohled vypadají, jako by se chtěli vydat na dlouhou cestu. To se Júsuf asi přidal k nějaké karavaně, která by ho dovedla kamsi dál, za vysněným štěstím. Co se stalo s karavanou je vcelku zřejmé.

„Alí Baba," hřímá vůdce. „To je ten zloděj!"

„Ta špinavá děvka musí zaplatit za to, co nám sebral," mručí ten, co si se štětečkem a barvičkami hrál u našeho domu.

Nevím, jestli mám dřív reagovat na špindíru nebo objasnit fakt, že když na to přijde, děvka neplatí, peněžní transakce probíhává přesně opačným směrem. Ve skutečnosti je mi jasné, že nejmoudřejší bude mlčet.

Vůdce přistupuje blíž, teď je tak blízko, že moje vši by si mohly hrát s těmi jeho na pána a otrokyni. Prohlíží si mne, očuchává, jako to dělá pes, když se chce pářit. A pak mi udělá nabídku, která se neodmítá.

Já odmítám.

Dostávám facku, čímž se ale ocitám dál od hrotu nože. Je to vlastně první hezká věc, která mě v té jeskyni potkala. Tak hezká, až mne to dojme k slzám. Utírám si je do kousku hedvábí, ve kterých bylo pár perel, a ty mi teď padají k nohám a kutálejí se pryč a mizí.

„Mám rád coury, co mají kuráž," hřímá vůdce a přitom se chrochtavě směje. „Jestli jsi z poloviny tak chytrá, jako jsi hezká, tak třeba i přežiješ."

Ti špinaví chlápci v barevných turbanech se rozchichotají jak ženské na trhu. Za vousy se tahají a kníry si nakrucují a přitom ze mne nespustí černé pichlavé oči.

Nebude to zábavné a nebude to ani příjemné, to je mi jasné. Přesto, jak moc vás překvapí, že souhlasím?

„Dobrá," je znovu slyšet to hřímání. „Splníš jednoduchý úkol. Jen jeden úkol a budeš žít. Přijímáš, *habibi*?"

„Splním jeden úkol," přikývnu. „Udělám, co poručíš, a pak budu volná?"

Znovu ten smích, škubání za kníry. Pobavené, rozjařené.

„Vidíš ty zajatce?" ukáže vůdce směrem ke svázaným lidským uzlíčkům v rohu. „Každý má na výběr."

Chci vědět, co tím myslí. A on mi to vysvětlí. Rozkládá rukama do široka, zlato mu pod nohama vrže, jak přechází sem a tam. A hřímá, pochopitelně, že hřímá, a v tom hřímání slyším, že ti zajatci mají stejně tak na výběr. Muži – a mezi ně je zahrnut i chudák Júsuf – mají možnost přidat se k nim. Stát se loupežníky, násilníky, únosci a vrahy. Zaškolení zdarma. A ženy, ženy si také mohou vybrat. Mohou zůstat.

„A když nechtějí zůstat?" ptám se.

Smích.

„Když ani muži nechtějí být jako vy?"

Smích. Hlasitější. Možná tleskání, určitě několik pobavených dupnutí a skřípění kovu o kov.

„Jednoduchá volba," rozpaží vůdce jako by mne chtěl obejmout, a já vidím zpocená podpaždí. Pak se podívá přímo na mne, trochu zdvihne huňaté obočí a řekne „Nuže?"

Jednoduchá volba.

Vůdce zvedne ruku a na ten povel, jako by to měli nacvičené, se ta strašlivá banda rozestoupí do řady a ta řada vede podél stěn jeskyně. Srovnají se jeden vedle druhého do pravidelného kruhu čelem ke mně, jako prsten, který místo rubínu nebo diamantu na vršku odkrývá hrstku skrčených a svázaných lidí.

„Vidíš ty muže?"

Neřeknu, že se nedají nevidět. Prostě mlčím.

„Někteří pracovali v harému u sultána," povídá mi vůdce. „Žádný muž ale nesmí vidět sultánovy ženy, to můžou jen eunuši. Tvůj úkol

je ukázat ty, kteří sloužili u sultána. Můžou to být všichni nebo žádný. Prohlídni si každého z nich a ukaž na toho, kdo je podle tebe eunuchem."

Pravidlo jedna: nesmíš se žádného dotknout.

Pravidlo dvě: zůstanou oblečeni.

Pravidlo tři: nikdo z nich nesmí promluvit.

Pravidlo čtyři: označ jich více a zemřeš.

Pravidlo pět: označ jich méně a zemřeš.

Nějaké otázky?

Dívám se na ně. Všichni do jednoho navlečení do širokých kalhot a takhle od pohledu můžou být opravdu eunuši jeden jako druhý nebo žádný.

Říkám, že potřebuji hudbu.

„Hudbu?"

Hudbu. Jakoukoliv. Bez hudby to nepůjde.

„Ehm," ozve se z rohu. Jedna ze starších žen tvrdí, že umí vybrnkat na *oud* pár melodií. Dívá se na mne, jako by mi tím snad chtěla pomoct.

Také Júsuf se přidá. Hraje na *ney* a jednu tuhle arabskou flétničku má v kapse.

Za krátkou chvíli už jeskyní zní hudba, a i když ti dva nejsou žádní opravdoví muzikanti, ozvěna s tou melodií dělá divy. A já začínám tančit.

Pomalu. V tom je půvab a smyslnost tohoto tance. Nedělám to poprvé, to mi můžete věřit. Svíjela jsem se takhle večer co večer před svým pánem nebo jeho hosty, občas i před paní. Přivírám oči, abych neviděla těch čtyřicet chlápků, co na mě civí.

Kroutím boky, vrtím zadkem. Mé nahé paže dělají ve vzduchu jemné vlny. Zrychluji. Přitom si sundávám vrchní část oděvu, takže přes prsa mám jen průsvitný závoj. Zrychluji. Odhazuji spodní díl, takže až na drobný proužek zdobený jemným řetízkem, i zbytek mého těla je jen kouřmo zahalen do průsvitna. Zrychluji. Mé tělo je

zahřáté a vlhké od potu, bosé nohy skotačí po mincích, až si je rozdírám do krve.

Zrychluji.

Tahle část pohybu se nazývá extáze. Můžete se do ní rozpohybovat jen postupně, je to, jako když do kruhu rozhoupete závaží, zaklíněné za prst. Nakonec je ten pohyb pekelně rychlý a stejně pak musíte postupně také zpomalovat.

Jsem udýchaná, drobná perleť z potu mi pokrývá kůži, a já si jdu prohlédnout úrodu. Je to, jako když zralé banány shodíte na zem. Pak je stačí jen jeden po druhém sesbírat.

Prohlížím si pnutí v kalhotách a dobrá třetina má právě naléhavé stání. Už skoro zvedám prst. Málem už říkám: ten, ten a ten... Potom si všimnu, jak se tváří vůdce, a nelíbí se mi to. Ani trochu se mi to nelíbí.

Vyklouznu i z těch hadříků, které mi ještě zbyly a lepily se na tělo. Trochu se zavlním a támhle v rohu se objevuje další vztyčení.

Lehám si na zem a nahrábnu jednu minci. Nohy skrčím k bradě a převádím svůj oblíbený trik se zlaťákem. Dinár tady je, dinár už tady není.

Další tři banány ke sběru.

Klekám si na všechny čtyři a těmhle otrlým lotrům předvádím trik s úzkou vázou, jen musím předtím rozbít dno. Váza tady je, váza už tady není.

Další banány. Tři, čtyři, támhle je pátý.

Plazím se mezi mincemi a strkám si do pusy jakousi zdobenou hůlku, je vyřezávaná a plná nerovností a záhybů. Do zadku si vrazím pistoli až po spoušť.

Znovu přibylo několik dalších.

Hraju si se vším, co mi přijde pod ruku. Laskám, olizuji, zastrkávám, vysunuji.

Ale už nic, žádný další banánek do košíku.

A přece jeden. V kalhotách to zašustí a objeví se mohutná erekce, skoro mám pocit, že vidím, jak zapruží. Ale buďto tenhle loupežník švidrá, nebo nekouká na mě. Dívá se na Júsufa. A Júsufek hraje, fouká do flétny, co mu hrudníček stačí, a přitom se natočil stranou a kalhoty si nechal sklouznout až po kolena. Teď už je vidět jen jeho holý zadek a všude okolo mě se to v kalhotách pruží a v jeskyni se najednou dost špatně dýchá.

Taková úroda banánů!

Rozhlížím se, a pořád zbývá dobrých deset loupežníků, co tu jen tak stojí a jejich kalhoty se ani nepohnou.

Tak myslím, že je to jasné.

Žena s arabskou loutnou vidí Júsufka a také chce pomoct, ale když si stahuje šaty a neobratně k nám natáčí svůj nahý, kostnatý zadek, několik erekcí spíš padá.

Ale já si naštěstí pamatuji eunuchy, které jsem už objevila, a můj prst je připraven je označit.

Pak se objevuje pes. Netuším, kde se tu vzal, ale je to ten ošklivý opelichaný chudáček, co jsem mu ráno vyndávala trn z tlapy a přiběhl mi službu oplatit. Teď se nastavuje, ocas dává stranou a lup, lup, dvě nové erekce.

A je tu paviáně i s celou rodinkou. Předvádějí se do necudných póz a pro mne je tu pár nových banánků.

Také osli a velbloudi a koně a všechna tahle tažná zvířata se natáčejí. Nabízejí se jako já před chvílí a u Alláha, co jen pnutí v loupežnických kalhotách to vidím.

Z děr vylézají pavouci a štíři, támhle je had. Odněkud přiletěl chumel netopýrů.

V kalhotách to šustí a s každým tvorem, který mi přišel na pomoc, stoupá nejen kde komu ten jeho nástroj v kalhotách, ale i má šance na přežití.

Už to skoro řeknu. Fakticky mám na jazyku: „Jediný eunuch jsi tady, milý loupežnický vůdce, právě ty.“ Jenže ani v duchu mi to nezní jako věta, která má někomu zachránit život.

V tu chvíli se objeví velký černý hřebec. Je to ten, na kterém do jeskyně přijel sám vůdce, a tenhle hřebec se o svého pána otírá, mezi zadníma nohama mohutná erekce.

Mám sice na mysli toho vraníka, ale teď už vidím i vůdcovu odezvu na jeho koně. Něžně mu probírá hřívu mezi prsty, v kalhotách snad schovaný svícen.

„Nikdo,“ řeknu. „Nikdo,“ zařvu vítězně.

Žádný není eunuch!

A najednou jsou všechna ta zvířata pryč, odběhnou, odletí, odbelhají, odplazí se, odsyčí.

Všech těch čtyřicet erekcí kouká na mne a já zase na ně.

U Alláha, nemají mít pohádky šťastný konec?

Kam s ním?

Když jsme byli s princem malí, myslel si, že jsem něco jako jeho anděl.

Nikdy na mne jeho otec ani matka nepromluvili, tak měl za to, že mě ti dva zkrátka nevidí. Byl nesmírně pyšný, že mě může spatřit jen on, a také, že i když já jsem cosi lepšího, protože kouzelného, přesto na slovo poslouchám, co mi přikáže.

Teprve později, když směl do ostatních míst zámku a dokonce také na zahradu, všiml si, že jeho rodiče nemluví ani na zahradníka, na kuchaře nebo na mého otce podkoního. Přestože je evidentně viděli. Vždy jen přes komořího vzkázali své rozkazy a ten královskou vůli blahosklonně předal dál. A to, i kdyby sami vedle dotyčného sloužícího právě stáli.

Tenkrát byl princ velmi zklamaný. Jako by o mne ztratil zájem.

Jeden čas jsem musel dokonce soupeřit o princovu přízeň s čivavou. Naučil ji skákat přes klacek a také běhat za míčkem. Uměla chodit pozpátku nebo dělat mrtvolku. Za dva roky záhadně pošla, a tak

si princ obstaral jinou čivavu. Také dlouho nevydržela, a dokonce nebyla ani tak učenlivá. Zkusil to ještě s jedním psíkem, ale když i toho našel, jak předvádí mrtvolku, aniž by k tomu on sám dal příkaz, dalšího psa už si nepořídil.

Nikdo se mne nezeptal, jestli jsem s tím měl něco společného. Pochopil jsem ale, že i ode mne se očekává znalost některých kousků.

Když se princ učil šermovat, učil jsem se spolu s ním. Dělal jsem, co jsem mohl, abych byl lepší než on. Stejně jako jsem už lépe jezdil na koni, jako mi víc šlo rybaření, a také jsem byl lepší tanečník.

Nikdy jsem nevynikal o moc. Jen o tolik, abych ho spolehlivě nechával vyhrát.

Vzpomínám si na náš přerod v muže. To poslali prince i mne s jedním ze sloužících, ani přesně nevím, jaká byla jeho funkce. Jeli jsme na venkov na nějaký statek a tam, v místnosti čisté jako královniny nehty, na nás čekaly dvě dívky.

Bylo to trochu zvláštní, jeden by předpokládal nějaké soukromí, a ne dvě postele vedle sebe, ničím neoddělené. Prakticky jsem mohl sledovat, jak si vede princ, stejně jako viděl on na mne.

Byl jsem trochu vyděšený. Vždyť tohle přece není, jako když jsme se učili střílet a postavili nás vedle sebe, každý s jednou puškou a před námi dva terče.

Na druhou stranu, když už to kdosi vymyslel právě tak, mohl nám rovnou poslat třetího, který by na své dívce předvedl, jak na to. A my s princem bychom po něm všechno pečlivě opakovali.

Jako s tou puškou.

Nakonec jsme to oba zvládli, ale nechat prince vyhrát pro mne bylo těžší než kdy jindy.

U večeře o našem velkém dobrodružství nepadla zmínka. Královna se rozhovořila o francouzské poezii, decentně vyslovovala „*je meurs de soif auprès de la fontaine*“ a také „*où vas-tu beau geôlier avec cette clé tachée de sang*“, zatímco princ se trpělivě usmíval a při-

kyvoval. Já, coby princův neviditelný společník, jsem na bonton tolik dbát nemusel, i když si mne zvykl brát ke stolu.

Večer princ na posteli našel dopis od své matky. Stálo tam: „Gratuluji, synu. Nyní jsi muž."

Další cvičení v této disciplíně už jsme většinou absolvovali každý zvlášť a jediné, co jsme srovnávali, byly naše zážitky a také fantazie. Nikdo by neuhádl, co se komu z nás skutečně stalo a co jsme si přibarvili.

Na tohle by čivava byla krátká.

Jednou jsme třeba na vyjížďce potkali pět mladých dívek. Vykračovaly si právě z trhu, jedna nesla nějaké zahradní náčiní, další vědro mléka, ještě jiná cosi v pytlích. Všechny se nám líbily a všechny po nás také házely očima, ale bylo jich o tolik víc. Tak jsme je jen pozdravili a zase jeli dál.

U večeře se princ zeptal krále: „Otče, jak bys řešil problém s přesilou?"

Král, třebaže sám nikdy neválčil, stejně jako nikdy neválčil ani jeho otec a děd, byl náramný vojenský teoretik. A tak nám toho večera poskytl spoustu zajímavých rad. Například že většímu množství protivníků je dobré nikdy se nestavět čelem. Útoky zezadu nebo zboku, vyčerpat soupeře překvapivými akcemi. Královým oblíbeným heslem nejspíš je: Kdo je aktivní, udává podmínky.

Užitečné také bylo doporučení vypusť a zapomeň. Konkrétně zde byly míněny balisty nebo samostříly s dalekým dosahem.

Ne že by nám nic z toho nepomohlo.

Najednou jsme měli jasno v tom, že cestě, kudy děvčata chodí z trhu, bude radno se spíš vyhýbat. Tou dobou nás navíc měla zabavit docela jiná záležitost.

Princi bylo oznámeno, že se bude ženit.

Očekával se příjezd dvanácti princezen, těch nejvznešenějších, samozřejmě. Jen takové byly hodny vzít si našeho tuze vznešeného

prince. Aby toho nebylo málo, on se zatvrdil, že jeho nevěsta musí být beze vší pochyby panna.

Dvanáct dívek mělo postupně přijet, strávit den a noc v princově společnosti a zase odjet, aby uvolnilo místo další uchazečce. Skoro to chtělo něco jako pohár pro vítěze. Některé by si ho určitě zasloužily.

Blížil se příjezd první z nich a princ chodil stále zadumanější. Roztržitější. Nakonec se zeptal na rovinu.

„Jak poznám, jestli je princezna panna?"

Poškrábal jsem se na bradě a pronesl, že jeden způsob mě napadá. A hned jsem dodal: „Ale je v tom háček. Pak už by panna nebyla."

Z filozofického hlediska to byl jistě zajímavý problém. Z praktického možná ještě víc. Co se ale týká nalezení alespoň nějakého řešení, tak v tom jsme s princem žalostně selhali.

V předvečer příjezdu první princezny se u večeře princ osmělil.

„Matko," řekl. „Jak mám poznat... Totiž, jak vyberu, která z princezen..."

Nějak se mu nedostávalo slov. Pohlédl na mne, jako by zapomněl, že je jediný u stolu, kdo mne vidí.

Obrátil se znovu ke královně.

„Chci říci, je nějaký způsob..."

Jeho matka ho chytla za zápěstí, a bylo to tuším jednou jedinkrát, kdy jsem byl svědkem toho, že se svého syna dotkla. Řekla: „Ovšem, je jeden způsob. Teď dojez tu polévku. Pak bude ryba a komorník se dušuje, že se kuchaři obzvláště povedla."

Následující debata se věnovala ušlechtilé zábavě zvané rybaření. O ní pro změnu ráda teoretizovala královna.

Když šel princ spát, na své posteli našel od matky další dopis. Stálo v něm: „Tohle ti pomůže, synu." Pak princ nastavil dlaň a do ní se z obálky skutálela jediná zelená kulička.

Byl to hrášek.

Docela tvrdý a docela obyčejný, asi jako perla velký hrášek.

Tohle by měla vidět ta čivava!

Princ si mne dal ihned zavolat. Pustil mi hrášek do dlaně a ptá se: „Co s tím?“

Pokýval jsem vážně hlavou a jeho dotaz upřesnil: „Kam s ním?“

Shodli jsme se, že ten kus luštěniny je příliš tvrdý, takže k snědku nebude.

„Navíc,“ dodal jsem moudře, „to by náš záměr zúžilo na jediný pokus.“

Princ pokýval hlavou. Rovněž moudře.

Převaloval jsem kuličku v dlani a snažil se někam popostrčit své myšlenkové pochody. Nějaká rada se ode mne na každý pád čekala.

„Něco mě napadá,“ vypadlo ze mne. „Kam asi ten hrášek princezně strčit.“

Princ si ho vzal do ruky a zase chvíli koulel po dlani sám.

„A to jí ho tam mám strčit já? Nebo ji požádat, ať si ho tam dá sama?“

Podíval se na mě asi tak, jako občas koukl na čivavu, když místo míčku, který jí hodil, přiběhla s cárem něčího rukávu.

Zabručel: „Co si asi o mně pomyslí, o mém vybavení, když jí tam chci cpát hrášek?“

Zase jsem si od něj vzal tu kuličku. Byla tak malá, že strkat ji někam – kamkoliv – byla asi vážně pitomost.

Pak se ozval princ.

„Pokud v tom není nějaká symbolika,“ namítl.

S tím jsem nepočítal. Jestliže je to nějaký zástupný znak, může znamenat cokoliv. Třeba hrách na stěnu házet, to přece znamená marné úsilí.

„Takže žádná z těch dvanácti princezen není panna?“ zoufal si princ.

„To by ti matka moc nepomohla," snažil jsem se ho povzbudit. „A přece psala, že ti nějak má pomoct."

„Ale ani nenaznačila jak."

Civěli jsme na tu zelenou kuličku a žádné nápady nás neoslnily. Až najednou...

„Co požádat o pomoc draka?" zkusil jsem to.

„Jak to souvisí s hráškem?"

„Nijak," řekl jsem. „Ale pomoct by mohl. Uvažuj. Když si drak někde žádá oběť, vždycky chce pannu. Tak přece musí poznat, jestli ho neošidili. Třeba má nějakou fintu. Možná to cítí nebo tak něco. Prostě mohl by to poznat."

„Takže pozveme draka," pronesl princ pochybovačně, „a také všechny princezny. A tu, co sežere, tak ta byla panna?"

„Já nevím," bránil jsem se. „Musíš ho nějak přesvědčit, aby ji nesežral."

„Jo," řekl on. „Třeba tím hráškem, ne?"

Tu noc jsme se dohadovali až do rána, ale na žádné řešení jsme nepřišli. Následujícího dne dorazila první princezna.

Byla pěkná a mohla mě vidět.

Celý den se s princem procházeli v zahradě, pak si zahráli dámu a potom zase četli verše. Chvíli předčítal princ, pak zase princezna. Já byl celou dobu s nimi a zdálo se, jako by mne chvílemi neviděli ani jeden. Vypadalo to, že si padli do oka.

Ukázalo se, že v tom oku jsem uvízl i já. To když se o půlnoci ozvalo ťuky ťuk na dveře mé ložnice, pak, aniž jsem řekl dále nebo cokoli jiného, se dovnitř proplížil štíhlý stín a princezna vklouzla do mé postele. Ještě tu noc se mělo ukázat, že problém s panenstvím už někdo vyřešil přede mnou.

Ráno mi řekla: „Přimluvíš se za mne u prince?"

Hned jak jsem prince uviděl, rozhodně jsem prohlásil: „Tu ne."

A on na to: „Já vím."

U snídaně se překvapivě objevila také královna. Byla velmi milá a to ráno ji nadmíru uspokojivě sloužily oči. Jednou totiž spočinuly i na mně. Nejvíce si ale hleděla princezny a asi dvakrát se ptala, jak se jí spalo.

„Dobře," řekla princezna. Kruhy pod očima ji trochu usvědčovaly ze lži, ale kdo by to počítal.

Druhá princezna se objevila hned po odjezdu té první.

Už od pohledu to byla panna, a pokud mohu soudit, nejspíš u toho i zůstane. Princ se s ní krátce přivítal a potom ji spolu s družinou poslali na obhlídku přilehlých držav, nechali ji šplhat do kopců a sjíždět kus řeky na vratkém člunu. Když se vrátila z výletu, byla utahaná jak fena po vrhu deseti štěňat. V noci se její chrápání rozléhalo po celém zámku.

Ráno se u snídaně znovu objevila královna. Ptala se princezny po zdraví a měla i jiné dotazy, jen ohledně toho, jak se princezně u nás spalo, nepadla zmínka.

Třetí princezna byla taková příjemná, dobromyslná a nebyla vůbec ošklivá. Jenže se klidně nechala pozvat do princova pokoje na partii šachu, a když na jeho stole uviděla tu kuličku hrášku, překvapeně zvolala: „To v Bavorsku mi takovou kuličku hrášku dali do postele."

Princ chtěl pochopitelně vědět proč.

„To nevím," na to ta princezna.

Když ráno odjížděla poté, co královnu ujistila, jak báječně se jí spalo, princ se ke mně naklonil: „Škoda, že to má v hlavě tak popletené."

Takhle by si s čivavou nepokecal.

S dalšími princeznami to bylo víceméně obdobné. Číslo čtyři byla nudná, pyšná a hašteřivá a panna zaručeně nebyla. Pět a šest být pannami mohly, ale neměl jsem moc chuti do ověřování. Sedmička byla sice hezká, ale přemoudřelá. Ten typ, co toho v ložnici víc nakecá, než vykoná. To mi princ potvrdil. Princezna číslo osm měla

spadeno jen na princovy peníze. U deváté se ukázalo, že je to rovněž princ. Sice příjemný mladík, dobře střílel a také rozuměl čínské filozofii už nevím kolikáté dynastie, ale přece jen se do bílých dlouhých šatů nehodil.

Desítka vůbec nepřijela.

Jedenáctka byla dlouho favoritka. A když královně u snídaně sdělila, že je celá rozbolavělá a samá modřina, skoro se vyndával svatební porcelán. Skoro. Pak to její nervy nevydržely a plačtivě se svěřila, že je těhotná.

Zbývala dvanáctá princezna.

Bylo by pokrytecké tvrdit, že její příjezd byl spojován s jakýmkoli očekáváním. Všeobecně panoval spíš určitý pocit ulehčení, že už to bude brzy za námi.

Nejprve se objevily dva kočáry, z něj vyskočili sluhové a na příjezdovou cestu začali sypat plátky růže. Červené a bílé, přičemž si dali záležet, aby červená byla po krajích a bílý byl celý střed.

Královna se vyklonila z okna, což jsem u ní také ještě nezažil. Vypadala rozrušeně. A nadmíru potěšeně.

Pak se teprve dostavila sama princezna.

Přijel totiž další kočár a z něj nejdřív vystoupila jakási postarší dáma. Ta jako nějaký kavalír podala ruku princezně. Půvabné, vážné dívce.

Princ šel svou poslední uchazečku o místo nevěsty uvítat.

„Moje dvorní dáma půjde všude s námi," pronesla ona místo pozdravu. „Vždy chodí všude se mnou a také v noci bdí u mého lože."

Viděl jsem, jak se princ zachvěl štěstím. To, že není princezna nikdy sama, může znamenat jen jedno. Je pořád ještě panna. Vyplývá to z nedostatku příležitosti, což je stejně dobrý důvod jako každý jiný.

Potom se stalo ještě něco.

Právě jsme se procházeli zahradou, princ s princeznou v čele, já s její dvorní dámou asi tři kroky za nimi. Ona se k němu důvěrně

naklonila, pak si ze záňadří cosi vyndala, a řekla: „Tohle mi na cestu dala moje matka. Jen nevím, jak s tím naložit."

Na její dlani se kutálel malý, docela maličký hrášek.

A já pochopil, že si asi pořídím čivavu.

Alchymista

Profese uspavače je v pohádkovém světě velmi ceněna. Nemůže ji dělat jen tak leckdo. Je potřeba být tak trochu alchymistou, abyste namíchali všechny ty správné poměry fantazie a snů a přitom dodrželi příděl prášků na osobu.

Zdálo se vám o té služtičce, co jste potkali včera? Bylo to něco erotického? Pak jste dostali červenou dávku. Říkali jste jí přitom takové ty nesmysly, co namáznou dívčí stehna, aby prádlo lépe klouzalo dolů? Pak vám uspavač přidal trochu růžového, romantického prášku.

Bílá barva znamená létací sny, žlutá připomene něco z minulosti. Oranžová poodhalí cosi z toho, co vás potká a bude mít přídech vznešenosti. Fialová, to jsou andělé a modlení a Bůh a proroci. Kostely a kadidlo. Modrý prášek vás foukne kamsi k moři nebo jezeru. Zelená, a bude tam i krásná krajina, lesy či hory. Černá barva je nejhorší, to jsou noční můry. A když vás uspavač posype šedým práškem, užijete si takové ty sny, co se nedají vyprávět, kterým chybí logika, posloupnost a jsou prostě hloupé.

Dá se to kombinovat.

Vezměte bílou, chrstněte trochu fialové a pak přidejte červenou a ručím za to, že tenhle sen faráři při zpovědi nepovíte.

Zelená a černá, a v lese vás budou honit příšery a vy budete utíkat a ony vám budou v patách a vy zahnete za strom, pak ještě za jeden, budete přesvědčeni, že jste jim utekli a trochu zvolníte. Otočíte se a přímo do obličeje vám dýchne lebka, taková protáhlá, bez očí. Puch hrobu.

Když má uspavač hravou náladu, šoupne vám tam trochu šedé a červené a potom k vám domů přijde nádherná žena, třeba ta, co ji občas vídáte a ostýcháte se ji oslovit. Ještě v předsíni z ní sjedou šaty až dolů, ale místo krásné, nahé ženy tam třeba stojí pes a chce po vás recept na koláč vaší babičky nebo třeba hejno krkavců, co já vím.

Čistě pro zajímavost, víte, o jakou barevnou kombinaci je největší zájem? O růžovou. Růžová s takovým nicotným, na špičku jehly naneseným přídavkem červené. Třeba byste měli za to, že pořádný chlap si rád šlehne koňskou dávku červené a to v jeho snech se podobá pornáču ve chvíli, kdy se filmeček hezky rozjede a mezi ty tři ženské a dva chlapy pomalu vlítne i rejža s asákem.

Kdepak, to byste byli hezky vedle.

Nejžádanější je taková jemná erotika. Dívka s tváří jako andílek, skloní se a ramínko jí sjede, jedna kozička udělá hups a andílek lehce zarděný vám jukne do očí, to jedno dokonalé ňadro pořád venku, teprve pak si halenku spraví a věnuje vám ještě jeden upejpavej pohled.

Tohle frčí.

Nebo někde na dovolené, kde jste sám na své perfektní jachtičce, potkáte třeba Kleopatru nebo spíš některou z hereček, co ji hrála. Hezky nahastrošená do těch staroegyptských hábitů. A Kleopatra mrká očima, až vám vlasy vlají jako rockerům ve videoklipu a povídá, jak konečně našla muže, se kterým si rozumí. Sedí tak jakoby decentně na boku, a přesto jí vidíte vyholený klín. Žádný rozjívený

bobřík, ve kterém byste rajtoval tam a zpět, až by vám čurůčky potu stékaly po půlkách.

Krátký střih na pootevřený vchod do svatyně a probudíte se do rána, kdy ani netušíte, proč vám v tom vašem podělaném obyčejném životě najednou všechno přijde jako skvělá příležitost.

Jo, tak tohle dělá uspavač.

Ženy si ve snech potrpí na muže, kteří říkají: „Jak se dnes cítíš, miláčku?" Ti muži se ptají, na co právě myslí. Touží proniknout do nitra její duše. Štěstí a niterné souznění a její orgasmus, to je vše, pro co žijí a zač umírají. A jako přídavek, taková opálená třešnička na dortu, je latinskoamerický zadek k nakousnutí.

Když tohle všechno svedete, je to, jako byste si pouštěli video, ale mohli do něj zasahovat. Jako byste si ho sami mixovali a přitom byli režiséry všech možných obměn konce.

Než se mne zeptáte, kde je nábor uspavačů, než budete požadovat dotazníky a chtít znát pracovní dobu, měli byste vědět, že uspavač nepatří do kategorie A 0, tedy nesmrtelná bytost.

Popravdě, patří do kategorie A 18, tedy tvorové s krátkou životností. Jen pro představu, jepice mají A 20 a padouši z povolání, kteří umírají na konci každé pohádky, tak ti jsou vedeni pod A 19.

Důvod je prostý.

Vzpomínáte třeba na toho chlápka, co se mu třikrát po sobě zdálo o tchyni? Tak ten si čtvrtou noc na uspavače počkal. Ten hajzlík zákeřná předstíral spánek, a jak se u něj náš panáček i s pytlíčky barevného prachu objevil, prásk a měl hlavu na kaši a zkrvavená noha od židle spadla k zemi.

Nebyla to hezká smrt.

A i když nechci nikomu stranit, faktem zůstává, že v tom pytlíčku, tam, kde měl namíchané sny na tu noc pro tohohle týpka, tam byla znovu tchyně. Navíc měl ten nebožák podivný nápad přidat trochu červené.

Čistě pro představu, o čem půjde řeč.

Onehdy jsme přijali nového uspavače. Předtím dělal loupežníka, ale nesnášel krev. Ještě dřív zkoušel být čertem, ale k smrti nerad se hádal se ženskými. Chvíli byl i kominíkem, ale výšky mu nedělaly dobře, a tak toho nechal dřív, než se nějakého komínu dotkl. Když se uvolnilo místo uspavače, a to se, jak už tuším padla zmínka, děje často, prostě ho vzal.

A vydržel dlouho. Pokud vím, ještě pořád tu práci dělá. Drží se.

Ctí pravidla.

Třeba nemůžete smíchat úplně všechny barvy. A nikdy, ale opravdu nikdy, nedávejte bílou s oranžovou. Tihle spáči se pak už neprobudí.

Jinak je to ve vaší moci, dobře se bavte.

Nejdřív zkusíte červenou. Hodně červené. Možná tam ani jinou barvu nepřihodíte, čistě ze zvědavosti.

Pak sledujete, jak sebou ten chlápek pod duchnama šije, díváte se i na jeho sny. Ale nejsou to vaše erotické představy, jsou cizí. A tak se snad jednou přestanete divit, proč v některém snovém světě jsou jen blondýny s velkou pusou nebo proč jinde chodí všichni v bílém. Neptáte se, co dělá ten chlapík se všema malýma holčičkama, a už vůbec netoužíte zjistit, co se děje těm klukům.

Jednoho dne vás ani nepřekvapí ten sen, co se komusi pořád opakuje, jak dospělému chlápkovi, který se mačká ve školní lavici, jeho přísná paní učitelka říká: „Byl jsi velmi, velmi zlobivý hoch." A znovu. „Velmi zlobivý hoch." A ještě. A dokola a dokola. Zlobivý hoch.

Někdy se musíte přesvědčit, jestli vám čistě náhodou do té červené nekáplo trochu šedé.

Když v erotickém snu po řece plují malá kachňátka a nic víc se neděje. Nikde nikdo. Jen ty malé kačeny. Kvákají. Z jedné se uvolní mrňavoučké pírko a letí a letí, až přistane na čísi tváři a lup, koukáte jak blázen, co mu to trčí z kalhot, i když ještě před chvílí to tam nebylo.

Tak zmenšíte dávku červené.

Nasypete jí o něco méně a rozhlížíte se po dalších barvách, co byste tam kápli. Čistě pro přesnost, jde o to, jak je vám ta osoba sympatická. Chcete si hrát, chcete se bavit? Má to být jeden z těch snů, po nichž ještě napůl v pyžamu poběží za nějakým známým, zčerstva na něj vysype, o čem se mu zdálo, a ptá se: „Co to znamená? Co myslíš? Co bys řekl? Co to tak může znamenat?“

Prdnete tam něco oranžové. Prorocké. K té červené, jíž se vzdát nehodláte. Sex a vize. Co z toho tak může vyjít?

A jdete si pro popkorn nebo brambůrky nebo kýho čerta. Vím já, čím rád šustíte, když máte pocit, že ve filmu je na vaše nervy až moc velké ticho?

Široká ulice, všude mrtvo. Přízračné ticho a přízračná tma. Na silnici kaluže. Ty kaluže jsou husté, ale nemáte dost světla, abyste zjistili jen okem, co v nich je. Co se tam vylilo. Raději je obcházíte, zeširoka je obejdete.

Najednou před vámi dívka. Nahá dívka, to bychom měli upřesnit.

Bradavky tvrdé jako diamanty, fakticky máte pocit, že mít na sobě brnění, projely by jím ty hroty jejích ňader jako máslem. A tak úplně nemůžete tu myšlenku vypudit z hlavy, skoro jako byste to aspoň trochu chtěli udělat.

Rozevírá ústa. Má v nich pearcing, ale jinak jsou to němá ústa. Rozevřou se jako do příšerného řevu, jenže se neozve ani jediný tón. Ani hláska. A na té ulici, kde stojíte, v jednom domě vypukne požár. Plameny šlehají z okna, jsou červené a žluté a v nich cosi zahlédnete. Něco, co poznáte. Skoro poznáte.

Pak se spáč probudí. Zpocený si sedne, peřinu přitáhne k bradě a třese se. Nemůže si vzpomenout, co viděl v tom okně, a přitom ví, že je to důležité.

Velmi, velmi důležité.

Víte, že do oranžové už byste nešli. To by vás někdo musel pekelně nasrat, abyste ho nechali šňupnout k oranžové.

Červené se ale nevzdáte a čistě z vědeckého zájmu ji přisolíte špetkou fialové.

Tohle bude klišé.

Chlapík v kostele, jde k němu jeptiška a bez řečí si klekne a začne ho sát. On ani nevěděl, že ho má venku z kalhot. Přijde další jeptiška, tu první odstrčí a škemrá, že chce taky. A mokrý tvrdý úd tak putuje z úst do úst. Matka představená se objeví s malým bičem, takovým, co nebolí, pokud vás nešlehne moc.

Prostě klasika. Scénka jako vystřižená z malonákladového porna, natočeného v nějaké vísce a nabízeného pomalu za provozní režii.

Nuda.

Erotiky máte už dost, a tak necháte červenou stranou. Dáte napůl růžovou a šedou a že máte přejícnou náladu, přihodíte pár zrnek žluté.

A je to celé o hodinách, o těch velkých, které bimbají na věžích a do světa vyzvánějí čas a umíráčky. A pro tu růžovou je to tesklivé, takové smutné, šedá zase způsobí, že lidi na tom pohřbu pořád říkají: „Nevíte, kolik je hodin?"

Ona vůbec růžová neznamená jenom takovou tu běžnou romantiku.

Něžnosti z harlekýnek.

Kdepak. Když dáte žlutou a růžovou, tak třeba do snu přijde mrtvý otec a svou dcerku pohladí, ale hezky, slušně, žádné prasečinky. Pohladí ji po hlavě a řekne, že ji má rád. Růžová je o pocitech. O tom, že se nebojíte o nich mluvit.

Někdy je v tom normálním světě trochu málo růžové.

A je ve vaší moci ji tam přidat.

Ale nemusíte.

Utahané mamině poprášíte hlavu bílým práškem a ona potom celou noc létá. Jednu paži nataženou před sebe, a kam tu ruku namíří, tam letí. Svůj život má tam dole pod sebou, tam nechala všechno, co ji tolik tlačí k zemi, až z toho bolí šlapky.

Klukovi, který se bojí do školy, třeba proto, že ne všichni kamarádi z jeho třídy jsou fakticky kamarádi. Tak tomu do spánku pozvete draka. Velkého, silného, a ten ho má chránit. Čistě pro vaši představu, tak jste to mysleli. Ale sen je nakonec ještě lepší.

Ten kluk totiž dokáže ochránit toho draka. Já nevím, třeba se tam objeví zlý čaroděj nebo někdo, kdo jí jenom draky, zkrátka ta zelená šupinatá příšera si sama neporadí a kluk, kterému ostatní kradou svačinu a na záchodě ho tlučou do ledvin a ptají se, jestli to bolí. Tak on svého draka ochrání a to ráno, hned po probuzení, překvapené mámě oznámí, že nemá hlad, a upaluje do školy.

O přestávce jde na záchod, tam si stoupne, ruce zkříží na hubeném hrudníčku, oči podmračené přesně jako v tom snu. A čeká na své trapiče, ale nikdo nepřijde. Už nikdy za ním nikdo nepřijde, aby se zeptal, jestli tenhle dloubanec pod žebra bolí.

Někdy musíte dát trochu černého.

Aby lidé spadli ze svých obláčků.

Pro rovnováhu.

Čistě z humánních důvodů.

Všechny ty jednoruké a jednooké bestie a zombie a čarodějové se zelenou maskou, z níž kape sliz. Odporné zrůdy, které existují jen proto, aby vás dostaly.

Tohle tam občas musíte šoupnout, aby vaši lidé nezapomínali, že to dobré je za odměnu. Není to pokaždé k mání.

Tchyně, která vás v noci chodí sekýrovat. Řekne i to, co si normálně jen myslí. V noci, ve snu, je to bez servítků. Ve spánku je to bez rukavic. V tom snu je tchyně okřídlená saň, supící a vřískající v tónech, které lidské ucho nesnese. Chrání své mládě, ale klidně by ho i sežrala, jen abyste ho neměl vy.

Takovéto sny se občas lidem zdají.

Někdo to neunese.

Někdo to nezvládne, že?

Myslíte, že ubít nebohého uspavače je řešení?

Vážně jste si to mysleli?

Že vám to jen tak projde?

Čistě pro zajímavost, tohle bylo vaše školení.

Rekvalifikace.

Tady jsou vaše pytlíky s barevným prachem. Musíme ucpat díru, co vznikla po uspavači. Po tom, který se skácel tady na tu podlahu, a nic se nemění na tom, že noha od židle byla ráno bez krve.

Máte půl hodiny, trochu se prospěte.

Pak začíná vaše první šichta.

Čistě jako radu berte, že barvy míchejte každý den. Nedoporučuje se namíchat jednorázově do většího balení a pak užívat den za dnem ty samé barvy.

Jako to udělal ten před vámi.

Ztráta nejlepšího přítele

Tohle je trochu choulostivý.

Jestli seš chlap, tak zatraceně dobře víš o tý svý části těla, kerou máš za den několikrát v ruce. Může bejt, že někdy trochu dýl, než je vyloženě nutný.

Říkej mu třebas Ferda, Jura nebo Franta, nazvi ho Karlem Velikým nebo mu můžeš říkat Junior či Maximus Germanicus, je mi to u prdele. Je to Darth Vader, Luk Skywalker? Hlavně když víš, vo čem je řeč. Neptám se tě, proč zrovna Harry nebo jak jsi došel na Pištu. Beru to, jak to je.

Tobě je stejný hovno do toho, proč já mám v kalhotách Pinokia.

Ženský to sotva pochopěj.

Chlap jako já a ty se musejí umět protlouct. Když tvůj fotřík nosí vobyčejnský šněrovaný spodky a máma tě nevytlačila na hedvábný dečky, ale na hrubej hadr, tak si budem rozumět.

Můj táta byl truhlář, jeho táta byl truhlář a já už taky stloukl pár fošen do dveří nebo je vyřezal do truhlic. Z kusu dřeva vydloubal hezkou řádku užitečnejch krámů. Jestli máš doma na čem dřepět,

třeba máš ty stoličky vode mě. Tu postel, co na ní prohánís paničku, když už děcka zaženeš chrnět, možná i tu jsem dělal já. Má v nohách takovou kouli, jako když se ti dostane voda do kolena? Jsou na nebesích vroubkovaný vokraje? Tak to bude moje prácička. A dřevěný lžíce, jaký padnou akorát do dlaně, jestli nahoře vypadaj jako list, tak i ty jsem vyřezal vosobně.

Dycky ňákej dojde a povídá: „Bartoloměji, potřebuju nový kolo na vozejk", nebo taky chce rovnou celej vůz. Tak dáme pivečko a dohodneme cenu.

Jak de jenom vo to vydlabat ňákou misku nebo paňmáma vyžaduje nový hrábě, donese slípku a k tomu třeba deset vajec a plácnem si. Já nejsem chtivej. Jeden nemá vyžadovat víc, než potřebuje. A když nekrmím žádnýho hladovýho haranta, moc toho nemusím mět.

Mařka vode mě vodešla po tom mým ourazu. Byla to vošklivá chvilka, to ti povím.

Krve jak vo zabíjačce a taky tolik pištění, i když mi nepřijde možný, že jsem tak kvičel já sám. Pak jsem padnul jak podťatej, a co bylo potom, vím jenom z vyprávění.

Vona Mařka totiž dělala do bylinek. Mastičky a taky lektvary, v tom se vyznala jako žádná jiná. Nebejt toho, moh jsem už taky nebejt.

Je to ňáký rodinný prokletí nebo co.

Můj děd si sekyrkou usek kus lejtka. Jak když z uzený kýty vodřízneš plátek šunky.

Tatík nechal na špalku tři prsty. Předtím mu na ně pad parádně řezanej kočár i s těžkým kováním a felčar řek, že ty černající prsty musej pryč.

Já právě na klíně dloubal do novýho svícnu a hrot nože mi sjel. Pak byl ten kvikot podsvinčete, a když sem zas přišel k sobě, na zemi se válel kus mýho Pinokia a Mařka řvala, jak kdyby to byla vona, kdo byl zkrácenej vo hlavu.

Už jsem zmínil, že sme neměli žádný děcka?

No, a tak to vypadalo, že starou v tý naší chalupě už nic nedrží, páč když ženská nedojde pravidelnýho uspokojení, stane se z ní zlá fúrie. Možná namítneš, že chlapovi, co má ještě vobě ruce, se nabízej jiný možnosti, jak jí vod toho zlýho pomoct, ale kdybys přišel sám vo kousek Frantíka, moc chuti bys do toho taky neměl.

Tak šla.

Vono jednomu, když je v chalupě samotnej, vobčas bejvá smutno. To mně teda nebylo. Jak se rozneslo, že vod teďka bejvám sám, chodily za mnou ženský ze vsi.

Musí teda bejt jasný, že vony dobře věděly, proč Mařka vodešla, a teda se za mnou necouraly kvůlivá tomu, co sem neměl.

Začalo to tím, jak se jeden večír zastavila stará ševcová. Von ten její byl pod drnem už dlouho, a tak došla na kus řeči a že s sebou vzala i flašku pálenky, bylo vo čem povídat. Začala, že když jako tento, mám ty šikovný ručičky, a jestli bych tento, nemoh něco šikovnýho vyřezat. Povídala, že by tento, měl být takovej válcovitej a rudá ti u toho byla jak prdelka mladý šenkýřový, co ji starej zrubal přede všema za to, že mu zanášela.

Tak jí řeknu, ať dojde za tři dny, a to máš vidět, jak čiperně si to přikvačila. Tváře jí hořely jak zamlada, v rukách ještě teplej koláč a k tomu mi podstrčila tři krejcary na přilepšenou.

„Máš, Bartoloměji?“ povídá.

Mám, přikývnul jsem.

Podal jsem jí kus smotanýho hadru, protože takovouhle věcičku bys votevřeně nedal ani chlapovi, natož ženský. A vona vopatrně nakoukla pod cíp toho hadříku a pak celá načepejřená vodběhla pryč. Zavřela se do chalupy na tejden a moc mně nešlo nemyslet na to, co se tam právě vodbejvá.

Za ten tejden nebo tak nějak se mi u dveří vobjevila její švagrová. Řek bych hodná ženská, ale ošklivá, a tak zvostala na vocet. Voči jí blejskaly a v rukách pekáč horkejch buchet, a tak jsem ji ani nenechal

vykládat, vo co kráčí a rovnou se ptám: „Jak má bejt velkej, milostivá?“

A vona uhnula pohledem kamsi do rohu a rukama červenejma vod toho horkýho pekáče na rychlý voka mrknutí na stole naznačila dýlku.

To je tak. Když seš s chlapama nacucanej, že vidíš trojmo, a dojde na to, jak ho má kdo velkýho, tak z tý míry, co vokáže, takovejch pět čísel uber a máš to.

Jak se ale ptáš ženský, pět čísel musíš přidat a dojdeš k tomu, co vopravdu chce.

U ševcový mi to teda vyšlo, stejně jako u ségry jejího mrtvýho muže. Taky u cukrářky, pastýřky i tý holky, co dělá u sedláka službu, jsem to trefil. Za ňákou dobu byly ženský z naší vsi ty nejusměvavější v okolí a starosta se nosil jak ňákej pánbůh, jako by to byla jeho zásluha. Kdyby měl šajna vo tom, že jeho stará si vode mě vodnesla toho největšího bárta, jak těm šidítkům ženský říkaly, třebas by přišel vo ten svůj spokojenej škleb.

Jednou, bylo to skoro k ránu, ti přišla podivná návštěva. Sednice byla najednou plná maličkejch světýlek a ty mrchy malý blýskavý se honily jak hejno much nad kravským lejnem.

Měl sem teda v kalhotách naděláno, a když se samy votevřely dveře vod cimry a pak i ty vod chalupy, popad jsem kus jakýsi paprčky, co jsem měl ještě po Mařce a co mě měla chránit vode všeho zlýho, a vyrazil do temný noci za těma světýlkama. Pravda, nemusel jsem. Moh jsem zalízt pod peřinu a čekat na kuropění. Ale bylo jasný, že to, co si pro mě poslalo, není z vobyčejnýho těsta a všecky tyhle nadpřirozený lidičky znaj určitě i horší způsoby, jak jednomu vzkázat, aby se ukázal u nich doma.

Tak jsem šel.

Jednu chvíli už to vypadalo na docela příjemnou noc. Na nějaký pasece se ty svítící potvory totiž změnily v nádherný holky. Možná jen vodlítly, když si splnily svoje akorát, když se tam vobje-

vily ty tančící krasavice, čert ví. Ale na tý pasece ti bylo takovejch patnáct nebo i vosumnáct mladejch kočiček, jedna větší šťabajzna než druhá. A jedna, to ti musím vyprávět, ta měla docela modrý vlasy a stejně jako ty druhý na sobě jen takový průhledný cosi jako z mlhy, pod tím vůbec nic. Všechno, všecičko bylo vidět. Prsa měla krásný, pevný, bradavky maličký a skoro černý. A tam dole, tam ti byla docela holá. Fakticky, ani chloupek.

Nejenom, že měla tělo bohyně, vona se ti na mě tak krásně usmála jako ještě žádná. Dokonce ani když sme s Mařkou měli ještě dobrý časy, ani tehdá na mě nekoukala tak jako to modrovlasý děvče na tý louce.

Teda nemysli si, i když jsem byl popletenej z tolika krásy, beztak mi bylo jasný, že kvůlivá těmhle krasotinkám tady nejsem. Ty moje bártky nepotřebujou, těm stačí zajít do vsi a voptat se prvního chlapa, na kerýho natreféj.

Taky že se tam hned vobjevila taková babizna, mohla to bejt prababi všech těch víl, a třeba i byla.

Zahnala je pryč, a když sme tam zvostali sami, bez vokolků mi řekla, co po mně chce. Vyrukovala s takovým špalíčkem tlustým jak moje ruka a nejmíň tak dlouhým.

„Bartoloměji," řekla. „Z tohoto kousku vzácného dřeva pro mne vyrobíš toho nejlepšího bárta, jakého jsi dosud vyřezal."

A nemysli si, ta věděla do puntíku přesně, co požaduje. Povídá mi, že po stranách by mělo bejt vroubkování a nahoře celej ten dřevěnej zázrak musí bejt trochu zahnutej.

Jak byla ta babice stará, tak hloupá teda nebyla.

Povídala, že ví vo tom mým problému. Říkala, že mi pomůže, hned jak vyřežu toho kolíka pro ni. To bylo vo hodně víc, než mi za to kerá slíbila, a tak jsem moc nedumal a rovnou řek, že jsem pro.

Upaloval jsem s tím kouskem dřeva dom a ještě než vyšlo slunko, měl jsem nahrubo vosekanej tvar a do večera jsem toho obřího zasouváka dodělal. Byl hladkej jak oblázek v potoce. Po stranách

jsem nechal takový nerovnosti, asi jako když si strčíš fazoli pod fusekli. Nějak vod poloviny jako by se nakláněl dopředu, ale ne moc.

Řek bych, že jsem vodved dobrou práci, a když si mě ty světýlka vodváděly znovu do lesa, měl jsem z toho dobrej pocit.

Znova se okolo mě vyrojily ty nádherný nahatý víly a stačí, když ti řeknu, že při tanci se fakt dost pohupujou. Natřásaj. Špulej. Zbytek nechám na tvý fantazii, věřím, že ti z toho vyjde něco, s čím budeš spokojenej.

Já bych taky byl, kdyby se tam neobjevila ta stařena a holky neposlala pryč. Jen chci v tomto místě poděkovat bohu a všem svatejm, že ta na sobě nic průhlednýho neměla, byly to poctivý, pevný černý hadry.

Podám jí ten ořezanej klacek. Vona ho potěžkala a řekla, že si to musí prubnout.

Někam zmizela a když se za dost dlouho vrátila, nebo aspoň v tom černým lese o půlnoci mi to přišlo jako celkem dlouhá chvíle, vypadala spokojeně. Omládla vo takovejch dvě stě let.

Podala mi ňákou růžovou lahvičku, na dně bylo pár kapek čehosi, co vypadalo jako volej.

„Za odměnu," poradila mi ta vílí prabábi, „i ty si vyrob pro sebe bárta. Ze stejného vzácného dřeva, jako byl ten pro mne."

Řekla mi, že pak si ho mám nasadit tam, kde se mi vod jistý doby nedostává mužství, a pokropit sajrajtem z tý lahvičky. Prej je to živá voda. Můj bártek sice zůstane dřevěnej, ale bude citlivej jak předtím a zase bych moh mít potěšení z týhle voblasti života.

Vyložil jsem jí, že všechno dřevo vod ní jsem už použil, a vona tak jako laskavě přikývla a řekla, ať nastavím dlaň. Pak mi na ni cosi položila a to ti povím, že se z toho dalo udělat leda tak dloubátko do ucha.

Řek jsem, že to mi přijde drobet jako křivej kšeft a vona na to, že velikost si budu moct sám naštelovat. Prej bárt z týhle smuteční vrby je citlivej na každou vyslovenou lež a vo fous se prodlouží.

Tak jsem se jí radši hned zkraje zeptal, co se stane, když to jako přepísknu. Vono mít ho dlouhýho jak písnička může bejt dobrá věc, ale co když natrefím na takovou, co má jiný chutě. Chápej, v týhle voblasti už vo ženskejch něco vím.

A ta stařena řekla, ať se nebojím. Třikrát prej ať tlesknu a zase z něho bude tenhle cancourek.

Strčil jsem to, co jednou mělo být mý mužství, do kapsy i s lahvičkou a vybral jsem se dom. Mudrování vo tom, jestli je to možný nebo není to možný je na prd, zkrátka jsem se do toho pustil.

Na ten kousek dřeva jsem šel s tím nejmenším hoblíkem. Nechtěl jsem přijít ani vo třísku, kdyby to nemělo bejt nutný.

Hotovej jsem teda byl hned a jak jsem ho pak převaloval na dlani a prohlížel ze všech stran, řeknu ti, žádný velký potěšení nesliboval. Vlastně nemoh mít nic společnýho s čímkoliv velkým.

Jenže když už jsem zašel tak daleko, bylo snadný stáhnout gatě a ten dřevěnej zvoneček přilípnout k tomu správnýmu místu. Cáknul jsem na to trochu toho voleje, a když se nic nedělo, vylil jsem to tam celý, ať se z toho třeba poseru.

Ucítil jsem takový divný sání. Asi jako když máš v pelesti prvoročku a necháš si ho přeblafnout. No a vona ho jen tak voblizuje jak pes kulky a ty jí řekneš, ať ho nasaje, až se jí vcucnou vnitřky tváří do sebe. A ta blbka to přežene.

Takovýhle sání to bylo a kecal bych, kdybych řek, že to bylo příjemný.

Už jsem začal mít fedry, že se po čtyřech poplazím k truhle, kde mi po Mařce zbylo ňáký mazání, když to konečně přešlo.

Kouknu tam dolů a začal jsem se řehnit jak po tý trávě, co vobčas hulí švec, a u toho jsem hulákal: „Pinokio, vítej zpátky, brachu!“

Žádná velká sláva to nebyla, to mi bylo jasný hned, ale řek jsem si, že to zkusím s tou lží.

„Král je moudrej vladař,“ napadla mě hned jedna. Nic se nestalo. Ani o pilinu se neprotáh.

„Mařka je beze mě šťastná," zkusil jsem jinou, zaručenou. Lepší.

Když ani tohle nezabralo, došlo mi, že dřepět doma a plácat nesmysly do dřevěnýho vobložení je na pendrek.

Tak jsem se voblík a vzal si hezky dlouhou halenu, aby se pod ní ledacos dalo ukrýt. Vyrazil jsem do šenku.

Chlapů byla plná hospoda, a jak usrknu trochu toho zrzavýho moku, říkám, že to je nejlepší pivo, jaký jsem vokoštoval. A hned tam dole ucítím takový šimrání.

To mě povzbudilo, a tak se vobrátím k farářovi.

„Vaše povídání o panence Marii tuhle bylo tak dojemný," povídám a snažím se u toho nekřenit. A taky hloupě nevrtět prdelí, ale je to těžký, fakticky to zatraceně svrbí a šimrá, jak pomalu roste.

S chlapama jsme dali pár historek vo tom, jak jsme válčili za našeho krále, pak jsme probrali ženský, kerý jsme za mlada proháněli, než nás jiný dostaly pod chomout. I když rozdíl byl zatím sotva na půl palce, večer jsem se plazil domů nadranej jak dráteník, zato s pocitem, že jsem zase chlap.

Za tejden už Pinokio vypadal jak naběhlej palec a za dva měsíce se přibližoval nejmenšímu z bártů, co jsem vyřezal pro někerou z těch místních starých panen.

Celou dobu mi bylo jasný, kerá bude mít to potěšení si ho vyzkoušet. Jako první a třeba se mi směj, možná taky jako poslední.

Myslel jsem si na tu modrovlasou. Na tu vílu. Snil jsem vo tom, jak si ji vemu hezky zepředu, abych při tom moh koukat na tu její krásnou tvářičku. Taky si ji vobrátím zezadu a možná taky z boku. Však víš, že žádnej chlap nemůže tolikrát, jako když to dělá jen ve svý fantazii.

V hospodě už se nemůžu ukázat, prej kecám víc než farář.

Tak jsem chodil do vedlejší vesnice a pak ještě do tý vo kus dál, všude už mě znaj a žádnej se mnou nechce nic mít.

Ale v gatích už mám pořádnýho řízka.

Jednou jsem se takhle chystal vymyslet pár blábolů, chtělo to fakticky jen kousek, když mi došlo, že ta stará čarodějnice mohla pěkně kecat. Začal jsem mít fedry, že i když jsem za poslední čas mohl lhaní mistrovat, třeba mě nakonec doběhla. Možná to nejde žádným trojím tlesknutím vrátit.

Nešlo mi to z hlavy. Přestal jsem vycházet z chalupy a několikrát mě prej slyšeli, jak si pro sebe mumlám: „Lhala mi. Určitě mi lhala!"

Musel jsem to vědět. Chápej, ta myšlenka se mi vracela pořád do hlavy, tlačila tam jak písek v botě.

Tak jsem to zkusil.

Prostě jsem shodil kalhoty, pořádně se nadech a třikrát tlesknul.

Byl to takovej fofr, až se mi stáhly půlky, najednou mám pocit, že je Pinokio zase celej pryč. Jenže von tam byl, jen byl tak malej, že mi přes pivní břich, co mi za poslední dobu narost, skorem nebyl vidět.

Asi rozumíš, že moje radost trvala jen chvilku.

Znovu jsem chodil lidem vykládat kraviny. Já chodil i do kostela a po kázáních jsem se proplítal mezi těma panákama v nedělních hadrech a vykládal jim vo svým osvícení.

Po nocích jsem myslel na tu modrovlasou krásku, v duchu jsem jí říkal, ať jen ještě ňějakej ten pátek vydrží, že brzy za ní přijdu. Někdy jsem měl dokonce takovej hloupej pocit, takový tušení, jako že mě snad slyšela nebo co.

Vobcházel jsem ve městě po barácích a křičel na ně vo konci světa. Někerý mě zvali dál a zatímco jsem se cpal párkama a koblihama, hustil jsem do nich ty svý nesmysly a ještě se u toho blaženě usmíval. Možná jenom kvůlivá tomu mýmu culení mi věřili.

Konečně jsem byl spokojenej. Pinokio nabral ty správný tvary a já každopádně už nemoh čekat.

Byl jsem natěšenej jak jelen v říji a do toho lesa jsem potmě skorem běžel.

Špatně se mi utíkalo, to ti nemusím vysvětlovat. Mezi nohama se mi klátilo to poleno, můj bártek se těšil na svůj křest.

Jak jsem se bál, že na té pasece má nádherná víla nebude. Jakou jsem měl hrůzu, že najdu jen tu bábu, nebo taky vůbec žádnou z rusalek.

Ale byla tam.

U všech svatejch, ta kráska celá v modrým tam stála a dívala se na mě zase tak krásně, až jsem se nemoh ani hnout.

Rozevřela náruč a to gesto bylo tak cudný, tak jemný, že už jsem fakticky nemohl vydržet. Na nějaký slova nebyl čas. Shodil jsem ze sebe gaťata a vona v tom měsíčním světle zírala na lomcováka, kerýho jsem jí nabíd.

Vypadala rozrušeně. Vypadala taky dost překvapeně.

Její oči se rozšiřovaly a rozšiřovaly a pak...

...ze samý radosti...

třikrát potěšeně tleskla do dlaní.

O hloupé nevěstě

Byla nebyla dvě království. A byla od sebe tak daleko, že zatímco v jednom byl bílý den, v tom druhém právě vládla černá noc. A naopak.

V tom prvním se králi narodili dva synové, ve druhém měli zase tři dcery.

Jeden z těch synů byl vysoký, mužný a krásný, ten druhý byl malý, ošklivý, se skřehotavým hlasem, který se navíc zadrhával. Ale nebojte, milé děti, láska a krása nakonec vždycky vítězí, a tak to bylo i tentokrát, kdy toho ošklivého trpaslíka vyhnali, třebaže byl prvorozený, a druhého prince milovali.

„To bude náš mladý král," říkali.

I poděl se ten prvorozený a z domova vypuzený nešťastník do druhého království, kde ho neznali, a u dvora pokorně zažádal o službu.

Tři princezny byly poťouchlá poupata. Nejstarší Vladěnka, pyšná, jak to bylo u prvorozených dcer běžné, zato tvář jako z růže květ. Prostřední Milunka, trochu prostinká, ale i ona tvář jako z růže květ. Nejmladší se jmenovala Zlatunka a bylo to takové hádě, lotroviny

vymýšlet a smát se od jitra do soumraku, ale pochopitelně i její tvář jako z růže květ.

Tu noc, kdy z prvního království ošklivého prince vyhnali, měla Zlatunka sen.

Zjevila se jí nehezká mužská tvář a neznámý hlas k ní pravil: „Toto je tvůj ženich, Zlatunko."

Zlatunka samozřejmě dostala strach, ale vy se, děti, přestaňte polekaně vrtět, to se vám nemůže stát. Mladá princezna byla také statečná a že ji učili vidět všechno z té lepší strany, řekla: „Možná je ošklivý, ale jistě bude moudrý."

A hlas řekl: „Ne, to není. Je to hlupák k pohledání."

A Zlatunka zase, že určitě má krásný zpěvný hlas.

„Ne," ten hlas na to. „Skřehotá a hlavně dost koktá."

A Zlatunka už nevěděla, co by řekla, a pláč měla na krajíčku, když ji napadla spásná myšlenka. „Jistě má nádherného velkého ptáka, kterým mne každou noc uspokojí."

Tu se hlas začal smát a smát, a pak Zlatunka uviděla obraz toho, co nejdříve neuměla zařadit, protože nic tak malého dosud neviděla. Pořádně se vyděsila, ale vy se, děti, nesmějte, může se to klidně stát i vám.

Když se šereda objevil na královském dvoře a žádal o službu, princezna Zlatunka ho hned poznala. Nejspíš se jmenuje Baja nebo tak nějak, ale protože koktá, nikdo mu neřekne jinak než Bajaja. Ale je to určitě on, ten ohyzda, kterého si má krásná princezna vzít.

Přijali ho do služby a poslali na zahradu, aby plevel vytrhával a záhony zaléval, a milá Zlatunka se mezitím rozběhla pro radu ke starému moudrému kmetovi.

„Požužlej mi žížalku," poručil moudrý kmet a Zlatunka neváhala a její sladké rty se náležitě činily.

„Můj starší bratr ti poradí," řekl pak a Zlatunka poděkovala, uctivě se uklonila a už ke druhému stařík ovi pádila.

„Ukaž mi svou pipinku," řekl starší bratr a Zlatunka znovu bez řečí uposlechla. Tady, milé děti, vidíte, že když něco moc chcete, samy musíte něco dát.

Až se starému brýle zamlžily, jak pozoroval to rozcapené mládě. Když si otíral skla do starého hadříku, povídá: „Jdi za nejstarším bratrem, ten bude vědět." A Zlatunka znovu poděkovala a zdvořile se uklonila, a už utíkala k nejstaršímu.

Nejstarší kmet jí poručil sundat šaty a pak spolu vystřídali několik zajímavých pozic, které ale popisovat nebudeme, milé děti, protože tolik času nemáme. Důležité je, že na konci toho všeho se Zlatunce dostalo rad, které tolik potřebovala.

Hned jak přiběhla zpátky do zámku, sedla si – dlužno podotknout, že si sedla velmi opatrně – a začala psát dopis. Napsala drakovi, žijícímu poblíž, nechť přiletí a ji a její dvě sestry jako výkupné požaduje.

Odpověď dorazila za pár týdnů a byly to, věru, dlouhé týdny.

O Vladěnku se mezitím ucházel urozený a hlavně opravdu krásný princ z Jižní země. Celý snědý, velmi bohatý a v posteli náramný milenec.

Také Milunka měla skvělého nápadníka. Nebyl tak urozený ani tak krásný, vlastně to byl syn nějakého kupce, ale i on byl v posteli báječný.

Ani Zlatunka by nezůstala na ocet, ale to se vždycky tatíček král opil drahým vínem a pak vyhlásil: „Kdo mě rozesměje, dostane za ruku mou nejmladší dceru", nebo zase: „Kdo doběhne první k tamhleté lípě, ten dostane Zlatunku za nevěstu", a nešťastné děvče se pak se všemi těmi hordami nápadníků muselo předhánět ve skopičinách s šaškovskými bambulemi nebo zběsile pobíhat, jako by se jí za pás cudnosti dostalo pár koleček cibule, aby byla vždycky první, protože pak soutěž neměla vítěze.

A tak se, milé děti, o Zlatunce rozkřiklo, že je sice pěkná, ale divná.

Odpověď, která konečně dorazila, princeznu vysloveně zklamala. Drak psal, že děkuje za milou nabídku, ale že už je starý a princezny tedy nejí. Mívá totiž z toho břicha bolení.

Zlatunka nelenila a odepsala – stručně, za chvíli ji čekala soutěž ve šplhu na nejvyšší strom – že vlastně sama dává přednost tomu, aby v jeho žaludku nakonec ona ani její sestry neskončily. Jako hlavní chod má sloužit jejich zachránce.

A tak si, obrazně řečeno, plácli.

Brzy se rozšířila zpráva, že se ke království blíží strašlivá saň, z tlamy jí šlehá oheň a sežere každého bez milosti. Jako výkupné, aby zase odtáhl, drak požaduje všechny tři princezny. Pokud je nedostane, celá země prý pozná jeho hněv a také hlad. Se životem nechť se rozloučí každý, kdo by se mu chtěl postavit.

Jak se mělo ukázat, milé děti, ten poslední dovětek už byl přespříliš.

Rybáři ve spěchu odhazovali sítě a do svých domků běželi, popadli ženu a děti a prchali pryč. Také dráteníci, kuchtíci, kameníci, ti všichni před blížící se hladovou bestií utíkali, co jim nohy stačily. Ale i urození mládenci prchali, vědomi si toho, že všude po světě je spousta dívek krásných jako z růže květ a nemusejí pro jejich náklonnost a peníze riskovat vlastní krky.

„Já už my-my-myslím taky pu-pu-pu-du," řekl i Bajaja. Zlatunka se nejprve zaradovala a řekla si, že i to je způsob, jak se nechtěného ženicha zbavit. Jenže pak si uvědomila, že by se mohl později vrátit, a navíc, když nebude žádný zachránce, drak by se mohl odhodlat riskovat břicha bolení a slupnout ji jak malinu. A Zlatunka nehodlala být nikomu malinou.

„Kam bys chodil," povídá mu tedy princezna a sladce se na něj usmívá. Ale Bajaja trvá na svém a moc chrabrosti právě neprojevuje. Zabralo nakonec jediné: slib noci plné lásky.

Celý růžový a rozechvělý dorazil o půlnoci do její ložnice. Princezna mu podala pohár vína na posilněnou, přičemž měla na mysli

vydatný a silný spánek. Když sebou princ žuchl na podlahu, Zlatunka nelenila a utíkala ke třem kmetům.

U prvního si rychle klekla a ve spěchu udělala, co bylo nutné, u druhého nohy roztáhla a počkala, až vytáhne kapesník, aby si otřel brýle, a konečně doběhla k poslednímu. Během toho aerobiku – i když teď to třeba mnohem víc připomíná jógu – no každopádně, jak se tak společně potili, Zlatunka vzrušeně vyprávěla o tom, jaký problém ji trápí tentokrát.

Do zámku se té noci vrátila unavená, s pusou bolavou, ale s moudrými radami a také s nádherným koněm, jehož dostala od tří kmetů. Koně uvázala ke stromu, kam Bajaja chodil do trávy snídat, a sama se schovala opodál.

Brzy se objevil princ. Byl ještě trochu omámený, a tak když na něj kůň promluvil, nepřišlo mu to tak divné, jako by to nejspíš přišlo divné vám, milé děti.

Kůň Bajajovi vysvětlil, že není jen tak obyčejným koněm, a také mu řekl, že chce-li být slavný a o Zlatunčinu ruku se ucházet, stačí, když udělá všechno, co mu řekne. Zanesl ho k jakýmsi skalám, kde byla ukryta truhlice, a v ní nádherná zbroj a také velký zlatý meč.

„Obleč si to, aby tě nikdo nepoznal," řekl kůň a Bajaja, že byl odmalička spíše zvyklý poslouchat, tak bez meškání učinil.

To už prý byl drak spatřen v království a byl tedy nejvyšší čas, aby se někdo objevil ve slavnostní zbroji a na koni, připraven utkat se s obludou a zachránit princezny.

„Co-co-cože? Ut-ut-utkat?" zděsil se princ Bajaja.

„Ovšem," řekl kůň, zatímco vesele klusal k ústí dračí sluje. Nešťastný hrdina se natřásal, až brnění vrzalo, nebo to možná strachy cvakaly jeho zuby. Každopádně ale bezmála statečně vjel do jeskyně, v níž se skrýval drak a čekal na princezny.

Zlatunka si spokojeně mnula ruce. Byla si jistá, že se drak nažere a odletí, i když mu ta zbroj nejspíš způsobí pálení žáhy. Hlavní je, že bude odstraněn a stráven hlavní problém: nechtěný ženich.

Dovedete si, milé děti, představit to překvapení, když ze sluje vyjel princ? Trochu pocuchaný a zbroj tu a tam promáčklou, ale jinak živ a zdráv, dokonce ve velmi dobrém rozmaru.

Zato obě starší princezny a také král se radovali převelice.

„Kdo je náš statečný zachránce?" chtěla vědět Vladěnka.

„Ukaž, komu vděčíme za své životy," přisadila si Milunka.

Zlatunce nezbývalo, než předstírat, že také netuší, kdo onen záhadný rytíř je. A tak stejně jako její sestry i ona se zvědavě vyptávala a ve výstřihu své vnady odhalovala, nahými pažemi se o prince otírala. Což, nebýt toho, že měl na sobě tolik kovu, mohlo být princi celkem příjemné.

Rovněž král byl odhodlán pohlédnout do tváře tomu, kdo zachránil jeho tři dcery krásné jako z růže květ před nepěknou smrtí v žaludečních šťávách odporného draka.

„Za to dostaneš ruku mé nejmladší dcery," vyhlásil rozmařile.

Ale kůň se držel nacvičené role a Bajajovi pošeptal, že ještě není správný čas odhalit svou ošklivou tvář. Tajemný rytíř tedy na koni odklusal kamsi v dál a za nějakou tu chvíli se na zámku objevil nemotorný Bajaja. Kam se hnul, tam poslouchal zkazky o tajemném rytíři, přičemž poslední líčení už se klonilo k tomu, že okolo něj byla duhová záře a zdařile létal.

Zpráva o smrti zlého draka se brzy roznesla po kraji, a tak se všichni ti rybáři a dráteníci, ševci i pekaři, ti, co se rozutekli do všech stran, teď vraceli a neznámému zachránci provolávali slávu.

Všimněte si, milé děti, že neznámí hrdinové jsou všeobecně mnohem oblíbenější než hrdinové známí.

Na zámku byla sláva veliká, a aby byly náležitě oslaveny tři zachráněné životy, všichni pili a jedli a ve dvojicích až trojicích nejrůznějších potěšení si užívali co hrdlo a jiné otvory snesly.

Jen Zlatunka se neradovala a stále měla před očima obrázek svého ženicha. Tvář ošklivou, hlas nepovedený a co hůř, ten drobný náprstek, který mu místo kolíku z ohanbí trčel. Ten půlmalíček,

ta ředkvička, špuntík do lahvičky od parfému. I řekla si, že se s tím nesmíří a znovu půjde za moudrými kmety.

Žížaličku ožužlala a pak zadeček vyšpulila a trochu toho potěšení poskytla a nakonec se ptá: „Jak to nastrojit, aby nikdo nemohl tvrdit, že jsme tajemného zachránce odbyly a přitom jsme vdavky vystrojit mohly s těmi, které si samy vybereme?“

I tentokrát se jí dostalo chytrých rad a spěchala do zámku.

Druhý den po ránu, nebo spíš k polednímu, neboť i králové si umějí pořádně užívat života, když na to přijde, zkátka další den dal král vyhlásit, že večer o slavnosti si princezny vyberou ženicha. Aby to byl los spravedlivý, každá vhodí zlaté jablko mezi dvořany a královské nápadníky a ten, k jehož nohám se jablíčko zakutálí, se ženichem dané děvy stane.

První házela Vladěnka a jako zázrakem se zlaté jablko zakutálelo k jejímu snědému princi.

Také Milunčin milý měl v botě silný magnet a za chvíli už se vedli ruku v ruce coby ženich a nevěsta.

Je to tak, milé děti, v pohádkách si nejvíce soužení užijí nejmladší. I Zlatunka jednomu sympatickému knížeti poskytla výhody, jenže když se objevil Bajaja v těžkém brnění, jablko se přímou trasou vydalo k jeho nohám, protože drobný magnet s tou hromadou železa prostě nemohl soupeřit.

Zlatunka byla tuze nešťastná a zdálo se, že už nemá žádnou naději. Opila se a veškeré své neštěstí, celou svou beznaděj vypověděla nejstarší sestře.

O snu, v němž se jí zjevil v plné hrůze její vyvolený. O tom, kterak třikrát žížalky žužlala a zadeček i broskvičku na vilné starce špulila, o prostocvicích, které by ani orientální kurtizána nesplnila. O úmluvě s drakem, který ji teď v dračím nebi jistě proklíná.

„A proč jsi za mnou nepřišla, hloupoučká?“ říká jí na to Vladěnka. „I mně se zdál sen a také můj ženich byl ošklivý, hloupý a pro

manželství tuze špatně vybavený. Stačí jedna lžička tohoto lektvaru a je z něj urostlý, krásný a výborný milenec."

V tu chvíli Zlatunka omdlela, a zatímco ji sestra k životu křísí, my si, milé děti, budeme pamatovat, že nejprostší řešení nemusí být to nejsprostší.

Vůně lásky

V každé pohádce, a prakticky v každém silném příběhu, je velká láska. Nejvíc dojímá láska nenaplněná. Pokud je ten zamilovaný odvržen, přehlížen a snad se mu i bytost jemu nejbližší vysmála do očí, pošlapala city a oplatila jen příkrými slovy, je to přesně ta láska, která přetrvá věky.

Pak má toto vyprávění slušnou šanci být vytesáno do skal.

Ústřední postavou je Badralbudúr, nádherná sultánova dcera. Bohatá a skromná, děvče, o které byste sami stáli, kdybyste si jen připustili tu možnost o ní snít.

Dále tady máme Aláddína. Z malého rošťáka se vyklubal povaleč a lump a z něho zase pohledný, ale prohnaný a zákeřný sedmnáctiletý ničema.

Také si představme čaroděje Azíze. Muž, jenž celý život studoval, vzdělával se a pracoval na svých schopnostech. Měl ale tu smůlu, že k získání kouzelné lampy potřeboval pomocníka a právě při jeho výběru neměl šťastnou ruku.

Konečně v našem příběhu svoji roli sehraje také džin, otrok kouzelné lampy.

Věc se má tak, že Aláddín touží po Badralbudúr, té ale imponuje vzdělaný čaroděj a má ráda lesklé vzácné věcičky. Azíz chce jen čarovnou lampu a džin z té lampy se zakoukal do Aláddína.

Všechno se to sběhlo takhle.

Kdysi, před dávnými a dávnými věky, když pyramidy v Gíze byly jen malé hromádky písku a Sfinga byla pouze často umělci zpodobňovaný domácí mazlíček, tenkrát žila v Egyptě Parí Banú. Byla to dcera vládce duchů, sama mocná kouzelnice, i když otec to její čarování nerad viděl.

Parí Banú tkala létající koberce a navlékala korálky neviditelnosti. Míchala parfémy probouzející lásku i hněv, odpuštění nebo nenávist. No a pochopitelně se také pletla do výroby kouzelných lamp, protože jinak by tohle byl docela nesmyslný úvod.

Naše malá čarodějka byla celkem pohledná dívka, i když do válčení byste se kvůli ní nejspíš nepustili. Měla ale malou nehodičku s parfémem okouzlení, co už pak nikdy nesmyla. Byla takový chodící pohár lásky. Stačilo se nadechnout a klidně byste se pro ni pustili i do krvelačných Hunů. Jedno loknutí vzduchu z místa, kudy před pár dny prošla, a stala se tím jediným, proč žijete. Důvodem vaší existence.

To byl trochu problém.

Platilo, že když jde urozená dívka, všichni, muži i ženy, padnou tváří do písku a nesmějí ani pohledem zavadit o zakuklenou postavu. Nepatřičné bylo i jen natočit k ní tvář. Kdo to zkusil, poslední, co v životě viděl, byl lesk ostří, jak zakřivená šavle ťala do vzduchu za jeho krkem a možná, ale jen možná, ještě zahlédl kaluž krve, co se pod ním vpila do prašné země.

Jenže tohle všechno změnilo kouzlo z nápoje, které nešťastná Parí Banú pořád vláčela s sebou. Každý muž do jednoho měl jediné

přání: dotknout se jí. A když dotknout, tak strhat šaty. Když strhat šaty, tak zmocnit se jí. Když zmocnit, tak osouložit.

Stráže dělaly, co mohly, ale nezabránily tomu, aby si čarodějku nepředávali mezi sebou, asi jako když někdo otevře láhev s vínem a ta pak koluje a koluje. Ozbrojenci byly z pochopitelných důvodů samé ženy, a i když nejdřív pár ran zasadily, tu odletěla ruka, tu zase hlava, tu ztopořený úd, nakonec to dopadlo vždycky stejně. Ti, kteří se nedostali do chumlu s Parí Banú, se hladově vrhli na strážné. Nejprve byly zbaveny šavlí, pak oděvu a nakonec panenství, pokud tedy lze právě o toto přijít opakovaně jen proto, že nebyly vdané.

Bylo nad slunce jasné, že Parí Banú potřebuje jiné sluhy. Silné, odolné a především mužské, kteří ale odolají tomu zatracenému kouzlu lásky.

No a právě tehdy kápla na ten nápad s kouzelnou lampou. Vytvořit ducha lampy nebyl problém, ale i na tyhle holomky zabírala ta čarovná vůně, a když na ní dováděla rozparáděná napůl průhledná bytost, která smrdí jak velbloudí průjem a byla dvakrát tak velká jako ona, také tyto pokusy brzy připočetla k těm spíše nepovedeným.

V rámci pravdy je nutné zmínit řeči, které se šuškaly a podle nichž se jí to aspoň trochu líbilo. Nepouštějme se do nepatřičných dohadů, skutečností ale je, že teprve po sedmnácti pokusech ji napadlo udělat džina s homosexuálním zaměřením.

Byl prostě dokonalý. S každým pokusem se Parí Banú zlepšovala, přidávala džinovi šarm a poslušnost, zlepšovala jeho dovednosti, vštěpovala mu víc kouzel a ochoty sloužit. Džin číslo osmnáct byl výřečný, nápaditý, společenský a vstřícný k přáním své paní.

A na chlapečky.

Výsledkem byla tak nadšená, že zapomněla na opatrnost. Vyběhla ze svého paláce pouze s novým džinem v patách a hnala se za otcem do jeho sídla pochlubit se svým vítězstvím. Je to vážně smutná his-

torka, jak se na ni ten dav vrhl. Šílel z lásky k ní, fakticky jí nikdo nechtěl ublížit. Kdybyste se kohokoli z nich zeptali, pověděl by vám, že by nasadil vlastní život, aby ji uchránil. Jenže se to seběhlo tak, že z ní strhali šaty a pak rozsápali i ji.

Z lásky.

Džin si mezitím odvedl stranou jakéhosi hošana, praštil sebou o zem a škemral, aby mu mohl sloužit. Vnucoval mu svou nyní prázdnou kouzelnou lampu. Sliboval, že nebude vůbec nic chtít, vlastně až na jedno.

Ale nebojte se o toho hocha, při svém osmnáctém pokusu Parí Banú přímo jiskřila trefnými nápady a udělala z džina eunucha. Věci, které od kluka chtěl, se tedy pohybovaly v čistě teoretické rovině. Láska, jak o ní žvanil starý Platon.

Možná by se slušelo na chvíli truchlit za mladou čarodějkou, pronést pár slov lítosti. Třeba že Alláh ji k sobě povolal příliš brzy, a tak si krátkého života nestačila užít. No, jak myslíte. Někdo to možná slyšel jinak.

Raději se odtud přenesme o pár století dopředu a nějaký ten den chůze na východ.

K Aláddínovi.

Tuhle za ním přišel čaroděj Azíz. Byl k tomu jinochovi laskavý, nelitoval peněz, za které ho hostil a kupoval mu drahé šaty. Ovšem, že po něm něco chtěl. Cosi, co sám vykonat nemohl. Ale tak vlídný k tomu nuznému uličníkovi ještě nikdo nebyl, žádný mu nevyprávěl dlouhé barvité příběhy, natož aby ho protáhl po všech nádherných palácích a zahradách, co jich jen ve městě bylo. Čaroděj chlapci vyprávěl, jak to chodí u samotného sultána. Osobně ho zná, i jeho dceru.

„Kdybych byl mladší," povídá zamyšleně, „věřil bych, že mne i má docela ráda."

Takhle otevřený, přátelský a štědrý ke klukovi byl. Takže ten nevděk, tu podlost Azíz prostě nečekal.

Jako nejlepší přátelé dorazili ten nýmandský floutek a učený čaroděj k jednomu místu ve skalách. Byla v nich proláklina tak úzká, že pro kouzelnou lampu se tam mohl protáhnout pouze hubený hoch, stejně jako ji tam kdysi jen takový mohl dát.

„Přines mi tu lampu, Aláddíne," usmál se Azíz přátelsky na chlapce, „a já tě zahrnu bohatstvím."

Ten věrolomník to bez oka mrknutí prostě slíbil.

Pak Aláddín prolezl přes úzký otvor do jeskyně. Když se rozhlédl, viděl bohatství tak nesmírné, až se mu v očích zaleskly slzy. Nedíval se jen na nějaké diamanty, na čísi dináry, zlato a drahokamy.

Díval se na své diamanty. Na své zlato.

A když uviděl zaprášenou lampu s troškou jako vosk ztuhlého oleje, okamžitě měl jasno. Právě hledí na svou lampu.

Jedinou starost mu dělal čaroděj, který na něj pořád čekal venku. Jak se ho zbavit? Jak zařídit, aby si tohle všechno bohatství mohl nechat? Nešlo o to, že pro dva by toho bylo málo. Jen o to, že Aláddín se ani náhodou nehodlal dělit.

Procházel se rozlehlou jeskyní a kromě už od pohledu drahých věcí nalézal i obyčejné, prosté hlouposti. Dřevěný pohár, lněnou košili nebo jednoduchý železný prsten. Děravý kožený plášť a také ošoupaný, prošlapaný koberec. Zrcadlo v prostém rámu i další lampu. Všechno to byly věci vypadající přesně tak obyčejně jako kouzelná lampa, a protože ten náš frikulín byl přese všechno chytrá hlavička, došlo mu, že nejspíš budou právě tak čarovné.

Rozmotal koberec a do jednoho džbánu nabral zlaté dináry, do dalšího diamanty a do zlaté místy pak ještě další drahokamy všech barev. Přibral kouzelnou lampu, sám se vmáčkl na přeplněný koberec a pomyslel si, že by se hodilo, kdyby koberec vzlétl a odletěl z jeskyně nějakým skrytým východem ven.

Přesně tak to také koberec pochopil.

Aláddín měl co dělat, aby všechno to své čerstvě nabyté jmění udržel na té tkané letící věci, prožrané od všeho možného. Dvakrát

obkroužil okolo skály, před níž čekal zklamaný Azíz. Chtěl si být jist, že ho ten starý hlupák uvidí, těžko za tím hledat nějaký hluboký důvod. Takový už prostě Aláddín byl.

Pak zamířil do města.

Nejprve si koupil hezký dům a otroky a krásný nábytek a oděv hodný jeho nového postavení.

Vyfintěný a navoněný se nesl městem, okolo krku tučný zlatý řetěz, ruce přetížené ohromnými prsteny. Kdekdo se mu klaněl a vnucoval mu zdarma své zboží, protože někdo tak důležitě se tvářící jistě nemohl být jen obyčejný zbohatlík.

Při jedné z těch procházek Aláddín zahlédl Badralbudúr. Padl na zem stejně jako ostatní, věděl, co by hrozilo, kdyby to neudělal. V dlani ale skryl malé zrcátko, a když ta krásná panna a pozor, ona to fakticky byla panna, tedy když ta nádherná dívka procházela okolo, podíval se.

Oko Evropana by nevidělo totéž co Aláddín.

Asi byste zírali jen na balík drahých, zlatem vyšívaných hader, omotaných okolo postavy, která mohla právě tak skrývat nádhernou ženu jako kohokoliv jiného. Ale v těchto končinách na to jsou muži zvyklí, a tak se umějí dívat. Nevidí jen náznak siluety, pozorují pružnost chůze, dívají se na oči. Pak jsou ochotni přísahat, která ze zahalených figur skrývá krásu a která ne.

Právě tak si Aláddín byl jist, že hledí na dívku svých snů, když mi prominete ten banální obrat. Jenže on fakticky ucítil takové to bodnutí v srdci a hned pak ještě v kalhotách, což mohlo znamenat jen jediné. Zamiloval se.

Badralbudúr se musela stát jeho ženou.

Že nosil drahé hadry a věšel na sebe spoustu zlata byla jedna věc, ale jít do sultánova paláce prosit o vladařovu dceru bylo něco dočista jiného. Tohle chtělo diplomacii a v ní Aláddín nevynikal.

Většiny zlata i drahokamů už se stačil zbavit, pořád ale ještě měl tu lampu a také stále nevěděl, co vlastně umí.

„Lampo?“ zkusil k ní promluvit.

Nic se nestalo.

Zaťukal a strčil k té špinavé věci ucho. Znovu nic. Napadlo ho, jestli na ní není něco napsané, cosi jako návod. Tak podolkem košile otřel nános prachu a vida, začne se z ní hned kouřit.

Objeví se džin.

Velký, polonahý chlap, kterému skrz široký hrudník vidíte tapety na zdech za ním. Vznáší se a jakoby bliká, někdy je poloprůhledný, na okamžik ho také skoro nevidíte.

A tuze zálibně se na Aláddína kouká.

„Můj pane,“ zavrní vzrušeně.

Chlapec si ho prohlíží a spokojeně přikývne. Namíří k němu prst a povídá: „Pomůžeš mi získat sultánovu dceru.“

„Ovšem, můj pane,“ nadšeně přikyvuje džin. „A co s ní budeme dělat?“

To kluka zmátlo.

„Co s ní budu dělat já, to dobře vím. Ty s ní nebudeš dělat nic, otroku.“

Takhle s džinem ještě nikdo nikdy nemluvil. Parí Banú mu toho moc říct nestačila a všichni jeho pánové a paní, a že jich měl hezkou řádku, byli tak vděční, že jim plnil jejich přání, že se k němu chovali pomalu, jako by byli otroci oni. Podstrojovali mu, lísali se. Dávali mu dárky a spal v jejich hostinském pokoji. Kupovali mu vlastní otroky, mladé hezké chlapce.

V tu chvíli se chudák džin zamiloval. Padl na kolena a zmatenému Aláddínovi líbal nohy.

Tohle byla zase novinka pro kluka, ale nic, na co by si nezvykl. Jen to „miláčku“ a „holoubku“ ho trochu mátlo.

„Vstaň, otrapo,“ zařval. „Teď půjdeš do jeskyně a přineseš v některé z těch zlatých mís, co tam najdeš, ty nejkrásnější drahokamy. Pak je odneseš sultánovi. Řekneš, že chceš pro mne ruku jeho dcery a drahokamy mu dáš ode mne jako dar.“

Nebohý džin bojoval s povinností sloužit pánovi a vlastními touhami. Hezky se to v něm mydlilo a celá ta bitka mu byla vidět v cukající se tváři.

Domáhal se polibku nebo chtěl aspoň na chvíli vzít Aláddínovy ruce do svých dlaní, dotknout se jeho šíje. Vlasů.

Když ale ten kluk sebral jakousi hůl a vší silou švihl průhledného chlapíka přes záda, pochopil džin, co je to nešťastná láska. Jeden zoufalý pohled na svého zbožňovaného pána, pak sklopil hlavu a zamířil si to k jeskyním.

Nechme ho tiše kráčet a brečet a pojďme se podívat, co mezitím dělal čaroděj Azíz.

Protože jestli jste se domnívali, že jen tak přijal porážku a uchýlil se kamsi do ústraní, aby si lízal rány, něco jste museli špatně pochopit. Celou dobu sledoval Aláddína, někdy přeměněný v kámen na cestě, jindy v žebráka a pak zase v toulavého psa. Věděl dobře o jeho lásce k sultánově dceři, a když teď zahlédl džina, jak celý smutný a uplakaný jde po ulici, připojil se k němu. Už padla zmínka o tom, že tenhle džin byl společenský, a právě teď se toužil vypovídat, a tak ti dva šli k jeskyním spolu. Džin mluvil a mluvil.

Čaroděj se dozvěděl zajímavé věci. Vyslechl příběh o Parí Banú a ještě než se přiblížili k jeskyním, Azíz se s džinem rozloučil. Bál se, aby v něm nevzbudil podezření. A také spěchal za Badralbudúr, s níž se, jak už víme, dobře znal.

Džin tedy sám došel k jeskyni a použil kouzlo, aby se dostal dovnitř. Nabral ty největší diamanty a dal je do překrásné mísy. Dělal to nerad, ale byl stvořen tak, že nemohl neuposlechnout rozkazu svého pána. Mohl by se rovnou přenést do paláce, ale nikam nespěchal. Jeho velké průhledné srdce trpělo z pocitu, že to dělá proto, aby se jeho miláček mohl oženit s někým jiným.

Sultán měl z daru ohromnou radost. Dceru by vydal i za polovinu těch drahokamů, prakticky měl chuť k tomu přihodit i vlastní tchyni.

Svolil tedy se svatbou, ale tu se ozvala sama Badralbudúr.

„Stanu se ženou tvého pána," pronesla hebkým hlasem. „Ale musí mi přinést ještě vonný olej lásky."

Džin tohle vyřídil Aláddínovi, a protože věděl, kde se takový vonný olej lásky dá sehnat, poctivě to svému pánovi vyklopil.

Asi tušíte, že se jednalo přesně o ten nepovedený pokus, který džinovu docela první paní stál život. Nejspíš vám také došlo, že sultánova dcera se o něm dozvěděla od čaroděje a ten to měl od samotného džina. Azíz byl přesvědčený, že se na Aláddínovu marnivost může spolehnout a tenhle druh pomsty mu přišel jako zcela přiměřený. A Badralbudúr se plán také zamlouval, stejně jako se jí zamlouvaly diamanty, zato se jí ani trochu nezamlouval Aláddín coby manžel.

Když se džin opět objevil i s maličkou lahvičkou, uvnitř trocha růžově zbarvené vody, ten kluk měl znovu pocit, že se jen dívá na svůj vonný olej lásky. Tak si pár kapek oleje vemnul do kůže na krku.

Aby se do něj jeho vyvolená zamilovala. Zahořela k němu pro tu kouzelnou vůni láskou. Touhou.

Chtíčem.

Jak tahle věc funguje, už jsme zmínili a konec si také domyslíte.

Že něco není v pořádku, si Aláddín uvědomil celkem brzy. Jen dvakrát se prošel městem, potřetí už nenašel odvahu. Do podrobností nezacházejme, jen je asi na místě poznámka, že ta vůně byla určena pro muže a na ně také zabírala.

Bolavý, odřený, ubrečený Aláddín se uchýlil do jeskyně s bohatstvím, kam se za ním žádný dospělý muž nedostal. Jen džin tam s ním byl, šťastný a vděčný, že se o svého pána může starat, pečovat o něj. Mít ho jen pro sebe.

Také pro Badralbudúr má tahle pohádka šťastný konec. Získala přece ty diamanty.

No a dočkal se i Azíz. Nějakou dobu to trvalo, ale džin dodržel dohodu, a jakmile Aláddín zemřel usoužen samotou, přenesl svou nádobu k čarodějovi a ten získal kouzelnou lampu.

Protože o to tady přece od začátku šlo.

Vladař

Zdál se nám sen. My už teď víme, co jsme potřebovali vědět, jen nevíme, jak toho docílit. Ale my na to přijdeme.

Protáhnuvše údy svoje královské, posadíme se na pelesti. Nahlas spočteme: sedm, osm, devět, teď!, a v to libé hlásky říhnutí se závěsy v naší ložnici rozjedou doprava a doleva. Paprsek ze slunce protne kaz v barevném okenním sklíčku, jednom z mnoha, který dohromady složí působivý biblický akt. A z místa toho nitka světla putuje zase dál, až dopadne na podlahu.

Daleko od značky.

„Jsme zvědavi," proneseme mrzutě, zatímco se důstojně postavíme a služky necháme, ať nasoukají nás do hermelínu, „zda ta kaňka na zemi neznačí jen to, kde některému prastrýci kovová hlava fajfky spadla."

Pak mávneme rukou, služky se ukloní a kdesi za zády našimi zmizí ze dveří. Je čas chopit se břemene vladařského.

Zamíříme do trůnního sálu a jako se malá kulička válí ve sněhu a zvětšuje a zvětšuje, právě tak se k nám přidají další a další, stráže

a sluhové a přicmrndávači, jež cosi podávají, jiní zase odnášejí. Když my sami někam přijdeme, trvá nějakou chvíli, než tenhle chvost náš dorazí za námi. Někdy si říkáme, zda jsou tu oni kvůli nám, nebo my kvůli nim.

Astrologická předpověď na tento den: lehká nostalgie obalená špetkou nervozity.

„Milosti," bez pohnutí se nese místností ve stohlavém úklonu, zatímco my se neseme toutéž místností ke svému trůnu. Také prakticky bez pohnutí. Máme už svůj věk a tak šoupáme nohama po podlaze, zatímco komoří do nás hučí, že dnes je třeba to a dnes je třeba ono.

Ptáme se, kde jsou dcery naše. Nikde je tady totiž nevidíme.

Komoří se podívá na dvorního astrologa, astrolog na alchymistu, a takhle se ty hlavy otáčejí jako by padalo domino, jako by si tichou poštu předávaly, nebo třeba preclík z úst do úst.

Až moudrá hlava jakási zvolá: „Zavolejte princezny."

„Ne," řekneme. Skoro to šeptáme a jen plácáme rukou do vzduchu před sebou jako blázen, aby se utišil ten dav. Proč je tady pořád tolik lidí? „Nechceme tady princezny. Jen chceme ujistit, že tady nejsou."

Prstem vystřelíme na astrologa.

„Už víš, která má být královnou?" dožadujeme se odpovědi. Jako se dožadujeme odpovědi každé ráno. Vůbec máme pocit, že se tady musíme stále něčeho dožadovat.

„Výsosti," ukloní se ten šejdíř. „Podle konjunkce Urana se Sluncem, a také Saturn..."

„Na to jsme se neptali," povídáme. „Už víš, která má být královnou?"

On jen polkne a koukne na nás, jako by se obával, že se nám jeho odpověď bude jen málo zamlouvat. To dozajista znamená, že zamlouvati se nám nebude ani trochu.

„Pro nejstarší dceru, Ludmilu," říká špičkám střevíců našich, „by ideální doba vládnutí připadala za sto jednašedesát let, čtyři měsíce, tři týdny a jeden den."

„Aha," řekneme.

„Pro prostřední dceru, Helenku," říká špičkám vlastních bot, „přijde báječná doba za dvě stě let a šestačtyřicet dní."

„Aha," řekneme zase.

Astrolog se rozhlédne, jako by ty jeho hvězdy a konjunkce a Slunce snad byly tady s námi.

„Vaše nejmladší dcera, Maruška," povídá nejspíš k botám komořího, „měla vládnout před třemi sty a třiatřiceti lety, sedmi měsíci a třinácti dny."

Pro tohle ani aha nenalezneme sobě.

„Všichni ven!" zakřičíme a dobře vidíme, jak ten podvodník se zlatým zodiakem na krku peláší pryč. Zůstaneme sami. Je tu s námi jen komoří, písař, asi pět služek, čtyři sluhové, tři kuchaři a dvacet strážných. Ale my se nebojíme sami.

Nakloníme se ke komořímu. Důvěrně šeptáme: „My už víme, kdo má být královnou. Zdálo se nám o tom."

Komoří se nakloní blíž k nám, ale dobře ho známe. Tu zvědavost jen hraje, aby nám udělal radost.

„Je to Maruška," řekneme a komoří k potěšení našemu překvapeně vzdychne. Jenže tohle překvapení nehraje, a tak mu milostivě pokyneme, ať vysloví, co na srdci jeho jest.

„Výsosti," pokloní se. „Ale Maruška nechce být královnou."

„Nesmysl! Každý chce být královnou. Tedy, chceme říci králem. Vlastně královnou, když jde o Marušku. Pleteš nás."

„Každý ne," oponuje nám ten troufalec. „Maruška o to nestojí."

„A ty?" zkoušíme ho. „Ty o to také nestojíš?"

Komoří se ošívá. Hlupák to není, ví, že odpovědi na otázku naši nalezne stěží. Řekne, že o to stojí, a přijde o hlavu jako zrádce.

Vyhlásí, že nikoliv a může čelit hněvu našemu, že znevážil stav náš královský.

„Problém je," řekneme, protože tohoto komořího si ještě nechceme popravit. Na to je vždy čas. „Problém je, jak to udělat. Abychom si nepohněvali dvě dcery zbývající."

„To je snadné," říká komoří. Pro něj je, zdá se, všechno snadné. Taková drzost. Třeba si to s tou šibenicí pro něj ještě rozmyslíme.

„Nechť Vaše Veličenstvo dá svým dcerám úkol," povídá. „Takový, jaký se splní lehce, ale přitom výsledek se nedá měřit ani vážit. Jen sám král pak, můj pane, rozhodne, která si vedla nejlépe a vyhrála korunu."

Potěšeně tleskneme. Připadáme si dětinsky, ale i tak tleskneme.

„A řekneme," vykřikneme radostně, „že nejlépe si vedla Maruška."

„Jak je můj pán moudrý," ukloní se komoří. A hned dodá: „Je čas na zdravotní procházku, Výsosti."

Vyrazíme tedy jako každé ráno kočárem k potoku. I dnes nám honák krav zablokuje cestu a komoří předstírá mrzutost, když nadhodí, ať jdeme kus pěšky. I my předstíráme mrzutost.

„Pojďmež," řekneme jen.

U potoka je velké praní.

Děvčata jen v tenouličkých košilkách prádlo perou a samy jsou zmáčenější než ty kusy šatstva. Kdyby neměla na sobě ani nitku, nebyl by ten obrázek půvabnější. Jsou tu každý den a někdy máme podezření, že perou stále dokola ty stejné hadříky. Snad tu jsou jen kvůli nám. My stárneme, ale ony jsou pořád mladší a mladší. Ale neptáme se, to by bylo jako zpochybňovat jejich půvaby. Ty, které se tisknou k mokrým průhledným košilkám, a třebaže zrak nám už neslouží jako dřív, vidíme všechno, co chceme vidět. Občas kterási se rozeběhne a do potoka vběhne, dlouhou košilku nadzdvihne až ke stehnům, a tolika krásy božské popatřiti lze v tu chvíli. To říkáme pak sobě, že bychom chtěli být zase mladí a mezi ně vletět jako orel k labutím.

Rozmrzele však přiznáme sobě, že jsme mezi ně nevběhli, ani když jsme mladí byli.

Vzdychneme si a jdeme zpět ke kočáru.

Ten nás doveze za Julinkou. Julinka je naše milenka. Nebo spíš bývala. Když ještě žila nebožka královna, scházeli jsme se s Julinkou tajně v její chaloupce a špásovali. Za života našeho jsme pomilovali spoustu žen a z nich jen Julinka své potěšení předstírala tak, že jsme se mu nezdráhali uvěřit.

Řekneme komořímu, ať nás vyčká v kočáře, jako by snad někdy šel za námi dovnitř.

Sami vejdeme do chaloupky a tam nás vítá Julinka. Políbí šediny naše a řekne, že dnes vypadáme báječně. Sice i na ní zanechal věk dost nepěkných stop, její lhaní však stejně dokonalé jako kdysi jest.

Pak si sundává košili a s nahými ňadry jde k nám. Smutně proneseme, že právě dnes nás bolí hlava, a naše milá Julinka nám zahraje evergreenovou scénku se zklamáním. Ještě chvíli pobíhá jen tak, bez košilky, a my nemáme srdce říct jí, že už dávno ne pro potěchu naši.

„Tak copak tě trápí," povídá, a my se jí svěříme. Tuze rádi se jí svěřujeme.

„To je snadné," usměje se Julinka. „Ať každá řekne, jak tě má ráda. A ty pak moudře rozhodneš, že Mařenka tě má nejraději."

Tady je pro každého všechno snadné. Zdá se, že král za hlupáka největšího zde jest. Aspoň že u toho komoří není, museli bychom ho vydat katu.

Večer se ještě přihodí, že se nepřihodí vůbec nic. Do ložnice k nám přijde děvče mladé. Zítra se má vdávat a podle zákona, který se nám kdysi tak zamlouval, nám přišla nabídnout svůj věneček. Nalijeme sobě pár kapek lektvaru, o němž přesně víme, jak fungovati bude.

Nemýlíme se.

V našem hrudníku se tlukot hromský ozve jako před léty a my, už docela nazí, shlédneme dolů. S potěšením, jako bychom nezdárného

syna vítali jako starého přítele, kterého jsme roky neviděli, hledíme na královský náš klenot v plné kráse. Bujarý a mocný se nám zdá býti.

Ne tak tomu děvčeti, úšklebek kyselý na její tváři jasně to sdělí.

Natáhne se na naši pelest, nohy od sebe, oči zavírá. A ještě než se k ní došouráme, kouzlo zmizí a my se jen na povzdech zmůžeme, ať zmizí i to děvče.

Pokud nám alchymista nevyrobí lektvar s účinkem poněkud delším, nezbude nám než zákon první noci zrušit nebo sami zemřít.

Pak je další den, znovu necháme rozhrnout závěsy. Sedm, osm, devět, teď! Paprsek světla dopadá ještě dál od fleku na podlaze a my jsme si více než jindy jisti, že kdyby snad někdy měl i dopadnout na něj, vůbec nic by to neznamenalo. Tedy skoro jisti.

Astrologická předpověď na tento den: mrzutost jemně kořeněná jistým očekáváním.

V trůním sále už čekají dcery naše.

Krása na nich nešetřila a vlastně ani měšec náš nešetřil na nich. Komoří si odkašle a pronese výnos královský: „Nyní každá princezna řekne, jak má svého otce ráda. Která ho má nejraději, ta se má stát příští královnou."

První předstoupí Ludmila.

„Nu, Ludmilo," řekneme, „pověz, jak nás ráda máš."

A naše nejstarší dcera se usměje, však led neroztál by při tom úsměvu. Poví, že jako zlato nás, svého pana otce, miluje.

„Dobrá," proneseme a pokyneme druhé dceři. „Helenko, nyní ty pověz, jak máš otce svého ráda."

Helenka předstoupí a otázku si nechá opakovat. Pak se rozhlédne po sále. Jako by v mysli odsunula všechny ty lidi stranou a počítala nábytek. Tak nám to aspoň přijde. Když už jsme přesvědčeni, že ukáže na jedno zrcadlo a prohlásí, že právě jako to diamanty vykládané zrcadlo nás má ráda, říká: „Jako drahé kamení vás, otče, miluji."

Nuže dobrá. Se zalíbením kývneme na svou nejmladší dceru. Maruška váhá, ale jde blíž.

„Tatíčku," povídá a povídá to smutně. „Z celého srdce vás miluji, tatíčku. Však nehodím se za královnu. Proto svou lásku k vám – a doufám, že mi mou troufalost odpustíte – přirovnám..." pak se rozhlíží. Ne po lidech, ne po nábytku. Netušíme, co hledá, ani zda najde. Hned nato jako by nalezla a přitom toho krapet litovala.

„Miluji vás jako sůl, otče," řekne konečně, a to si zase necháme opakovat my.

V tu chvíli uděláme to jediné, co lze. Ukážeme dveře té lehkomyslnici. „Jdi a nevracej se," říkáme jejím zádům, však již nyní je zřejmé, že litujeme my.

„Všichni ven!" zahřmíme a ty zástupy hrnou se ven, jako by to snad cvičily.

„Ty zůstaň," zarazíme alchymistu a pokyneme mu, ať jde blíž.

Když jsme sami, ptáme se ho: „Jak smýšlíš o soli?"

Zdá se, že si není jist, co chceme slyšet. Tak jen vyhrkne „pane" a zase zmlkne, jako by se tohle dalo považovat za něčí názor.

„Existuje nějaká, řekněme, zvláštní forma soli?" snažíme se napovědět. „Vzácná nebo drahá?"

„Jsou různé soli," ukloní se zase. „Ale vzácná?"

Znechuceně zaženeme toho vzdělance a přivoláme si komořího. Nejsme právě v dobrém rozmaru a dáváme si záležet, aby to na nás bylo znát.

Ani nevíme, jak se stane, že sedíme v kočáře a jedeme na zdravotní procházku. Když bučící dobytek zablokuje cestu, vyskočíme z kočáru, ani na pomoc nečekáme. A jdeme k potoku. Mokré pradleny dělají dlouho, že nás nevidí. Dokonce i když stojíme po stehna ve vodě jen kousek od nich, nepodívají se na nás. Jen mezi sebou vymění si vyděšené pohledy.

Ukážeme prstem na nejhezčí z nich. Rameno špatně dopnuté košile jí sjelo na stranu a nahé ňadro má docela venku. Máčí si ho

ve vodě, takže jí zavazí, přesto si košili nespraví a statečně kusem bílého plátna šmudlá o kámen.

„Ty," křikneme na ni. „Co si myslíš o soli?"

„O soli?" vyhrkne překvapeně. „O soli žádnej nic neřikal. Mám prát, tak peru."

Otočíme se a dýchavičně se vyškrábeme zpátky na silnici. Bylo by od nás působivé gesto dojít k Julince pěšky, ale tuhle hloupost rychle pouštíme z hlavy.

Julinka je celá vyděšená, jak nás vidí mokrého. Sundává nám kousky mokrých šatů, slabě namítáme, že právě dnes nás převelice hlava bolí.

A zase vyhrabeme tu sůl. Ptáme se, jestli třeba nemá sůl zvlášť v oblibě. Myslíme přitom na Marušku.

Julinka nám vypráví o soli. Mluví o tom, že naše nejmilejší jídla by nebyla tak dobrá bez ní. Čerstvé, křupavé rohlíčky nebo pečená kachna, nadívané koroptve, ale i polévka s játrovými knedlíčky. Všechna jídla tabule naší královské jsou dochucena solí.

„Ale je proto sůl drahá?" ujišťujeme se.

Julinka si promne váčky na bradě.

„Byla by, kdyby byla vzácná."

„Co to znamená?"

Vzdychne si. Podívá se na nás a praví: „Ty, můj králi, jsi tak drahý, protože jsi jen jeden. Když je něčeho velmi málo, je to vzácné. A když se něco stane vzácným, je to také drahé."

„Tedy velmi cenné," máme konečně pocit, že slyšíme to, co potřebujeme slyšet. Myslíme přitom na Marušku.

Voda na nás už uschla, přesto je nám chladno. Julinka nám vaří čaj, a když si do něj nasypeme trochu cukru, okouzleně sledujeme, jak se ten bílý prášek v čaji rozpustí.

Ta myšlenka, ten obraz nás neopouští, i když jsme zpátky na hradě. Usínáme s tou myšlenkou. Je to, jako bychom mysleli na Marušku.

Ráno se zdá všechno jiné. Řekneme: sedm, osm, devět, teď, ale ještě než se závěsy zcela odhrnou, vidíme to. Znamení osudu. Přízně. Jeden nicotný paprsek protíná přesně střed toho podivného bodu podlahy naší.

Astrologická předpověď na tento den: naděje ve stavu surovém, krapet obroušená mírnými obavami z toho, jak království naše příkazy přijme.

Na snídani si necháme přinést slané rohlíky. K nim pečeni a škvarky a také salám a huspeninu. Všechno to dobré a pěkně slané jídlo si vychutnáme a snažíme se ani sobě nepřiznat lítost či smutek. Přesvědčujeme se, že dnes není křupavější nebo voňavější, chutnější či prostě lepší.

Když dojíme, šouráme se do trůnního sálu. Už je plný.

„Všichni ven!" křikneme a jen komořímu cosi šeptáme.

Překvapeně zvedne obočí, ale neříká nic. Jen odejde a dlouho se nevrací. Když je konečně zpět, vede nám muže v plášti tmavém. Známe ho a v oblibě ho nemáme. Ale dělá svou práci stejně dobře jako jiní. Možná lépe.

„Kate," řekneme. „Teď hned jdi a utop nám dvě starší dcery naše."

Myslíme totiž na Marušku.

Holka na vdávání

Nevěřili byste, co musí taková obyčejná vdova sama zvládnout, aby provdala dceru.

To není, jako když třeba prodáváte koně. Ten jen trpělivě stojí a netváří se tak ani tak, jakmile dojde na otázku, co všechno umí. Kůň se docela nahlas a docela upřímně nezeptá: „Mámo, a co je to ta plotna?“

Křiknu sice: „Kušuj, Dorka,“ ale ženich už je beztak v trapu.

Kdyby aspoň zůstalo při soužení s jednou dcerou. Jenže kromě mé vlastní Dorky je tady ještě Jana. Ta mi zbyla po manželovi, spolu s chalupou o dvaceti maličkých místnůstkách, statkem, který nevynáší snad ani na to nuzné živobytí a třemi prostinkými kočáry. Jiný by cizí dítě dávno vyhnal, ale moje srdce je příliš laskavé.

Ona Jana není zlá, ale ta její protivně hloupá povaha jednomu dokáže pohnout žlučí.

Když myje nádobí, povídá si s hrnci. Pozdraví kdekterou zaběhnutou ovci. Fakticky, jakmile má říct, jak to Dorince sluší, když ji souká do šatů na ples, to z ní nevyloudíte slovo. Ale jak si nějaký

všivý pták sedne na strom a dělá kravál, že si jeden nemůže po obědě trochu zdřímnout, Jana hned k tomu štěbetálkovi posílá úsměvy a přeje dobré poledne.

Ten nápad provdat Dorku vlastně nepřišel z mé hlavy. Má dceruška sama za mnou došla jednoho večera, posadila se do svého křesla, upila trochu kávy ze svého hrníčku a řekla, že se chce vyvdat.

Nesměli byste vůbec znát Dorku, abyste se ptali za koho.

To je jako když řekne, že má hlad, čekat, že snad sama půjde a zařízne slepici, vykuchá slepici, uvaří slepici a teprve až pak sní slepici.

Je to jako byste čekali, že si sama postrojí koně, když si chce vyjet na projížďku. Jako by si snad měla sama vyčistit boty, když jde na procházku. Jako by se měla sama česat, sama strojit.

Ale povězte mi, upřímně, od čeho bychom potom měli Janu?

Pochopitelně, že já Dorku znám tak dobře, že mne nenapadlo ptát se, koho že si to bude brát. Bylo totiž zřejmé, že je na mně, abych všechno zařídila.

Pozvala jsem dohazovačku.

Dřív dělala ševcovou, ale brzy přišla na to, že boty jednomu vydrží dýl než kloudná známost, a tak se rychle přiučila novému řemeslu.

„Copak umí?" bylo první, na co se mne zeptala.

„Spoustu věcí," odpovím okamžitě. „Teď hned si ale na žádnou nevzpomenu."

Ta šejdířka byla na tohle připravená. Ze záňadří vytáhla zmačkaný list papíru a k němu mi ještě podala tužku.

Byl to nějaký seznam.

„K čemu to je?" chci vědět.

„Označte mi věci, které Dorka ovládá."

„To je směšné," odhodím ten cár papíru. „Sama jsem žádnou z těch věcí neuměla, a přece jsem se vdala."

Dohazovačka do sebe obrátila skleničku se šnapsem, odříhla si a povídá: „A váš ctěný muž to věděl, když si vás bral?"

Na tom něco bude. Přitáhnu si papír zase k sobě a pročítám ty položky. Je jich sedmadvacet.

Začneme smlouvat.

Navrhuji, že dvojka, desítka a rozhodně pětadvacet a šestadvacet nejsou nutné. Jsem přesvědčena, že zhola zbytečných je tam dalších pět bodů. Tím by se seznam scvrkl na osmnáct věcí, o nichž se každý dozví, že je Dorka zná. Nabízím za to patnáct grošů.

Dohazovačka trvá na pětadvacítce a dvojce a vezme si nakonec dvacet grošů.

Plácneme si.

První se na námluvy dostavil obyčejný chasník. Má ale slušné pole, k tomu velké, masité dlaně a upřímné oči. Dobrácká tvář. Vypadá silně a hloupě, ideální manžel. Přišel i s matkou a společně pak sedíme u stolu v hale.

Chasník bez okolků vytáhne seznam, na něm mu ta proradná šejdířka zakroužkovala docela všechny položky. Teď ten dobrák projíždí prstem písmenko po písmenku a špulí u toho rty. Zastaví se na sedmičce.

„Ať nevěsta ukáže," řekne pak, „jak peče koláč."

Dorka rozpačitě vstane, stejně rozpačitě se usměje, až jí těžké vrstvy pudru na tváři zanechají rýhu. Pak se zeptá, jestli si k tomu může vzít i Janu. Chasník nic nenamítá.

Tak ty dvě, Dorka s Janou, zmizí v kuchyni a objeví se za hodnou dobu. Dorka neobratně nese horký jablečný koláč. Skoro ho upustí, ale nějakým zázrakem nakonec doputuje až na stůl před návštěvu. Ženichova matka odloupne kus drobenky, strčí si ho do pusy, a když přežvýká a polkne, přikývne.

Ženich se spokojeně usměje a dál prstem putuje po svém seznamu. Skončí u desítky. A chce, ať nevěsta ukáže, jak kosí trávu.

Dorka po mně hodí vztekle očima, já pokrčím rameny. A ona pak zase, že si k tomu vezme Janu. Chasník znovu nic nenamítá. Tak ty dvě odběhnou s kosou za dům. Vrátí se za chvíli, Dorce se přes lýtko

táhne dlouhý šrám. Matka toho nápadníka se zvedne a jde zkontrolovat posekaný trávník. Když se vrátí, jen krátce kývne.

Pak chasník znovu putuje po seznamu, ale už si přitom nepomáhá prstem, ani nešpulí pusu. Rovnou zajede ke třináctce a blaženě se usměje.

„Kde tady máte ložnici, paňmámo," řekne mi.

Dorka si zase chce vzít Janu s sebou. A překvapivě ani tentokrát nejsou námitky.

Všichni tři zmizí v ložnici a já s ženichovou matkou čekáme přede dveřmi. Ty dveře se po chvíli otevřou, někdo z nich vystrčí Dorku s rozepnutou košilkou, pak se ty dveře zase zavřou.

Když se konečně znovu otevřou, vyjde z nich chasník a zapíná si punt. Už nevypadá silně, jenom hloupě. Takhle to má vepsáno ve tváři.

Začnu hned vysvětlovat, že Jana není na vdávání. Čekám nějaké námitky, ale i tentokrát je ženich se vším svolný.

„To nevadí," řekl a obrátil se ke své matce. „Kam jdeme na námluvy teď, mámo?"

„Ke kovářovic Bětě," odvětí ona, to už jsou k nám oba zády a courají se pryč. Jablečný koláč berou s sebou.

Nemůžu se zbavit dojmu, že jsme někde udělali chybu.

Zavolám dohazovačku a ptám se jí. Vypovím jí, jak námluvy proběhly a ona vážně pokyvuje hlavou.

„Třináctka se netestuje," povídá pak.

Chci vědět, proč mi tohle neřekla dřív.

„Byla jste vdaná, sousedko," ona na to. „Přece jste nikdy rovnou nezvedala sukně, jakmile si o to manžel řekl. Okolkovala jste, určitě namítala, že se nemůžete soustředit, když pořád nemáte ten nádherný šátek, co jste tuhle viděla. Nebo je vám moc horko, jindy zase moc zima."

„Chápu," přerušila jsem ji. Naprosto přesně jsem věděla, o čem je řeč, a pak to všechno také vyložila Dorce.

Když byla dohazovačka na odchodu, mezi dveřmi se obrátila.

„Ještě něco," řekla. „Pošlete někam tu druhou. Je moc hezká, moc šikovná, a jestli se nemá vdávat jako první, Dorky se hned tak nezbavíte."

I na tomhle něco bylo. Ale co s Janou? Úplně ji vyhnat nechci. Jak už jsem vysvětlila, mám k ní silné citové pouto. A navíc, kdo mi bude uklízet, vařit a prát, o drůbež a dobytek se starat? Koho budu tahat za cop, když mám právě vztek?

„Tak ji dejte někam do služby," radí dohazovačka. „Za pár měsíců ji máte zpátky a mezitím už bude vaše dcera pod čepcem."

Druhý den si Jana do ranečku sbalila kus chleba. Věřila jsem, že mi padne k nohám a ještě v poslední chvíli bude škemrat, ať ji jen nikam neposílám. Ale ona vešla do chladného rána, usmála se a ke kohoutovi, co právě odtroubil nový den, radostně volá: „Pánbůh dej dobré jitro, kohoutku!"

A odskotačila si to pryč.

Netrvá dlouho a z peřin se vyhrabe Dorka, zívne si, protáhne se a posadí k prázdnému stolu. Povídá, že má hlad. Sednu si k ní k tomu stolu a řeknu, že to já také.

Ještě tam sedíme, když kostelní zvony odbijí poledne.

Ani jsme se nehnuly a venku se stmívá.

„Mám nápad," řeknu. A zavolám dohazovačku.

Vyložím jí, oč mi jde, a ona chápavě přikyvuje. Říká, že to bude něco stát, a já jí podávám padesát grošů. Měla jsem je ostatně už připravené. A ona mi řekne, že večer za mnou pošle mlynáře, co mu před třemi lety utekla žena.

„Není to zrovna fešák," povídá, „taky už má svá léta. Ale pro vás, sousedo, je to muž jak dělanej."

Přikývnu.

„A že jste to vy," řekne a podá mi složený kousek papíru, „nasypte mu tohle do kafe. Bude pak mít neodolatelnou touhu oženit se

s vámi. Je to úplná novinka, zrovna před chviličkou mi to nabídla kořenářka."

Řekla jsem, že o něčem takovém jsem ještě neslyšela. Ale ona mi stiskla ruku a docela vážně povídá: „Vyzkoušejte to."

Večer mlynář opravdu dorazil a že není hezoun, nevadí. O to tady vůbec nejde.

Začala jsem tím, co všechno umím, co zastanu. Dorka tiše dřepěla v rohu a jak jsem jí nakázala, poslouchala a učila se. Když mlynář přišel s tím nesmyslem, ať mu jako na zkoušku pokosím trávu, řekla jsem si, že je na čase vyzkoušet ten zázračný prášek od dohazovačky.

„Dáte si kávu, mlynáři?"

Ani nedopil šálek, když se zhluboka nadechl, ještě hlasitěji vydechl a povídá: „K čertu s trávou. Vemte si mne, hned teď půjdeme za farářem!"

A já na to: „Tak jo."

Hned, jak jsme si řekli své ano, poslala jsem muže zpátky do mlýna s tím, že za chviličku přiběhnu za ním. A vybrala se za dohazovačkou.

Celé jsem jí to vypověděla a hned jsem se ptala, jaký další kouzelný lék má. A ona vyndala celý šuplík, v nich jedno vedle druhého srovnaná psaníčka s barevným prachem uvnitř. Na psaníčkách bylo napsáno: „Vzbuzuje neodolatelnou chuť štípat dříví." Nebo: „Vzbuzuje neodolatelnou chuť uklízet." A další: „Vzbuzuje neodolatelnou chuť uvařit oběd." Jiné zase: „Vzbuzuje neodolatelnou chuť slepě naslouchat své ženě."

Tahle přáníčka byla k nezaplacení. Instantní porce manželského štěstí.

Nakoupila jsem jich plné kapsy a běžela do svého nového domova. Tam pak můj manžel nadšeně upekl svatební koláčky. Hned poté, co s chutí poklidil dvůr a nasypal slepicím. Pak ulehl k mým nohám a usnul vyčerpáním.

Další ráno měla Dorka schůzku s myslivcem. V poledne už se vdávala a večer si ji manžel odvedl do hájovny.

Chviličku jsem si dopřála pocit uspokojením nad tím, co všechno a v jak krátkém čase se mi poštěstilo. Volným krokem jsem se vydala do svého domova. Do mlýna.

Manžel už měl poklizeno a navařeno, právě dával na talíř mou porci pečené husy.

Řekla jsem, že ty umyté talíře od zítřka začneme rovnat jinak – on je bude rovnat jinak. A také že je škoda, aby mlýn v noci zahálel. Ještě pár dalších změn mám, ale ta husa voněla tolik božsky, že zbytek může počkat.

Bylo to tak báječné, že mi ani nepřišlo divné, co se stalo večer.

Já měla takovou chuť na miliskování jako snad nikdy. Zvláštní na tom bylo to, že jenom mlynář dořekl, jak by to chtěl, já už to chtěla také.

S jakým potěšením jsem mu stáhla kalhoty a klekla si před něj. Tak dlouho jsem neměla pusu otevřenou, ani když jsme se hádali s nebožtíkem manželem.

Pak jsem zase žadonila, abych si na něm mohla zajezdit jak na koni. Nepřijde mi to možné, ale opravdu si pamatuji, jak to říkám. Vzpomínám si, že jsem také chtěla, ať mi ho vrazí i do zadku. Když o tom tak přemýšlím, byla to v té chvíli má jediná myšlenka, zato zcela neodbytná.

Ráno jsem měla velmi silnou touhu nachystat svému muži snídani. Hned jak jsme ji dojedli a mlynář mi galantně nalil čaj, pustila jsem se do uklízení komory a hned pak zase do pletení košů. Vůbec jsem netušila, že to umím.

V poledne, když jsem s převelikou chutí vařila oběd, objevila se u nás docela nečekaně Jana. Má nevlastní dcera.

Právě jsem se vracela ze sklepa a nesla v zástěře pár brambor, když vejdu do kuchyně a ona tam stojí, ruku napřaženou po míse s buchtami. Zbyla tam poslední.

„Co tady pohledáváš?“ řekla jsem jí skoro mile.

„Chtěla jsem tě vidět, matko,“ povídala ona. „Byla jsem ve vsi u dohazovačky. Poslala mne tam má nová paní.“

„Tvá paní? A co jsi chtěla u dohazovačky?“

„Nesla jsem jí nějaké složené lístky. Cosi na nich bylo napsáno, ale jak víš, nenaučili jste mne číst.“

Nasypu brambory do kastrolu s vodou a dám na plotnu. Ale milou Janu přitom nespouštím z očí.

„A ty víš, co v nich bylo?“

Jana se usměje, pokrčí rameny. „Nejspíš koření.“

Také se usměju a abych zamaskovala úlevu, sáhnu po té buchtě. Nahoře je trocha cukru.

„A jak se ti líbí ve službě?“ zeptám se, než se do buchty zakousnu.

Má nevlastní dcera pozoruje, jak koušu, dívá se, jak žvýkám. A když nakonec polknu, řekne: „Myslela jsem si, že bych tady zůstala s tebou. Že by ses o mne starala, vařila mi a prala. Uklízela po mně.“

Víte, vlastně je to trochu zvláštní.

Ale jako bych nikdy netoužila po ničem jiném.

Statečný zachránce

Začalo to zcela nevinně. Celá ta lavina nešťastných událostí, která vyvrcholila svatbou, odstartovala jednoho podzimního odpoledne. Tenkrát si prince Ctirada zavolal jeho otec, král Ctibor třetí.

„Synu," zařval král. „Uši už mi neslouží jako dřív... Říkals něco?"

„Ne, otče."

„Cože?"

Princ tedy zavrtěl hlavou. Doufal totiž, že královi nepřestaly sloužit i jeho oči.

„Dobrá," pokračoval král. „Ctirade, synu. Vypravíš se hledat živou vodu. Jen ta mi pomůže, jenom ta má tu moc navrátit mi sluch."

Princ by se rád zeptal, kamže má jít tu živou vodu hledat. Chtěl by vědět, jak ji pozná, a také na co dnes přijde taková butylka živé vody. Princ měl zkrátka spoustu otázek, ale mnohem méně kuráže, aby je před prakticky hluchým králem vyslovil.

Tak se poklonil a bez otálení vyrazil do světa.

Byl v sedle celý den, když za soumraku konečně sesedl. Hladový a unavený. Z brašny vyndal chléb se slaninou a právě se chtěl posilnit prvním soustem, když se objevil vlk.

Princ vytáhl meč a vší silou sekl po šelmě, ale ta uskočila a ze Ctiradovy svačiny přitom odhryzla kus slaniny. Hladový princ rychle sám ukousl sousto, načež udělal půlobrat a žvýkaje chleba znovu ťal po vlkovi. Ale ten byl zase rychlejší a i tentokrát se mu podařilo ukořistit kousek slaniny. Teď byla řada na Ctiradovi, pak zase vlk a mezitím proběhlo spousta vrčení a několik nebezpečně vypadajících výpadů s mečem. Když byl chléb se slaninou snězený, nebylo o co bojovat.

Udýchaný princ padl do trávy, vlk se natáhl kousek od něj a olizoval si tlamu.

„S tím mečem opatrně, ublížíš si," řekla celkem nečekaně ta šelma. „Že ses se mnou ale podělil, zůstanu s tebou, abych ti sloužil a radami pomáhal."

Vyčerpaný Ctirad se zmohl jen na povzdech: „Leda bys věděl, kde najít živou vodu."

Vlk odvětil, že to pochopitelně ví. „Jeď za mnou," dodal a pelášil pryč.

Princ za ním jel dvacet dní. Dvacet dlouhých dní se plahočili lesy a údolími, několik potoků a řek přebrodili, až konečně stanuli na místě.

Před nimi nádherný stříbrný palác uprostřed zasněžené pohádkové zahrady. Nikde nikdo, ani hlásek se neozval, ani štěknutí, mňouknutí či třeba jen ptačí zacvrlikání nezaznělo. Ten úžasný palác byl jako bez života.

„Koně nech tady," radil vlk, „a projdi branou až na nádvoří. Jsou tam dvě kašny. Napravo se živou vodou, nalevo s mrtvou. Naber té napravo a hned se vrať. Do paláce vůbec nechoď."

Princ sesedl a vešel dovnitř. Zblízka vypadal palác ještě působivěji než zdálky. Minul obě kašny a zamířil ke dveřím, chtěl jen na-

kouknout dovnitř. Když palác vypadá tak úžasně zvenku, co za poklady asi skrývá uvnitř?

Opatrně otevřel, rozhlédl se, nikoho stále neviděl.

Prošel dlouhou chodbou, v tom tichu se každý jeho krok rozléhal jako dunivá střelba z kanonu. Došel ke dveřím, vysokým a zdobeným, nejspíš vedly do nějaké síně.

„Ať uděláš cokoliv," ozval se vlk za ním, „nechoď dovnitř. A když už půjdeš dovnitř, dej pozor, ať nikoho nevzbudíš. A když už bys měl někoho vzbudit, dej pozor, ať to není..."

Drak. Dvanáctihlavý drak spal hned za dveřmi, a když je Ctirad co nejtišeji otevřel, málem mu vběhl přímo do pootevřené tlamy, ze které se ozývalo tiché chrápání. Ta hlava byla princi asi do pasu a dalších jedenáct leželo všude kolem, dlouhými krky spojeny s velkým, zeleným, šupinatým tělem.

Kousek od něj spala nějaká žena. Byla, pravda, krásná, asi nejkrásnější, jakou princ viděl. Ale za boj s touhle dvanáctihlavou příšerou rozhodně nestála. Život má dokonce i princ jen jeden.

Když už chtěl dveře zase opatrně zavřít a vrátit se zpátky, všiml si princ Ctirad toho meče.

Zlatá rukojeť byla vykládaná drahými kameny všech možných barev do působivého ornamentu, čepel se blýskala tak vznešeně, že bylo hned jasné, o jak vzácný meč asi jde. Byl až vzadu na konci sálu, vložen do nějaké skleněné vitríny.

„Zapomeň na meč," řekl vlk a pak ještě dodal, že se musí hned vrátit, ale to už princ přelézal první dračí krk. Přitom zavadil o některou šupinu a ozval se zvuk, asi jako když někdo tupým nožem škrábe slupku z ananasu. To vzbudilo pavoučka v rohu, takže se teď rozeběhl po podlaze.

Mezitím princ přelezl další dva krky, byl teď blíž vitríně a všiml si, že je tam cedulka s nějakým nápisem.

Jak pavoučí nožky běžely po podlaze, probudilo to myšku.

Ctiradovi zbývalo přelézt poslední krk hlavy, která pravidelně oddychovala a do rytmu škubala tlamou. Asi se jí něco zdálo. Princ opatrně zdolal i tuto poslední překážku, ale myška začala pištět, a to vzbudilo ptáčka v kleci.

Zatímco Ctirad konečně stanul před tou úžasnou zbraní, ptáček začal štěbetat a zpívat. Což vzbudilo princeznu.

Zblízka byl meč ještě nádhernější. Určitě velmi starobylý, vzácný a drahý. Princ také už mohl přečíst nápis pod ním. Trochu krátkozrace zamžoural a zjistil, že tam stojí: „V případě potřeby zabití draka rozbij toto sklo."

Tu potřebu Ctirad určitě neměl a tak se zase otáčel k vitríně zády, když se ozval princeznin hlas: „Můj zachránce!"

No, a to probudilo draka.

Postavil se, takže zaplnil skoro celou místnost, a divoce, zuřivě, i když pořád ještě trochu rozespale zařval. Při tom řevu se začala chvět podlaha. Třásly se stěny a na poličkách poskakovaly a bubnovaly skleničky a porcelánové figurky. Knihy pochodovaly.

Vitrína praskla.

Ještě nedozněl příšerný zvuk z dračího hrdla, když meč spadl k princovým nohám.

„Nedotýkej se toho meče," přispěchal vlk se svým moudrem.

Všech čtyřiadvacet dračích očí pohlédlo na prince a na meč pod ním, zase na prince a na meč. Princův zrak podobně přeskakoval z toho nádherného meče na dračí hlavu, na meč, na jinou dračí hlavu, na meč.

„Bojuj, můj statečný hrdino," zařvala princezna.

To draka rozzuřilo a Ctirad sotva stačil uskočit před některou z tlam.

„Není to, jak to vypadá," zakňučel strachy.

„Nedej se," povzbuzovala princezna.

„Slečno," obrátil se k ní princ naštvaně, „mohla byste ho přestat dráždit?" Pak se zase otočil k drakovi a podbízivým hlasem řekl:

„To je omyl, věřte mi. O žádné zachraňování tu nešlo. Ten meč zase hezky vrátíme do vitríny, vy si půjdete znovu hajnout a já se vrátím, odkud jsem přijel."

Další dračí výpad, při kterém uskočil princ tak nešikovně, že dopadl na meč. Zranil si nohu. Chytil meč, aby ho dal stranou, když přišel další atak a nešťastný Ctirad taktak že uhnul i s mečem.

„Zaútoč napravo," dával rady vlk nevzrušeně. „Tři kroky, výpad a stáhni se."

„Co kdybys mi místo toho koučování pomohl," zavrčel princ. Mával před sebou mečem, jako by to dělal poprvé. Přitom shodil klec s kanárkem. Ta se otevřela, ptáček vyletěl ven a šílený strachem si to namířil přímo do rozevřené dračí tlamy.

Drak se zarazil, všech jedenáct hlav se podívalo na tu dvanáctou, která začala rudnout, vytřeštěné oči a vyplazený jazyk, krkem cukala dopředu a zpátky, jak se snažila vydávit kanárka. Nešlo to.

Jedenáct hlav se otočilo k princi, ten zvedl ruce nad hlavu a docela upřímně pronesl: „Pardon."

Pak sebou drak prostě praštil o zem a ještě chvíli se dusil, než konečně zemřel.

„Všeho nech a uteč," ozval se vlk.

Jenže to už byla princezna v pohybu, vrhla se překvapenému Ctiradovi do náruče a vzlykla: „Zítra ustrojíme veselku."

„Tak to prrr," řekl princ. „Snad nemusí být hned tak zle."

Ale princezna ho neposlouchala.

„Zachránil jsi mne. Za odměnu dostaneš mou ruku."

Ctirad se poškrábal na hlavě, pokrčil rameny a řekl: „A co třeba ten meč a navrch láhev živé vody."

„Nebuď zbytečně skromný," zasmála se kráska. Otočila se a zatímco mluvila o tom, jaké budou na svatbě květiny, jaká hudba, co se bude podávat k jídlu, zoufalý princ se opatrně plížil ke dveřím. Tiše vyklouzl, a jak běžel okolo kašny, vzpomněl si na otce. Na jeho nemocné uši.

Obrátil se k paláci, jestli princezna neběží za ním, a když ji nikde neviděl, rychle sáhl po láhvi s obyčejnou vodou, co ji měl u pasu. Vyprázdnil nádobu a nabral z kašny živou vodu. Láhev zazátkoval a už se chtěl obrátit na útěk, když si řekl, že by mohl pomoci i svým očím. V poslední době celkem špatně viděl. Nabral tedy do obou dlaní vodu a chtěl si ji vemnout do očí, když zaslechl princeznin hlas.

„Tady tě mám, miláčku," zašvitořil ten hlas.

To ho do té míry vyděsilo, že si zázračnou vodu vybryndal na rozkrok. V tu chvíli ucítil erekci tak ohromnou, že mu snad musí protrhnout kalhoty. Skoro to pálilo a ten tlak ještě sílil. Rychle vybouleninu schoval pod klobouk, když princezna došla až k němu.

„Ještě jsi mi neprozradil své vzácné jméno, můj hrdino."

Princ poulil oči a soustředil se na každou hlásku, když prakticky zavýskl: „Ctirad." Pak protočil panenky, musel se opřít, aby ho roztřesená kolena unesla, a pro sebe si vzdychl: „Kde se ten vlk courá. Jednou bych jeho rady opravdu potřeboval a on nikde."

Šedivá vlčí hlava vykoukla zpoza kašny a řekla: „Vážně nevíš, co s tou bambulí máš dělat?"

Princezna zatím popošla blízko, blizoučko. Tak těsně, že mezi ním a princem bylo už prakticky jen jeho bujné, pulzující a snad i pořád rostoucí postavení.

„Já jsem Svatava," řekla princezna a napřáhla k princi ruku.

„Těší mě," zaskuhral a sesunul se níž, aby ruku políbil. A v tomhle zakrouceném polodřepu už zůstal, když poznamenal: „Mluvila jsi o svatbě. Mohli bychom přeskočit tu část se slibem a přejít ke zpečetění sňatku?"

Princezna se zasmála, koketně zamrkala a ptala se, jak to myslí.

„Přece," zašveholila roztomile, „bys nechtěl dělat nemravnosti, když bys ještě nebyl můj zákonný muž."

Ctirad si bezmocně vzdychl.

„Ale už zítra, ty můj koloušku..."

„A co to urychlit?“ navrhl. „Můžeme se vzít hned, proč to odkládat?“

„Ach vy muži,“ pokračovalo šveholení. „Jen mne uvidíte, už mne bláznivě milujete. A nemůžete beze mne žít.“

„Tak tak,“ přikývl princ a znovu o kus poklesl v kolenou. Brzy se bude válet v prachu pod jejíma nohama a nepochyboval, že pro Svatavu to bude romantický důkaz jeho lásky.

„Dobrá,“ svolila. „Ale kdo nás oddá?“

Ctirad si už připadal jako jeden velký, překrvený penis. Klobouk dávno nemohl skrýt, co schovat zkoušel. Ještěže princezna byla tak cudná, že tím směrem ani na chvíli nepohlédla.

„Co vlk?“ jeho hlas byla čirá esence zoufalství.

Vlk zvedl pobaveně hlavu.

Princezna naprosto vážně odvětila, že vlk by je vlastně oddat mohl. Vzdychla, přivřela oči, jako by se konečně dočkala chvíle, o níž snila celý život. Pak se postavila vedle Ctirada a pevně ho popadla za loket, až málem pustil klobouk.

Šelma se protáhla, líně zívla a beze spěchu předstoupila před ženicha s nevěstou.

„Bereš si, panno nevěsto, zde přítomného Ctirada za muže? Budeš ho milovat a ctít?“

„Ano,“ zašeptala něžně panna nevěsta.

„A ty, ženichu,“ řekl vlk směrem k princi, „budeš poslouchat svou ženu? Milovat ji a ctít? Navždy zapomeneš na jiné krásné panny? Vzdáš se světských radostí? Vzdáš se zkrátka všech radostí?“

Vlk ještě chvíli škodolibě protahoval tu chvíli, co by Ctiradovi přišla i beztak dlouhá. Konečně se zeptal, zda si zde přítomnou Svatavu bere. Za ženu bere.

Princi skoro tekly slzy, ale dojetím to nebylo. „Ano,“ řekl.

Vlk pobaveně vrtěl ocasem, oči se mu šelmovsky leskly.

„Tak vás prohlašuji za muže a ženu,“ štěkl. Potom si znovu lehl do stínu vedle kašny se živou vodou a sledoval, co bude dál.

„Jsme manželé," řekl princ. „Takže teď..." pokusil se o svůdný úsměv a málem už oddělal ten klobouk.

„Teď přece bude hostina," zasmála se princezna.

Ctirad zavřel oči, trochu vzlykl, pak je zase otevřel a řekl: „Ovšem. A nemůžeme se najíst tady? Je tu tak krásně."

Svatava se překvapeně rozhlédla, pak se ale její krásná tvář znovu rozzářila do čarovného úsměvu a přikývla. „Doběhnu pro něco k jídlu," prohodila.

Vrátila se s nějakou studenou pečení, několika suchary a dvěma jablky. Sama prince krmila a zdálo se, že ji to nesmírně těší, zatímco princ se soustředil jen na to, aby se přestal třást.

Když pojedli, princi skanula slza úlevy na tvář a dojatě řekl: „Takže teď přijde to nejhezčí."

Princezna souhlasně pokývala hlavou. Pak se naklonila ke kašně s mrtvou vodou a docela ledabyle pár kapek cákla princi do rozkroku, aniž o to místo zavadila pohledem.

Ctirad cítil, jak erekce okamžitě ustoupila.

„Ano," řekla princezna s tím nejkouzelnějším úsměvem, „teď tě představím své mamince."

Mělo to být snadné

Tento příběh je pro poučení, dobře poslouchejte. Ať se vyvarujete chyb, kterých se dopustil jeden naivní hlupák.

Jde o to, že o čertech se toho málo ví.

Panuje určitá představa o jedné noze a koňském kopytu a také jste už nejspíš slyšeli o černých kudrnatých vlasech, v nich dva ušmiknuté růžky. Dokonce kdosi tvrdil, že mu z kalhot čouhá ocas, podle někoho kočičí, jiný přísahá, že vypadal spíš jako od kozla.

Domněnka, že každý čert by za zkaženou lidskou duši dal cokoliv, je drobet přehnaná. Je to asi jako s tenisem. Jen hrstka nadšenců se mu věnuje takříkajíc naplno, pak je určitá skupina tu méně, tu více nadaných amatérů, a samosebou nejvíc je těch, kterým je tento sport naprosto lhostejný. Stejně jako pro ně je představa honění se za žlutým míčkem nepochopitelná, nudná a hloupá. Právě tak většina čertů by lidskou duši nezvedla ze země, ani kdyby do ní šlápla.

Důvod, proč se všechny tyhle nesmysly pořád drží, je prostý. Moc čertů se na ten náš svět nedostane. Nemají žádné zákazy nebo omezení. Je to spíš doporučení.

A tohle se tam u nich povídá zase o nás. Takové malé varování. Každé čertí mládě si to vyslechne a čertí maminy se ujišťují, že všemu správně rozumělo. Pochopilo.

Poučilo se.

Když se ta příhoda měla odehrát, čertík Michal byl pátým rokem na Ďábelské akademii, obor Lidské hříchy. Tenkrát ještě mohl jít student na zemi sám pro lidskou duši, když se na to cítil, dnes už to pochopitelně bez staršího čerta ve funkci supervizora není možné.

Říkalo se tomu sbírání smetany.

Šlo o to, že když už nějaký lidský ubožák po čemsi tak moc a tak dlouho toužil, podepsal vám úmluvičku, v níž se vzdal své nicotné duše prakticky nadšeně, vlastně ještě sám poděkoval. A právě tyhle dušičky, co se vnucovaly, jako by o ně nikdo nestál, tak za těmi se posílali studenti vyšších ročníků. Aby si mladí čerti zvykli na chuť lidského strachu. Na pach lidské vášně.

Na jemné příze lží. Bez těch to pochopitelně nešlo.

Náš Michal svou první duši snadno našel.

Kačenka dřepěla v rohu hospody, zatímco na parketě se tancovalo, výskalo a plácalo do rukou i do načechraných suknic. Páry, které se nepotily při tanci, se k sobě porůznu tiskly u zdí, na lavicích, o šenk. Tenkrát skrývaly dívčí prsa jen tenké bílé hadříky a pod širokými sukněmi jste měli všechno rychle na ráně. Když jste se po té hospodě pořádně rozhlédli, viděli jste několik obnažených koziček, jak je zručně mnou mužské ruce, a tu a tam se sukně zvednou při tanci i během toho cicmání kdesi v rohu o dost výš, než je záhodno, takže jste si snadno srovnali, které děvče má na hlavě svou přírodní barvu a které zase ne.

Také Kačenka měla na sobě jen průsvitnou bílou košilku, pod kterou se rýsovaly dva tmavé kruhy s vypouklinkou navrchu. Také její suknice by se ochotně zvedly při tanci nebo při čemkoliv ještě zábavnějším.

Ona Kačenka nebyla ošklivá, ty pihy dokonce někomu přišly roztomilé a zrzavé nepoddajné vlasy svázané do tuhých copů také ještě nikoho nedělají škaredým. Měla šťavnatou, hezkou postavičku a jiskřivé zelené oči. Ale hubatá vám byla, ostrá jako břitva. Kdo ji urazil, pěkně to dostal zpátky i s úroky. A že bylo ve vsi tou dobou spousta mladých, půvabných dívek poddajných jak ovečky, o tuhle vlčici nikdo nestál.

Michal si to představoval takhle. Přijde, slušně pozdraví, vyrukuje se smlouvou, a jakmile to děvče podepíše, nabídne se jí coby ke všemu ochotný milenec. Užije si, zmizí zpátky v pekle a tramtadadá, za pět let se duše nebohé Kačenky odebere tam, kam se tak zatracené duše posílají.

Tohle raději nechtějte vědět.

Kromě toho, co si čertík Michal podělal sám, mu moc nepomohla ta myslivecká uniforma. Všeobecně se to přisuzuje hloupé byrokracii, že se v ní pořád ještě čerti posílají na zem, i když už je dlouho známá věc, že mezi lidmi tak nejen nezapadnou, ale vypadají ještě směšněji a nápadněji, než kdyby si opravdu nasadili do vlasů růžové rohy, co jim lidé tak rádi přisuzují.

Dnes se doporučuje běžná pánská konfekce, oblek, co v něm vypadáte jako úředník z berňáku nebo poradce kohosi z vlády. Také odřené manšestráky dotěrného žurnalisty jsou v kurzu.

Tohle tedy dnes frčí a zaručeně otevírá všechny dveře, ale milí na vás nejspíš nebudou.

Chudák Michal celý v zeleném suverénně nakráčel až ke Kačence, trochu se uklonil a povídá: „Ahoj, krasavice."

A ona na to: „Odpal, pitomče."

Takže takhle dopadlo první kolo.

Michalova ruka už šátrala v kapse po smlouvě, ale že to nebyl úplný pitomec, nechal ji hezky tam, kde byla. Nebyla to jediná věc, kterou ten večer nevyndal.

Teď už se mladým čertům cpou do hlavy poučky, že tohle se stává. Jenže tenkrát měl nezkušený studentík za to, že by byl prvním, kdo by se připlazil zpět s takhle jasným výpraskem. Ovšem, že se měl prostě otočit a vrátit, odkud přišel, s předsevzetím, že to zkusí jindy. Později. Na dveře přibouchnuté přímo před nosem se tluče o dost hůř, než na ty, které jste zavřené už našli.

Tohle on zkrátka netušil.

A tak se nevědomky pustil do toho, co je všeobecně známé jako sexuální loudění.

Třeba byste rádi věděli, proč na něj byla Kačenka tak příkrá, když přitom tak moc toužila po milenci. Docela jistě to mělo zajímat Michala. A tak zatímco ho necháme, ať si kušní o tom, že tak nádherné oči ještě neviděl, a to jsou vaše vlasy, slečno, nebo hedvábí?, pojďme se spolu podívat na den, který tomuhle všemu předcházel.

To si totiž z Kačenky udělali její vrstevníci nepěknou legraci. Přizvali k tomu něčího bratrance, co bydlel až za dalšími pěti vesnicemi a kterého Kačenka ještě neviděla. Přemluvili ho, aby se do ní na oko zakoukal, a když ho zahrnula vášnivými polibky a sama si sundala košilku, objevili se tam ti vtipálci a nebohému děvčeti nahoře bez se řehnili do studem zarudlého obličeje.

Našňupnutá Kačka na zábavu šla, tak moc se na ni každý týden těšila, že ani tentokrát nedokázala vynechat. Hned další den po téhle tancovačce spadne ten, co poslal svého bratrance, do latríny, když mu podklouzne noha na místě, kde nikdy nic neklouzalo. Další dva, co si Kačenku tak nepěkně dobírali, najdou své psy s oholenou řití.

V tuhle chvíli byla ale tak trochu zahořklá, a když k ní přišel docela cizí mládenec a hned na ni zkusil ty medové cukrblíky, měla jasno v tom, že je to levota.

„Cítím, že jsme si souzeni, Kačenko," vrká ten náš černý holoubek.

„A já zas cejtím tvý nohy, kašpare," švitoří zrzka.

Michal si posunul z čela zelenou čapku, co z ní pochopitelně trčelo sojčí pírko, a nervózně se poškrábal za uchem.

„Cožpak se ti, Kačenko, ani trochu nelíbím?“

„Ne.“

Tohle bylo vskutku velmi zlé. Třebas se vám to dnes zdá směšné, ale ten čertí holobrádek netušil, že i lidé mohou docela snadno lhát. Fakticky, nikoho z kantorů tenkrát nenapadlo tohle jim říct. Možná by byl Michal hrdý, jak se z jeho jediného neúspěchu stal učebnicový případ, z něhož se poučily celé generace mladých čertů. A také možná ne.

Juknul do dívčiných očí. V kapse ho svrběla smlouva, na ní Kaččino jméno. A právě tak cítil, a na to nemusíte být čert, jak zase ji svrbí ta její kačenka. Byl přesvědčený, že ona ho chce. Opravdu věřil, že stačí jen pár slov a pak se může vytasit s tím cárem papíru. Mimo jiné.

Tak povídá: „A co můžu udělat, abys mě měla ráda, Kačenko?“

A ona zase: „Zmizet mi z očí a ten svůj smrad si vzít s sebou.“

„Kačenko,“ zkusil to jinak. „Pročpak se na mne hněváš? Však jsem se k tobě ničeho zlého nedopustil.“

„Jsi chlap?“ na to Kačka.

Čert připustil, že chlap je.

„Tak jste všichni stejní. Všem vám jde jen o jedno,“ říká to děvče, což Michala tak trochu zmátlo. Věděl, prakticky celé peklo a všechny ty instituce, co mají na starosti vysílání čertů pro duše, ti všichni měli zatraceně jasno v tom, že i Kačenka chce to jedno. Hodně chce to jedno. Tak moc, že existovala šance hraničící s jistotou, že za to jedno upíše svou duši.

Ale ten náš čert byl sice mladý, avšak úplný hlupák to nebyl. Měl povědomost, že zatímco dívky jsou z nějakých záhadných důvodů nuceny předstírat, že o to jedno zájem naprosto nemají, muži z těch samých pochybných příčin tvrdí, že jim jde o ženiny city a pocity a čekání na to jedno jim v nejmenším nevadí.

Tak přistoupil na její hru.

Hučel do ní, sliboval, že se jí nedotkne. Chce jít jen ven a v té krásné úplňkové noci ji držet za ruku. Pozorovat čarovnou oblohu plnou zářících hvězd, poslouchat roztomilé kvákání žab od rybníka a být přitom s někým blízkým. Fakticky, nic víc. Ani jedno šmátnutí.

Tak šli.

Na louce si lehli do suché trávy a čert si dal pozor, aby nebyl moc blízko k ní. Tentokrát byl rozhodnut nic nezkazit, udělat všechno tak, jak řekl.

Mačkal její ruku ve své, přitom civěl na hvězdy a vzdychal: „Ach, tam je Polárka" a pak zase „Och, to je ale vlahá noc", když ona se mu najednou vyškubla, věnovala mu další z řádky nepěkných pohledů a otráveně prohodila: „S tebou je ale zábava."

A prostě odešla.

Michal zůstal dřepět a v tu chvíli ho poprvé napadlo, že by se vrátil. Smlouvu by zkrátka roztrhal a poražen a zdeptán by si to namířil rovnou do pekla.

Také poprvé narazil na myšlenku, že ho poslali za docela špatnou Kačkou. Tahle, jak se zdálo, o milence zájem neměla a o Michala už vůbec ne, i kdyby jako prémii k příjemnému sexu přihodil i vlastní duši. Kdyby tedy nějakou měl.

Hrdost ale vyhrála.

Zůstal v té vsi a začal jí otevřeně nadbíhat. Posílal květiny i drobné dárky. Zval ji na večeře, každou neděli pro ni přišel tancovat, a ona odmítala a odmítala.

Musel si dokonce najít práci jako nádeník, aby přijatelně vysvětlil, že se tam pořád ochomýtá.

Kdyby jen, chudák, tušil, že jeho zájem, který se stal pochopitelně ve vesnici veřejným tajemstvím, vzbudil pozornost i u ostatních. Mládenci, kteří se Kačce dřív vysmívali, jí tajně posílali zamilované lístky a ona s nimi zase tajně souložila o sto šest, často i o sto sedm.

Třebaže naoko byli zasnoubeni s jinou, courali za Kačenkou a to, oč by se tu svoji neodvážili požádat, s naší zrzkou provozovali bez zábran. Každý ji naučil nějakou specialitku a tak se stalo, že byla najednou nejlepší milenka v okolí.

Možná i to byl důvod, proč nakonec Michalovi svolila. Proč s ním jednou na večeři šla. A pak i podruhé a nakonec se z toho stal zvyk. Řekla si nejspíš, že kdyby ho to marné nadbíhání přestalo bavit, mohlo by se všechno vrátit do starých kolejí. Na tancovačce sice pořád dřepěla v rohu, osamocená a nechtěná, zato k ní létaly ze všech koutů úsměvy, mrknutí, ba i pár vzdušných polibků.

Tohle všechno ale Michal nevěděl. Neměl ani tušení a byli by ho o tom zpravili, kdyby toho tvrdohlavého hlupáka napadlo aspoň zaskočit do rodného pekla.

A tak zatímco Kačenka beze studu potěšila půlku chlapů ve vsi, náš čertík s ní postupoval pomalu, krůček za krůčkem. Smlouvu pořád v kapse, vždy a za každých okolností přesvědčen, že zbývá jen pár dní a její podpis tam bude. Už se totiž přes košilku letmo dotkl levého ňadra a jejich rty byly ve spojení na tři hluboké nádechy.

Ňadra se dotkl plnou dlaní a pět hlubokých nádechů trvající polibek.

Žmoulal obě bradavky, tentokrát nahé, Kačenka si milostivě halenu sundala. Pak ještě na chvíli rukou zajel pod sukni, načež mu ona vlepila facku a zařvala: „Čuně!“

Takhle postupoval a už to byl skoro rok, když konečně na vlastní oči spatřil jejího nahatého bobříka, který se mezitím stal v okolí legendou.

Začalo to vypadat, že Michal stojí mnohem víc o ni, než ona o něj, a tím pádem bylo těžké narafičit situaci, kdy by mu Kačka za jeho přízeň podepsala tu smlouvičku. Vlastně byla možná pouze jedna věc.

„Kačenko, vezmeš si mě?“ řekne jí jednou.

Zelené oči se rozsvítily, rty lačně pootevřely. „Ano!“

Pak se k němu přitulila jako hravé koťátko, a než stačil z kapsy cokoliv vylovit, vylovila ona z jeho kalhot mnohem dřív, a pak už na nic nebyl čas. Dvakrát náš čertík přivedl milou Kačenku do ráje a to, co sám v závěru pronesl, se u něj doma všeobecně bere jako rouhání.

Pročež se opravdu musel převléci do svatebního a v tom obleku jak na funus ho na prsou hřála smlouva. Už drobítek omšelá, omačkaná, rohy otřepené, ale pořád ještě platná smlouva. Jen jeden podpis stále chyběl.

Kačenka se objevila ve sněhobílých šatech, ba bez uzardění si do vlasů přilípla věneček.

Michal ji odvedl stranou, konečně se vytasil s tím kouskem papíru a povídá, že tohle je jejich předmanželská dohoda. Potřebuje, aby to ona podepsala, a pak budou patřit jeden druhému. Tak nějak to řekl a zhruba tak to také mělo být. Zhruba.

A ona se zarděla, vytrhla mu ten cár z ruky a povídá, že až pak.

„Hned, jak bude po svatbě, ti to podepíšu, můj milý."

Ze všech osudových chyb, které čert Michal sázel jednu vedle druhé, byla tahle ta nejhorší. On se totiž nezmohl na nic jiného, než „Tak jo".

Podle všeho to byl jediný čert, který dobrovolně vstoupil do kostela. Kněz si připravil dlouhou řeč a mluvil o manželství, jako by to bylo přesně, co měl Bůh na mysli, když stvořil muže a ženu.

Usmál se na ženicha, až byste mu snad i věřili, že by právě teď chtěl být na jeho místě, a položil tu nezbytnou otázku. „Berete si pannu Kačku za svou zákonitou manželku", přičemž ta věta o námitkách už proběhla dřív a o ženichovi se přitom nepředpokládalo, že by se jí nějak účastnil.

Dvojité ano tak zaznělo jako jediná možnost a pak se konala hostina. Nevěsta se párkrát záhadně vytratila a nikoho nenapadlo spojovat si to s tím, že právě nikde nevidí i některého z mužských hostů.

Ani Michal si toho nevšiml, přičemž se také mělo ukázat, že celkem těžko snáší víno.

Přesto si našel chvilku a tak ji, coby čerstvou novomanželku, vzal bokem a zase před ni cpal tu smlouvu.

„Teď ne, muži," švitoří ona roztomile. „Teď se to přece nehodí."

Po svatbě už plat nádeníka nestačil, aby uživil dva lidi. Tak se chudák čert naučil obchodničit a otevřel si malý krámek se vším možným. Také už uměl spravovat hrnce, a když musel, i mouku umlel. A někdy, když byla třeba právě teplá noc a venku zase svítily ty hvězdy, dokonce by vám celkem ochotně tvrdil, že ho potkalo štěstí.

Občas mu to nedalo a znovu to na svou drahou polovičku zkusil s podpisem onoho papíru. Ale tu neměla náladu, tu čas, tu oboje. Věty, co čím dál častěji slýchal i v ložnici.

Jednou si v obchodě pustil cosi těžkého na nohu a od té doby na ni byl chromý. Zlé báby, když neměly, o čem by drbaly, to dokonce prohlašovaly za ďáblovo kopyto.

No, konec už asi znáte.

To takhle přijde jednoho dne čert domů, sedřený jak mezek, když ten jeho kvítek, ta radost života, jeho vlastní žena, mu povídá, že není šťastná. Vysvětlí mu, že takhle si to všechno nepředstavovala. On ještě překvapením nestačil otevřít pusu, když ona na něj, ať nedělá scény, že už je rozhodnutá.

Pak si teprve Michal všiml sbalených truhlic, co stály u dveří.

Toho večera Kačenka odkvačila a jemu zůstal prázdný dům, prázdná postel a také prázdná smlouva.

Od té doby prý bloudí světem a hledá takovou, co mu to podškrábne. Podpisem stvrdí, že svou duši obětuje peklu za pár polibků a něžných slov.

Musí se ale jmenovat Kačenka, tak je to nadepsané v té smlouvě.

Tak jestli třeba máte známou, co si tak říká a točí se okolo ní divný chlápek a pořád jí cosi slibuje, nenápadně za ním běžte. Vzkažte mu,

ať to vzdá. Povězte mu, že těch zbloudilých duší už tam dole mají spousty.

Ať se sakra vrátí.

Napíše knihu, nebo o tom případu třeba přednáší.

Učí ty, co přijdou po něm.

Aby se tohle nikdy, ale opravdu nikdy, už žádnému čertovi nestalo.

To je celé.

Nejezte ryby

Poprvé jsem začala slyšet hlasy, když jsem snědla tu rybu.

Chutnala trochu jako kuře, kdyby to kuře bylo rozvařené a bez špetky soli. Kdyby vespod a navrchu bylo lehce přismahnuté a kdyby kuřecí maso mělo být plné maličkých bílých jehliček.

Zkrátka jsem to zhltla a pak nechala popravit kuchaře.

Bylo to trochu jiné, než jsem čekala. Měla jsem takovou představu, že se dozvím něco nového. Že budu okouzlena půvabem zvířecí říše, odhalím věci, nad nimiž si význační badatelé lámou své vzdělané hlavy.

Místo toho jsem zjistila, že zvířata a ptáci se baví jen o třech věcech.

O sexu.

O sexu po žrádle.

O tom, jak se nažrat, zašpásovat si a přitom přežít.

Nejdřív mi to přišlo zábavné.

Slavík si třeba šmrdlí ocas o větvičku a vříská, co mu ten růžový špalíček v zobáčku stačí, a jeho slavíková ho zatím klove do křídla

a nadává mu do obšourníků. „Co z té větve máš, Franci," piští ona. „Nemluví," hudlá si on uprostřed do toho svého Šavlového tance, jako by měl od Chačaturjana i noty.

Věděli jste třeba, co říká malý pavouček, když se blíží spářit se samičkou o dost větší? „Jen klid, drahá, chci si jen promluvit."

Pes, když potká docela cizí fenu a očuchává jí zadek, řekne: „Mohlo být hůř." Fena poté, co psovi dovolila, aby ji zprznil: „Už bylo líp."

Králíková k samci, k němuž ji hodí: „Hned toho nech!"

Víte, jak říká kohout svým slepičkám? Moje jedna, moje dva, moje tři a ty mrchy, co jen běhají.

Zatímco jsem šmejdila okolo zámku a poslouchala cizí hovory, došlo na to, že se budu vdávat. Matička a tatíček rozeslali mé podobizny do všech koutů světa. To se tak říká. Vlastně je poslali do čtyř císařství, do dvanácti království, sedmi vévodství a pak tomu bohatému zaklínači s bezedným měšcem, kterému za službičku, o níž se mnou nikdo nechtěl mluvit, slíbili mou ruku už před léty, a tohle tedy měla být jeho jediná šance.

Všichni si měli přivézt oblíbené zvíře. To byla moje podmínka. Nikdo se jí moc nedivil, byla připsána na dlouhý seznam vrtochů panny Zlatovlásky. Šla řeč, že se v poslední době chová nějak divně.

Tvrdí, že rozumí tomu, co si zpívají ptáci a štěkají psi.

Vlastně nevím, co jsem čekala. Možná jsem doufala, že ženich bude pět chvalozpěvy na svou rodnou hroudu a na své osobní šlechetné a výjimečné vlastnosti, a třeba i o bohatství zvaném nesmírné padne zmínka. A v tu chvíli se pes u jeho nohy nebo třeba papoušek na rameni rozhořčeně ozve: „Kecá!" Nebo: „S tou zahradou má pravdu, ale těch koní tolik nemají." V ideálním případě: „Ty růže jsou ještě nádhernější a princ má zlaté srdce."

Místo toho princátko kušní o lovu a jaký je v tom přeborník a jeho kočka si utrápeně mňouká: „Žrát, žrát, žrát."

Další, nějaká bílá sova, nakrknutě křičí: „Kde to jsem, kdo to je? Toho neznám!"

Přivedli i nějakého berana, a ten v tom mozku měl asi už jen špetku soli, protože celou dobu povídá: „Jedna ovečka, druhá ovečka, třetí ovečka...“

Začalo to vypadat jako velmi špatný nápad. Kam jste koukli, tam jste viděli zelenobílý ptačí trus. Hnědé psí výkaly a kočičí nebo králičí bobky.

Také se zdálo, že jediné trochu hodnotné partnerské svazky vzniknou jen mezi těmito mazlíčky. Důvod uhodnete. Třeba ten chlapík od koní z doprovodné družiny kdovíkterého nápadníka přijde ke služce jiného a povídá: „Madam, vaše oči. To jsou studánky. Madam, vaše rty jsou jako jemné plátky růže.“ Zatímco nějaký pes dojde k čubě, protáhne se, olízne se a na rovinu štěkne: „Dáš si?“

Existuje tradice, že když si princezna nemůže ze svých nápadníků žádného vybrat, vymyslí pro ně úkoly. Splníš úkol, jsi ženich hodný naší Zlatovlásky. Nesplníš úkol, co s tebou?

Je taky ještě jedna tradice, totiž že pokud žádný z nápadníků ani vzdáleně nepřipomíná vysněného prince, a to už jste oželela bílého koně, na němž by měl přicválat, v takovém případě popustíte uzdu fantazii, když ty úkoly vymýšlíte. Buďte hravá. Prokažte smysl pro humor.

Totéž požadujte po nich.

Pravda, asi se nevdáte. Zase by vám to mělo zpříjemnit několik odpolední.

Komorník odvádí ženichy k mraveništi. Pravou rukou zalomenou za zády, jde zvolna a důstojně, jako by vedl panstvo k soaré. Přitom si vykračuje blátem, překročí v trávě leccos ohavného – nezapomínejme na všechny ty psy a kočky, co tu v poslední době přibyli, a další, co se sem za nimi stáhli z okolí.

V tom mraveništi jsou tisíce, možná desetitisíce drobných černých potvůrek. Lezou a lezou. Ve složitých dopravních uzlech se kříží cesty, výhybky a manévry, někteří jen tak nalehko běží za svým cílem, jiní na sobě táhnou jakýsi drobek, na tom prťavém tělíčku ten

drobek vypadá, jako byste si na záda naložili polovinu vlastního domu.

Když vymýšlíte úkoly, buďte férové, milé dámy. Měli by mít šanci. Žádné: kolik těch mravenců je. Zapomeňte na úkoly typu: která dopravní tepna pojme nejvíc mravenců.

Komorník rozvine kus papíru, jako by nebyl schopen zapamatovat si jednoduchou větu. Říká: „První úkol zní: najděte mravence, který se jmenuje Ignác Julius Stodevatenáctý."

Pak ten papír zase sroluje a poznamená, že na to mají jeden den. A odkvačí.

Večer dostávám hlášení, že tři ženichové už nejsou ženichové, sbalili si své saky paky a většinou zapomněli přibalit čtyřnohého mazla. Tihle odvržení nápadníci si notovali, co že za pitomost jsem si to vymyslela. Jediné, v čem se neshodli, je, zda ten úkol je výsledek mé pyšné zlomyslnosti nebo jen blbosti.

Druhý den ke mně jeden po druhém chodili ti, co to ještě nehodlali vzdát. Většinou prostě popadli prvního mravence a představili mi v něm Ignáce Juliuse Stodevatenáctého.

Nejchytřejší řešení vymyslel jakýsi Přemysl, vévoda z Hudlan. Přinesl celé vědro plné mravenců a trval na tom, že ten „můj" je mezi nimi. K jeho smůle neměl pravdu, i když pravděpodobnost byla rozhodně na jeho straně.

Poslední přistoupil jakýsi mladík. Představil se jako Jiřík a prý se o mne uchází pro svého krále. Říkám proč ne a chci vidět mravence, kterého mi přinesl.

S tím Ignácem Juliusem se vlastně trochu znám. Jednou jsem mu pomohla. A tak když Jiřík otevřel dlaň a já opravdu koukám na toho „svého" mravence, přiznávám určitou míru překvapení. A rozladění. K čertu s etiketou: jsem docela jednoduše našňupnutá.

Dobře, povídám mu. Příští úkol už bude jen pro tebe.

Tím se s námi rozloučila další dávka hostů a tuším, že pověst o mně pronikne zase o kousek dál.

Povídám Jiříkovi, ať zítra hned ráno jde k jezírku. Roztrhla se mi tam šňůra perel. Přesně v poledne ať mi všech dvaapadesát bílých perel přinese.

Pak poručím sluhovi, aby z něj nespustil oči.

Ještě pak zavolám služku a se šňůrou perel ji posílám k tomu jezeru.

Druhý den před polednem se objeví ten sluha a vykládá mi, jak rybky samy vyplavávaly, každá v tlamě perlu, a podávaly je Jiříkovi. A on se ani nenamočil, jen se tak trochu nahnul a perlu si vzal, a ta rybka se hned sama znovu ponořila a u dna hledala další.

Když na věži hodiny odbijí poledne, už si to ke mně mašíruje sám Jiřík. Šňůru perel svázanou do náhrdelníku a točí si jím na prstě.

„To bylo snadné," říká. „Co dál?"

Pošlu ho za býkem. Druhý den ať k němu přivede kravku, tu hnědou, co má jedno ucho černé. Tu, která trochu kulhá.

„Musíš býka přimět, aby tu krávu nakryl," vysvětluji.

A hned ráno sama běžím k býkovi a schovávám se. Vidím, jak Jiřík táhne krávu a ona se vzpírá. Pozoruji, jak jí domlouvá a s tím, co mu ona poví, jde k býkovi, a pak mezi nimi pendluje a vyřizuje vzkazy, asi jako když jsou rodiče rozhádaní, a to je pak samé: „Pepíčku, řekni tatínkovi, že večeři mu udělá ta hodná paní, za kterou tuhle večer byl." A hned zase: „Pepíčku, řekni mamince, že ta hodná paní se mi postarala o jiný tělesný potřeby, tak něco, herdek, může zůstat jako manželská povinnost."

Mezi těmi dvěma, mezi touhle krávou a býčkem, panuje totiž pře. Nic jiného v tom není, než že býk o kravce před jejími přítelkyněmi, jedna kráva vedle druhé, měl nerozvážně pronést, že je příliš tichá. Tenhle býk zkrátka řekl, že u toho ani jedenkrát slabě nezabučí, což je, mezi námi, u krav docela síla.

A teď tedy Jiřík od roztouženého býka jde k uražené kravce a vzkazuje, že vlastně to ticho u jinak naprosto úžasné soulože je velmi rajcovní. Ne že by mu na tohle tak prostě skočila, zase taková

kráva to nebyla. Ale jak tak viděla natěšeného býčka, i v ní se cosi rozechvěle ozvalo a ona tu omluvu velkoryse přijala.

To mi stačilo. Zatímco býk těžkopádně rajtoval na tichoulinké kravičce, jdu já za Jiříkem.

„Ty rozumíš řeči zvířat," povídám mu. Namířím na něj ukazovák, abych podtrhla míru celého toho odhalení.

Souložící skot si mých výčitek nevšímá a zvolna, vytrvale, si dělá svoje. Tenhle záběr, to, co se děje tam vzadu, ale i výraz té krávy, a co teprve toho býka, to všechno nepatří mezi obrázky pro nezletilé.

Nic pro vás, pokud je vám ještě náct.

Nic pro vás, pokud jste to sami ještě nedělali.

Nic pro mne.

Jiřík spokojeně pokuřuje dýmku, jako by to byl on, kdo se musí tak činit.

„To je problém?" Pokrčí si prostě rameny.

A já už mu jen ukážu záda, mašíruju totiž k zámku.

Problém to pochopitelně je. Protože tohle byl třetí úkol. Kdybych věděla, že ten mizera může klábosit se zvířaty, vymyslela bych pro něj docela jiné vyřizování. Teďka má splněno a mně zbyla jediná starost: co si vezmu na cestu k ženichovi.

Milého Jiříka nechám odklidit do jeho komnat. Vzkážu mu, že až budu připravena, až budu sbalená, až tohle všechno zkrátka bude hotové, pak vyrazíme.

A sáhnu hluboko do svého měšce a rozhodím pár mincí mezi své věrné služebníky. Chci, ať mi najdou babku kořenářku, co mi prodala tu rybu. Tu, po níž budu rozumět řeči zvířat. Tu, co má být tak vzácná, jediná na světě. Nikdo takovou prý ještě nejedl.

Tak mi to tenkrát pověděla a bude mi to muset říct ještě jednou.

Pár dní uplyne, mé drahé oděvy se pomalu, ale jistě sbírají do kufříků a beden.

Jiřík se nechává ptát, kdy vyrazíme.

Udělalo se mi mdlo po jídle, vzkážu mu a hned také nechám popravit kuchaře.

Najdou ji. Přivedou ke mně a já se jí bez meškání ptám na tu rybu. Vykládám jí, že tak vzácná nebyla. Jiřík ji v tom svém království také jedl. A jeho pán jakbysmet.

Ona se omlouvá a pak ukáže, co má v košíku.

Ryba.

„Tahle je mnohem vzácnější, princezno Zlatovlásko," povídá mi. „Kdo z ní pojí, bude umět číst myšlenky tak vzácným tvorům jako je kůň Zlatohřívek nebo pták Ohnivák nebo zlobr Shrek."

V tuhle chvíli by byla dobrá otázka: A k čemu mi to bude?

Příhodné by také bylo se zeptat: Umí to ještě někdo?

Třeba byste pamatovali i na: Pomůže mi to nějak?

Jenže já jsem poznamenala pouze platí a už ryba putovala do kuchyně. Ona hned také putovala z kuchyně zpátky. Prý nám nějak došli kuchaři.

Ufiknu kousek té rybiny, chutná stejně ohavně jako páchne. Než dožvýkám první kousek, ta bába už je v trapu.

Nemám jak to vyzkoušet, vzpomenu si. Mohla to být docela obyčejná ryba. Třeba jsem právě dala peníze, za které mi mohli vylovit celý rybník, za jediný leklý kousek.

Tak nevím, jestli jsem napravila tu první pitomost se vzácnou rybou, nebo natropila něco ještě o fous hloupějšího. Netuším, jestli teď přečtu myšlenky Sněhurce či dědovi Vševědovi nebo jsem ze sebe jen udělala hlupáka.

Svatební družina je vypravena, jedu vstříc svému manželovi.

Svému osudu, chcete-li.

Cestou na Jiříkovi vyzvídám, jestli neví, kde by se dal zastihnout brouk Pytlík. Chci vědět, kde potkat Palečka, jak najít rybu Nema. Škemrám o schůzku s koněm Zlatohřívkem.

„Toho znám," chytá se konečně Jiřík. „Koně Zlatohřívka má můj pán ve stájích."

„Vážně?“

„Také má ptáka Ohniváka,“ říká.

Řekne, že mají i lišku Ryšku.

A já se zeptám, jestli můžeme jet rychleji.

Králův zámek je větší než ten náš. Jeho pozemky vypadají rozlehlejší než ty naše. A všechno je tady bohatší a vypadá prostě jinak. Ještě jsem sice neviděla samotného krále, ale začíná to vypadat jako vydařený výběr.

Můj pan manžel si na velké ceremonie nepotrpí.

Krátké uvítání, pak hned obřad. Jen stačím zaznamenat, že má krátké tmavé vousy a je malé, ale pevné postavy, a on hned, že náš sňatek musíme okamžitě zpečetit. Než se stihnu optat, co tím míní, už jsem v ložnici.

Co se odehraje v manželské ložnici, má také v manželské ložnici zůstat. Když se tam ale neodehraje nic takového, co byste čekali, třeba nevadí, že to zmíním. Vlastně o tom potřebuju s někým mluvit. Musím se z toho vypovídat. Možná jste se s tím také setkali. Pomůžete mi.

Poradíte.

Manžel přišel za chvíli. Na sobě jen župan, i když ten kus vyšívané látky vypadal slavnostněji, než v čem chodí většina lidí do kostela.

Bez rozpaků ho sundal a je tady jen nahý, i mně služebné už před chvílí sundali tu osušku nebo do čeho mne to omotaly, když jsem mokrá vylezla z koupele.

Jako slušné děvče odvracím zrak a ze všeho nejvíc se snažím nedívat tam, kam se mi oči pořád tak neposlušně stáčejí. Nakonec na to nepokrytě zírám. Je to, jako byste hleděli do ústí ucpaného kanonu. Jako dělo, co míří přímo na vás a jen se při ládování zašprajcla koule hned na kraji.

Takhle to vypadá a někde daleko za tím růžovým dělem je král.

Myslím si, že takhle to má být. Přesvědčuji se, že to je v pořádku, přesně to má panna nevěsta o svatební noci zažít.

Ale pak to zaslechnu.

„Pták Ohnivák zírá, to je ale hezká šťabajzna."

Asi se zatvářím trochu šokovaně.

„Překvapena?" culí se král a nejspíš má zato, že to jeho nádobíčko mne zaskočilo.

„Já jen," povídám, „že na oplzlé řeči nejsem zvyklá."

„Nic jsem neřekl," namítá král.

„To je toho, buchtičko," ozve se zase ten hlas, „hezky to roztočíme. Pěkně tě dneska rozparádím, tu tvou fajnovou zlatou kočičku."

Ale ne, pomyslím si.

„Ale ne," nejspíš rovnou řeknu.

Povídám: „Neříkej mi, že tohle je pták Ohnivák!"

„Kápla na to," ozve se znovu to královo břichomluvecké ego, i když pravda, břicho není ta část jeho těla, co se tak rozkecala.

Nejspíš omdlím.

Docela určitě se svalím jako špalek. Přesto se ke mně jakoby z velké dálky nese ten obscénní hlas, jak si povídá s mou Zlatovláskou, ale naštěstí, fakticky naštěstí, ta moje jeskyňka, moje zlatá ústřice, můj bobřík krátkosrstý, jak téhle mé části říká pták Ohnivák, ta naštěstí mluvit neumí.

Nebo ji aspoň já neslyším.

Tohle vlastně nemá žádný konec. Musím říct, že král je ohleduplný a pokaždé, když omdlím, hned nechá poslat pro všechny ty vonné oleje a dvakrát se ujistí, jestli jsem v pořádku.

Než to na mne zase zkusí.

Přijdu na to, že ptáka Ohniváka má jen s erekcí.

Jen když mu stojí, jen připravenost k akci z něho dělá tu dvouhlavou příšeru.

Jedna hlava vznešená, ba moudrá.

Druhá sprostá jak kanální myš.

Řeknu, ať mi přinesou něco na pití. Ne vodu. Ani víno. Ale něco ostřejšího. Silnějšího.

Dochází mi půvab té ironie.

Narodit se jako Zlatovláska. Nejkrásnější žena světa.

Přesto umřít jako panna?

Osudové rozhodnutí

Ten muž na prašné cestě se jmenuje Bernard. Do cíle mu ještě nějaký časek zbývá, tak ho nechme šlapat a povězme si něco o tom, kam si vlastně vykračuje. Co tam hodlá pohledávat. A tak vůbec.

Existuje jedno ztracené město, v něm poutní místo. Lidé tam chodí, když chtějí nějak naložit se svým osudem.

Jsou tam dvě sochy, podle legendy jsou to bůh rozumu a bohyně štěstí, které proklel a v ty kusy kamene proměnil Zeus osobně. Zuřil tak, jak prý umí zuřit jen bohové, to když se dozvěděl, že se ti dva neustále handrkují, kdo z nich je lepší. Měli snad dokonce uzavřít sázku, a ta jednoho smrtelníka skoro stála jeho smrtelný krk. Takže se Zeus božsky rozběsnil, a třeba chtěl jen ukázat, kdo je tady doopravdy nejlepší. No a od těch časů to místo zdobí dvě působivé sochy.

Stačí se dotknout jedné z nich a do vašeho života vstoupí štěstí.

Nebo rozum.

Záleží, na kterou sochu šmátnete. Vložíte své dlaně na některý z tisíců mastných tmavých otisků, a kámen ochotně vydá kouzlo. Obdaří vás. Dávkou rozumu nebo kapičkou štěstí.

Nemůžete mít oboje.

Byli tací, co to zkoušeli. Došli si pro štěstí a pak si řekli, že to chce ještě krapítek rozumu. Nebo obráceně.

Místo jednoho zázraku chtěli hned dva.

Mezi oběma sochami stojí kašna, dno poseté mincemi. To je vše, co za ten zázrak musíte dát. Vylovíte z kapsy nějakou minci, nebo klidně i knoflík, kamínek. Cokoli. Tohle se nehlídá.

Jenže pak si musíte vybrat.

Fakticky musíte. Hned za těmi obřími sochami boha rozumu a bohyně štěstí jsou totiž další sochy.

Jakkoliv jsou ohmatané, ošmudlané, odřené a neustále obklopené davem, tváře i postoj obou božských soch si zachovaly veškerou důstojnost a vznešenost. Ale ty menší, co ze dvou stran lemují dlouhou alej, to je panoptikum lidské hlouposti. Lidské ohyzdnosti. Hamižnosti. A tak vůbec.

Musíte totiž vědět, že Zeus s tím sochařením ještě neskončil.

Kdo chce za svou bídnou měděnou minci jak rozum, tak štěstí, kdo se pokusí dotknout i druhé ze soch, právě takhle dopadne.

V té aleji najdete sochy s překvapeným výrazem. Jsou tam jiné, v podřepu, nohy připravené k běhu. Jak ten ubožák měl za to, že se jen rychle dotkne a pak bude pelášit pryč a tvářit se, že se nic nestalo. Docela jistě počítal s tím, že i Zeus se bude tvářit, že se nic nestalo. Nikdo přesně neví, jak se tedy tvářil Zeus, ale výraz tohoto hlupáka ztvrdl navěky.

Běžte se na ně podívat.

Jak mají rozpažené ruce a obličej s nadějí hledí vzhůru. Tvář i tělo tvrdí: Já nic. Jenže prásk, Zeus to viděl jinak a z tohohle zčerstva šťastného i moudrého tvora je kámen.

Jiný strnulý v předstírané důstojnosti. Na tváři blahosklonný výraz, nohy v drobném, vyrovnaném kroku. Ale malíček toho šibala prozradil. Je vystrčený do strany, bezpochyby to mělo vypadat, jako že okolo sochy jen prochází. Vidíte, vůbec se nedotýká. A jak sochu míjel, malíček se mu vyklonil. Skoro nechtěně. Skoro bezděčně. Skoro.

Teď alejí běhají děti a smějí se těm nebožákům. Samy se na krátký okamžik naaranžují do těch figur, jako by ty kameny byly šablony, které chtějí napodobit. Pak propuknou v smích a běží k další soše.

Zrovna teď jedna přibyla. Od sochy paní štěstěny ji sem vezou čtyři siláci, kteří jsou právě za takovou práci placení. Čekají, kdo to nevydrží. Číhají na ty, co zkusí i ten druhý, velmi drahý dotek. A pak se objeví tihle ramenatí, opálení chlápci a zbrusu novou sochu, co vypadá jako štafetový běžec, ruku stočenou dozadu, jak předává kolík, ten čerstvě ztvrdlý kámen nesou na jeho nové místo.

Vždycky je v aleji připravené nové místo. Nikdy není prázdné dlouho.

No, a do tohoto ztraceného města s obřími sochami rozdavačných bohů směřuje Bernard. I on se chce dotknout. Na jednu z nich hodlá vložit své dlaně a svůj osud. A tak vůbec.

Otázkou ale zůstává, pro co se nakonec rozhodne. Pro rozum? Pro štěstí? Nemá v tom jasno.

S nádavkem rozumu by se z úspěšného obchodníka s látkami mohl stát nejbohatším, nejvlivnějším mužem ve městě. V kraji. Zasedl by v městské radě a nepochybně by ji velmi brzy sám řídil. Vládl by. Moudře by vládl, pochopitelně. Vždyť by byl obdařen takovou dávkou rozumu.

Lákavé? Možná.

Kdyby se totiž rozhodl požádat o pomoc spíš štěstěnu, třeba by jeho žena konečně porodila dítě. Jejich manželství by došlo naplnění. A když se to tak vezme, ono štěstí je určitě dobré i pro obchod. Ovšem, štěstí je přece báječná věc.

Jenže než Bernard dosáhl dalšího horizontu, už měl na všechno jiný názor. Zoufal si a bědoval.

Je to několik dnů, co přišel o koně.

Třeba tím, jak ho štval. Ale docela určitě i proto, že nedokázal myslet na nic jiného, a tak ho zapomínal krmit. Proto musel dál po vlastních, cesta se zpomalila a nešťastník měl na to své přemýšlení o hodně víc času. Bál se, že než dojde do cíle, docela zešílí. Třepal se strachem, že se bude muset rozhodnout pro rozum, čistě aby dostal zpátky, co měl předtím. Než mu ten běs vstoupil na mozek.

Když se Bernard konečně docoural až do ztraceného města, nebyl o nic moudřejší.

Okolo sochy štěstěny bylo mnohem více lidí než u rozumu. Mnohem déle by musel čekat, kdyby chtěl kapičku štěstí. Jenže co je pár hodin navíc, když právě za sebou máte prakticky měsíční pochod?

Prohlížel si zkamenělé nebožáky. Dívá se na toho, co se tváří, jako že ví, jakou hloupost dělá, jenže si nemůže pomoct.

Bernard mu rozumí. Ach jak jen ho chápe.

Ale podobnou pitomost nehodlá provést, takže mu nezbývá než zaplatit. Zaplatit, aby rozhodnutí za něj učinil někdo jiný.

O tom se moc neví, ale kus dál tou alejí, pak ještě štreka lesem a narazíte na věštírnu. Není to levné. Popravdě, necháte tady menší jmění, pokud nemáte jasno v tom, zda vám v životě víc chybí štěstí nebo rozum.

Takže tam Bernard zamířil. Pro radu, pro podporu, pro naději. A tak vůbec.

Věštkyně si našeho hrdinu prohlédla a on si prohlédl ji. Ani na jednom toho nebylo moc k vidění. On zaprášený, unavený třicátník, ona čistá, znuděná čtyřicátnice.

Zaplatil, ukázala na podušku vedle sebe, a když si tam dřepl, začala si něco mumlat. Civěla přitom do kulatého zrcadla, položeného na zemi hned před ní.

Pak se povrch zrcadla zachvěl a zavlnil, asi jako když do poklidné stojaté vody studánky hodíte minci. Nebo spíš když vám tam spadne.

Bernard viděl sám sebe, jak jde k soše štěstí. Díval se, jak na ni sahá, ale ještě předtím chvíli zaváhal. Pak mrknul po druhé soše, ale odolal pokušení a vybral se na zpáteční cestu.

Hned za městem narazil na kočár. Stál bokem u silnice a dva sluhové se snažili opravit kolo. Bernard si věděl okamžitě rady, kolo opravil a nádherná černovláska mu za to slíbila, že ho kus cesty sveze.

Překvapený Bernard zjistil, že shodou nevídaných okolností nejenže ta kráska jede jeho směrem, ale přímo projíždí městem, kde žije.

Pochopitelně se nabídla, že ho zaveze až domů.

Jak jinak. Štěstí se činilo.

I v tom kočáře byla cesta dlouhá a kupodivu si ti dva padli do oka. Bernard dosud nepotkal ženu, která by měla tak ráda italské malíře. Jako on. Která by věděla docela všechno o sametu a brokátu, stejně jako o vzácných látkách z Orientu. Jako on. Která by zbožňovala řecké filozofy a upřímně nesnášela římské.

Jako on.

Jmenovala se Rozálie, stejně jako Bernardova matka.

Zbytek cesty toho moc nenamluvili. Ukázalo se, že její ňadra mají přesně tu velikost a tvar, o nichž on vždycky snil. Ukázalo se, že jeho penis má přesně tu velikost a tvar, který Rozálii zcela vyhovoval. Ukázalo se, že oba potřebují pro dosažení orgasmu stejnou polohu, stejné pohyby a stejnou dobu.

Ještě se ukázalo, že po každém milování, po každé vášnivé, bouřlivé souloži položila Rozálie Bernardovi dlaň na tvář a řekla, že po něm vůbec nic nechce. Zdůraznila, že ví, že on má doma manželku. Tvrdila, že to je naprosto v pořádku. Chápe to. A tak vůbec.

Jejich rozloučení v Bernardově rodném městě proběhlo sice vášnivě, ale diskrétně.

A pak už upaloval za svou ženou. Upaloval za Dorotou.

Jeho manželka ho laskavě přivítala. Zrovna se koupala, a tak vyhnal služku a vrhnul se za ní do kádě s vodou. Byla to opravdu velmi šťastná náhoda. Dorotka patřila mezi ty ženy, kterým sex tak moc neříkal, ale tahle docela nová zkušenost ve vodě v ní probudila vášeň, jakou nepoznala.

Hned potom se tři roky staré hedvábí, kterého měli ve skladech celé haldy, stalo naprostým hitem. Senzací. Vašek, pomocník, který se o obchody staral, když byl Bernard na cestách, prodával hedvábí za trojnásobek původní ceny.

Do roka si Bernard s Dorotkou pořídili nový dům. Za další rok už měli nejkrásnější koňské spřežení. Chodili do divadla, místní smetánka je přijala, jako by do ní odjakživa patřili.

Sami pořádali drahé večírky, na něž přijížděli jenom vlivní lidé.

Za pět let seděl Bernard v altánku jejich nového zámku uprostřed báječné zahrady a přemýšlel. Vzpomínal, jak se rozhodl vložit svůj osud do rukou štěstěny a říkal si, že to bylo správné rozhodnutí.

A pak to mělo celé nabrat trochu jiný spád.

V tu chvíli se totiž rozhodl podělit se o tu myšlenku s Dorotou. A tak v době, kdy nikdy doma nebýval, v době, kdy spolehlivě býval hodně daleko od jejich společné manželské ložnice, v tu dobu si to namířil za svou ženou.

Ačkoliv se to ze zpětného pohledu nezdá jako dobrý nápad a někdo může dokonce tvrdit, že v tu chvíli ho štěstěna opustila. Ale kdyby tenkrát šel do práce jako pokaždé, docela jistě by uhořel ve skladu s novou várkou hedvábí, co právě dorazila z Číny. Takhle je potřeba se na to dívat. A tak vůbec.

S tou myšlenkou se Dorotě nakonec nesvěřil. Popravdě, když tak nakráčel až k jejich manželskému loži, kde měla být jedna půlka pelesti volná, ale nebyla, najednou mu v hlavě vířily docela jiné věci.

Díval se na Dorotu, díval se na Vaška.

V obličeji byl Bernard dočista rudý, běsnil.

Shodou okolností na zemi ležela sekyra, zapomněl ji tam předchozího večera tesař, když opravoval truhlici na šaty.

Tu sekyrku teď popadl a několikrát se jí ohnal, až byla manželská postel plná krve. Až byla ta postel plná Vaška, na drobné kousíčky rozsekaného Vaška, až byla ložnice plná řevu, vyděšeného, zoufalého řevu chudáka nahaté Dorotky. Pobíhala po místnosti, odhalená ňadra jí poskakovala sem a tam, přes ně několik stříkanců krve. A pištěla jak pominutá.

V tuhle chvíli zrcadlo na podlaze věštírny ztmavlo a Bernard nešťastně hleděl, kam ho až štěstí dovedlo.

Povzdechl a kývl na věštkyni, jako že je připraven na druhou část filmu.

Znovu vidí sám sebe u těch soch.

Tentokrát ale jde rovnou za tou, co ztělesňuje boha rozumu. Sáhne na ni a bez ohlédnutí si to štráduje domů.

Cestou potká povoz. Projíždí okolo něj a zdá se, jako by cestující uvnitř měl naspěch. Bernard ale zamává a sluhové na čísi pokyn zastaví.

A on jde blíž, uvnitř zahlédne půvabnou černovlásku. Slušně se představí a vysvětlí, proč jede domů. Že tam na něj čeká manželka. A obchod. Dodá svým slovům tolik výmluvnosti, tolik důvtipu, že žena, ač jede jiným směrem, nabízí, že ho sveze až do jeho rodného města. Bernard poklidně souhlasí.

Cestu stráví příjemným rozjímáním nad krásou cifer v obchodním světě. Konkrétně se na notnou chvíli zdrží u čísla třiasedmdesát, které ho z nějakého důvodu fascinuje. Než dojedou na konec cesty, to číslo už fascinuje i neznámou krásku.

Na jméno se jí náš moudrý muž nezeptá, ostatně není důležité.

Jakmile dorazí domů, ještě než se jde přivítat se svou ženou, prodává obchod. Všechny látky rozprodá, často jen za poloviční cenu. A pak kupuje pivovar. Spočítal si, že bude mít do roka dvojnásobný, do čtyř let třínásobný zisk.

Také propustil polovinu služebnictva a těm, co si nechal, snížil plat. Zbavil se čtyř malých psů a pořídil jen jednoho, velkého, s ostrými zuby.

Se svou krásnou Dorotkou se skoro přestal vídat. To její věčné plkání mu lezlo na nervy. Nešlo se s ní bavit o ničem rozumném. Stále více mu to jejich manželství připadalo jako ztráta času.

Uplynula už nějaká doba od jeho návratu z cest, když s Vaškem probírali první půlrok pivovaru a všiml si jedné zvláštní věci.

Zpozoroval, že ten Vašek ale není ošklivý. Popravdě, je to docela sympatický mládenec. Byl chytrý, rozuměl obchodu skoro stejně dobře jako sám Bernard a nebyl ani marnivý, ani hádavý, jako byla Dorota.

Začal mu nadbíhat.

Nutno podotknout, že Vašek sice byl chytrý a rozuměl ledasčemu, ale ani tak netušil, co se s jeho pánem děje. Cítil zmatek a rozpaky. A tak vůbec.

Přesto se stali milenci.

Znovu zapůsobila Bernardova výmluvnost a hezká slova. Určitý díl na tom jistě měl i nějaký ten soudek lahodného zlatavého moku. Inu, stalo se, co se stalo. Ale zatímco Bernard spekuloval, zda je možné a přípustné s Dorotou se rozvést a vzít si Vaška, Vašek spíš dumal o tom, jak se z toho celého propletence dostat. A tak vůbec.

No a Bernard na to přišel.

Zaslechl, co si povídají dva lokajové, a také pak nalezl Vaškovy sbalené lodní kufry.

Bernard nebyl zlý člověk, ale byl přesvědčen, že některé věci si člověk nesmí nechat líbit. Věřil, že za každý čin, za každé rozhodnutí si musíme nést následky. Tudíž svůj slavný, mocný rozum upřel právě na následky, které by pro Vaška jeho nepředložené rozhodnutí mělo mít.

Opatřil si jed.

Prudký, bolestivý, zato spolehlivý jed.

Nasypal ho do piva, které měl Vašek v popisu práce ochutnávat, a u záběrů s kroutícím se Vaškem, pěna u pusy, křeč ve tváři, tady náš filmeček končí.

Šokovaný Bernard poděkoval věštkyni, i když sám neměl jasno zač vlastně.

Zvolna se coural k davům, co se tísnily u soch. Posadil se na nějaký kámen, co vypadal jako lavička, ale byl to vlastně zkamenělý nebožák, který si myslel, že se po zakázaném doteku odplíží pryč.

Na něm tedy Bernard dřepěl a přemýšlel, co ho má potkat. Rozjímal o životě, o manželství, o obchodě. A tak vůbec.

Nebyl si úplně jist.

A Vaška má rád. Je jako jeho syn.

Vyšla mu z toho jediná možnost. Jediné východisko.

Napsal krátký list. Pak se šel usadit pod nějaký olivovník nebo kdo ví, co to bylo za strom. Hlavně že to vrhalo stín.

Tam se tedy usadil a díval se, jak spěšný posel odjíždí. Usadil se, připraven každý den na tomto místě čekat na jeho návrat.

Posel mířil za Vaškem. A list, který pro něj vezl posel, obsahoval toto:

„Je mi líto, příteli. Musím tě zabít. Potřebuji jen vědět, zda bys raději spal se mnou nebo s mou ženou."

Docela dole byl ještě dovětek:

„PS: Máš rád pivo?"

Princ Čárls a lady Dé

Ten příběh se v naší rodině traduje už dlouho. Stalo se to mému prapraprapra, ale abych tomu trochu dodal šťávu, budu mu říkat jen děd. Všechno ostatní je ale pravda pravdoucí, do písmene tak, jak se to mělo odehrát.

Tenkrát sloužil v družině prince Čárlse. Jestli měl princ nějaké skutečné přátele, tak to byl můj dědeček. U čeho osobně nebyl, to mu svěřil sám Čárls.

Začalo to vlastně všechno podivnou historkou, kterou jste nejspíš už slyšeli. Jako vtip. Jako žert, kterému se prostě zasmějete anebo také ne, když už ho slyšíte třeba popáté. Každopádně pak to celé pustíte z hlavy. To poslední berte také jako dobrou radu. Ale abychom se trochu v tom příběhu pohnuli, začnu tím, co je do toho hostince přivedlo.

Vraceli se právě z lovu.

Banda chlapíků s ocasy lišek nebo pery ptáků za kloboukem, s luky a samostříly, a také tam byla jedna nebo dvě pušky. Každý měl u sedla nějakou koroptev či zajíce. Na celodenní lov vám to třeba

přijde slabé, ale musíte započítat všechny ty přesně mířené šišky a také sýkory, co popadaly ze stromů na zem a přesně tam také zůstaly. Přidejte několik vypitých měchů vína a nezapomeňte ani na tu pradlenu, kterou koňmo prohnali po lukách, zatímco ona ztrácela nejdříve špinavé prádlo, co nesla k potoku, a pak také odhozené vlastní kusy šatů, až tam pobíhala docela nahá. Tehdy se před ní objevil Čárls. Odehnal mládence, kteří na ni doráželi, a nahatou slečnu si posadil před sebe na sedlo, podal jí kapesník, aby si otřela slzy, a pak ji odvezl až domů. Na okamžik se tam zdržel a třeba si myslete, že mu za to milosrdenství nabídla trochu kávy a nějakou buchtu.

Ať mu nabídla co chtěla, objevil se, když už se smrákalo, a prohlásil, že je pozdě a že najdou hospodu, kde přenocují.

Už byla skoro tma, nežli jednu objevili.

Zatímco se chystaly pokoje pro Jeho Jasnost, Čárls i s družinou se posadili ke stolům a nechali přinést pečínky a nejlepší víno, co ve sklepeních měli.

„Dejte si, přátelé, s námi," prohlásil princ, a tak se ten večer všichni opili a nacpali si břichy na jeho účet.

Byl tam prý jeden mnich. Malý, hubený, vlastně až vychrtlý. Oči vypoulené a takové jako nepřítomné, když se na vás díval. Pořád křičel, že ho Pán osvítil, že mu ukázal správnou cestu, že ho přivedl z cesty plné hříchu ke světlu, že prohlédl a teď už vidí, jaký prázdný a hříšný život kdysi vedl.

Povím vám, že stačily tři poháry vína a přišel o ten nepřítomný pohled i o své osvícení. Brečel jako želva, která dostala průjem. A tehdy měl vyprávět svůj příběh. Ten, co jste už možná slyšeli. Jen jste netušili, že se to komusi vážně stalo.

Řekl, že se vypravil za vědmou skrzevá svůj velký problém. Ten problém byl dlouhý padesát čísel a na jeho malé postavě, i když tenkrát prý ne tak hubené, vypadal ještě větší.

„Padesát, to je moc," kňučel ten otrapa. „Já do té doby neměl ženskou. Já byl takový ťulpas, že jsem to každé vyklopil předem. Ženský byly zvědavý, některá dokonce povídá, že miluje velký klacky."

Jenomže když na ně opravdu vytáhl to svoje nádobíčko, najednou vypadaly, jako by koukaly na přízrak oběšeného kostelníka, zapištěly a byly v trapu.

„Tak jsem zašel za vědmou," shrnul a usrkl z dalšího poháru. Bylo vidět, že není moc zvyklý pít.

Vědma ho trpělivě vyslechla a řekla, že mu pomůže. Ale peníze od něho nechtěla. Řekla si o službičku. A protože to byla službička, kterou chtěl už řadu let prokázat řadě ženských, byl poměrně svolný. I když ta vědma nebyla vysloveně jeho typ a pokud si nepotrpíte na ženské, co mají pod nosem kníra a na čele velkou bradavici, asi by nebyla ani váš typ.

Ta čarodějnice tedy byla jeho poprvé a jak se ukázalo, měla být také jeho naposledy. To ale trochu předbíhám. Jenže vy stejně asi tušíte, kam to směřuje.

Poslala ho za žabkou. Když se totiž celá zase oblékla, ta vědma mu vyprávěla, že kousek odtud žije žába. Je to pochopitelně kouzelná žába a on nemusí udělat nic jiného než jít za ní a požádat ji o ruku.

„Řekla mi," povídá ten ožralý mnich, „že když žabka řekne ne, zmenší se mi o deset čísel."

Vydal se tedy do bažin a našel ji přesně tam, kde mu vědma popsala, že bude. A hned povídá: „Žabko, vezmeš si mě za muže?"

„Ne," kvákla žába a on se podívá do kalhot a vidí, že ho má o deset čísel kratšího. Pořád to ještě bylo dost. Tak říká znovu: „Žabko, vezmeš si mě za muže?"

A ona se trochu zamračila a pak ještě jednou, hlasitěji, kvákla, že si ho nevezme, a ten šťastlivec si ho znovu zkontroluje. Teď ho má třicet čísel. Ještě kousek to chce, řekl si, a tak na žábu zase dorážel, jestli prý si ho nechce vzít.

„A ne a ne a ne," zakvákala naštvaná žába.

Jestli umíte počítat, a já věřím, že umíte, je vám jasné, co se tomu chudákovi stalo.

Chlapi se řehnili, když to dovykládal. Každému to přišlo náramně směšné. Jenom princ Čárls byl vážný a tak jako zadumaný.

Pak řekl: „A to by fungovalo na všechno? Kdybych třeba chtěl deset čísel přidat? Nejkrásnějšího koně v království? Nebo aby otec král dal přednost mně před mými dvěma bratry, abych já se stal příštím králem? To všechno by ta žába uměla?“

Mapka k žabce stála prince deset zlatých.

Hned ráno vyrazili, dokonce všechny ty zajíce a koroptve, celý včerejší úlovek, nechali v hospodě, aby byli lehčí a mohli jet rychleji. Nikdo ani nesnídal, jen si nabrali trochu vody a bochníky chleba. Čárls chtěl být co nejdříve na cestě.

Vážně to nebylo daleko. Odpoledne se dostali k bažinám. Tam nechali koně a zbytek družiny, jenom princ a můj děd šli dál pěšky.

Bořili se do bláta, někdy se stalo, že zapadli až do půli stehen, a princ celou dobu špekuloval, o co všechno si řekne. „Záleží na správném pořadí,“ povídal princ. „Kdyby řekla hned na začátku dvakrát ne, co by se třeba stalo s tím koněm?“

Pak zase mudroval: „Ale to u toho království, jak by se měl můj otec rozhodnout o svém nástupci, tam by se třikrát ne hodilo. Aby se to jako zdůraznilo.“

Žába byla tam, kde měla být. Našli jsme ji přesně na místě, které ten ubohý eunuch označil.

Princ se vydal k ní. Můj děd se nikdy neměl dozvědět, jaké přání se mu honilo hlavou. Co mu mělo být tím kváknutím dopřáno.

Ať už to bylo cokoliv, princ přistoupil k žábě a povídá: „Žábo, vezmeš si mě?“

A ta žába povídá: „Ano, můj princi.“

Když se všichni tři vrátili k družině, můj děd nesl tu velkou ropuchu na takové provizorní podušce ze svého klobouku, vycpaného slámou. U ostatních to vzbudilo překvapení. Ale zase ne tolik, jak

byste asi čekali. Čárls byl poměrně známý svou nevypočitatelnou náladou a nebylo radno ho dráždit nedůvtipnou poznámkou.

Princ nic nevysvětloval, stejně mlčky, jako kráčeli zpět bažinami, nasedl na koně a vyjel pryč. Ostatní se vyšvihli do sedel a měli co dělat, aby ho dohnali.

Noc je znovu zastihla venku, ale tentokrát nehledali žádné přístřeší. Rozdělali oheň a zabalili se do kožešin. Natrhali zbytky chlebů na několik dílů a v tu dobu už bylo zřejmé, co se princi v bažinách přihodilo.

„No," poznamená jeden z těch chlápků opatrně, „vzato kolem a kolem, je to celkem hezká žába."

„To jo," přidal se jiný a po očku pozoroval prince. „Taková pěkně zelená."

„Zelená je v módě," říká ještě jeden a tváří se, jako by sám o žábě vždycky snil.

Žába se jmenovala Dé, nebo aspoň tak ji měli oslovovat.

Tak se princ Čárls a lady Dé vypravili do zámku. Na zásnubní hostinu.

Asi je pravá chvíle zmínit, že starý král byl prakticky slepý. Byl už také docela starý a sotva chodil. Byl to ale dobrý, spravedlivý král a lidé ho měli rádi. Měl tři syny a rozhodoval se, který z nich bude králem, až on umře. Princ Čárls byl nejmladší z nich, takže jeho vyhlídky byly jen teoretické.

Teoretické vyhlídky jsou asi takové šance, jako že si ze všech princezen, ze všech krásných dívek v celé zemi, přivedete domů za nevěstu žábu.

Ještě jedna věc je pro příběh poměrně podstatná. Král byl sice hodný a měl rád lidi, nesnášel ale zvířata. Z kočičích nebo psích chlupů kýchal a kašlal, vlastně se skoro dávil. Peří z okrasných nebo i obyčejných ptáků mu vhánělo slzy do očí a vysloveně se štítil myší, hadů... Žab...

Oba starší princové si také na zámek přivedli nevěsty.

Nejstarší, Hubert, si vybral za svou budoucí ženu krásnou princeznu ze sousedního království. Spoléhal na to, že její urozenost a půvabný zpěvný hlásek zapůsobí na jeho otce a on si vybere jeho za svého nástupce na trůnu.

Prostřední syn, Ignác, do zámku přivedl hezkou statkářovic dceru. On pro změnu vsadil na to, že králi bude milá její dobrosrdečná a prostá povaha. Také Ignác se už viděl s korunou na hlavě, jak vládne království.

Těžko říct, na co mohl spoléhat nejmladší syn s tou žábou. Ale už padla zmínka, že jemu by se velmi zamlouvalo stát se jednou králem. Tak svému panu otci řekl, že žába se o svatební noci, hned jak ji políbí, promění v půvabnou pannu. Už nemluvil o svých nadějích, že pokud se nepromění zase zpátky, půvaby by jí zůstaly, panna už by ale pak nebyla.

Nevěsty tří princů dostaly od krále úkol.

Za jedinou noc mu měly ušít půvabné roucho, hodné jeho vzneseného úřadu.

Hubertova princezna zavolala na pomoc celý houf svých služebných a nakázala šít a vyšívat a zlatem roubit, vzácné látky jim na to dala.

Ignácovo děvče si vzalo na pomoc jen přítelkyni. Až do rozbřesku šily. Zvolily pevnou, kvalitní látku, ale trochu obyčejnou.

Čekali byste, že žabka jediná bude mít s úkolem potíže, ale bylo tomu naopak. Žabka jen mrkla nebo kvákla nebo si jen pomyslela, tohle zůstává trochu nejasné. V každém případě hned, jak jí Čárls řekl, co král vzkazuje všem třem nevěstám, nádherné roucho mu leželo u nohou.

Princ je sebral ze země a obrátil se ke své vyvolené.

„Žabko moje," pronesl smutně. „Že se změníš v krásnou dívku? Polibek tě promění a budeme spolu žít šťastně až navěky."

A lady Dé se na něj podívá a odpoví: „Ne."

Ráno všichni tři synové přišli za králem. Každý nesl roucho.

Komoří jeden každý dar popsal, zmínil látku, ze které je oblečení ušito, mluvil o barvě i o nášivkách a zdobení. Tohle všechno komoří králi vykreslil a bylo to, jako by je sám mohl vidět.

Hubertova nevěsta vyrobila roucho oku lahodící, ale naprosto špatně ušité. Ignácův dar králi byl dokonale ušitý, ale trochu obyčejný pro vladaře. Jen roucho od žabky, od lady Dé, bylo bez sebemenší chybičky.

„Dobrá," řekl král. „Úkol splnily všechny nevěsty. Některá lépe než jiné. Nyní mi napíšete básně. Každá z vás musí sama verše skládat, nikdo jí nesmí pomáhat."

Princezna, kterou si měl brát Hubert, poslala skrytě služku do knihovny, ať vybere nějakou knihu plnou básní. Tu nejkrásnější ať přepíše. Jenže služka, nervózní od toho tajného úkolu, udělala chybu. A tak místo „bol, jenž v srdci lásku žhne" se v princeznině výtvoru objevilo „roj, jenž lásku do útrob píchá".

To děvče ze statku se s básničkou popralo samo. Osobně vyškrábalo na papír všechny ty veršíky, které vyzněly lehce infantilně. Ale úkol splnila, i když by jí přišlo snadnější celé stádo krav podojit, ba i býka by podojila snáz.

Žabka byla zase rychle hotová. Řekla jen kde její verše jsou, aby tam Čárls mohl zajít, a on už skoro šel. Ještě se ale vrátil a své vyvolené povídá: „Dé, ani na jeden jediný den se mi nezměníš v krásnou dívku? Nebo aspoň dívku. Ošklivou, když by to nešlo jinak?"

„Ne," nato jeho nevěsta a on zmateně a také trochu naštvaně odkvačil.

Teď by bylo vhodné citovat kousek z oné půvabné básně, kterou králi přinesl jeho nejmladší syn od lady Dé. Je o lásce a o naději a o těchhle věcech, které se prostě mají v básni objevit. Králi se líbila nejvíc a není se čemu divit. Opravdu byla povedená a je jen škoda, že na ni nemáme práva, abychom ji zde mohli zaveršovat.

V téhle fázi celé soutěže, toho konkurzu na krále, vedl princ Čárls. Jeho dary, nebo vlastně dary od jeho nevěsty, tak dalece zastínily to,

co se odvážily králi věnovat ty další dvě, byly o tolik lepší, o tolik královštější, že skoro přestalo být důležité, že lady Dé je žába.

Ale jen skoro.

Jenže dříve, než bylo dobojováno, dříve, než si starý král od dvou dívek a jedné žáby poručil upéct chléb, připletl se do toho také můj děda.

Nějak se stalo, že se ocitl s lady Dé o samotě a ona mu povídá, že jen člověk dobrého srdce v ní může vidět krásnou dívku. V tu chvíli, v tom okamžiku jako by mu z očí spadly nějaké klapky, kouká a místo žáby je před ním krásná a nutno dodat, dobře rostlá dívka. Navíc vypadá dost povolně a můj děd nebyl nikdy žádný hezoun, u každé, která mu dala, si to musel hezky odkecat a vzápětí oddřít, aby se mohl vrátit pro repete.

Takže když už se najednou nachomýtl u tohoto zázraku, dlouho nedumal, jak je to možné. Nechal kalhoty, ať se mu srolují u kolen, a hupsnul na ni.

Už to tak vypadalo, že jediný na zámku je dobrého srdce. Zatímco on se miloval s dívkou nevídané krásy, všichni ostatní s hrůzou, šokem nebo i trochu pobaveně sledovali, jak si to na zahradě rozdává se žábou. Mohlo to být zpestření večera, mohla to být úžasná podívaná k vínu a pečenému seleti, kdyby se, a na to nezapomínejme, nejednalo o nevěstu budoucího krále.

Tenhle příběh mohl vyznít romanticky a aspoň o fous noblesněji, kdyby ti dva byli do sebe zamilovaní. Kdyby šlo o lásku, co se o ní píšou básně a sonety. Celé by to nebylo tak hloupé. A trapné.

Ale ať už se ti dva milovali nebo ne, stejně je ze zámku hnali a protože neměli nic jiného, než jeden druhého, už spolu zůstali.

Děd se neměl špatně. Nezapomínejte, že to byla kouzelná žába, takže vyčarovala jídlo, vyčarovala pití, dokonce dům jim vyčarovala, uprostřed s takovým malým, ale čistým jezírkem, kde si na lotosu sama trůnila.

Vlastně to bylo skoro dokonalé, kdyby mému dědovi zůstala aspoň občas dobrota v srdci. Kdyby se na lady Dé dokázal zase jednou podívat a vidět v ní tu krasavici jako v zámecké zahradě.

Fakticky si přál, aby byla ta žena, se kterou se tenkrát miloval.

Ale byl to férový chlapík, ten můj děd, to by mělo být jasné. A tak ať myslel na to, že nechce, aby to byla žába, věděl, co je správné a šel za ní. Statečně se na ni podívá a k mé velké radosti, k velké radosti všech jeho potomků a k jeho nesmírnému potěšení z něj vypadlo:

„Žabko, vezmeš si mě?"

Tak se můj děd s tou krásnou dívkou oženil, nebo si třeba myslete, že se jen vrátila dobrota do jeho srdce. Ale berte v úvahu, že spolu měli normálních šest dětí.

Přestože, a vlastně možná právě proto, že ona řekla: „Ne."

Špatný den

Víte, s pohádkami je ta potíž, že nejsou daná jasná pravidla.

To si takhle jednou po obědě chcete dát svých dvacet a někdo škrábe na dveře. Jako vždycky jen se zavřenýma očima zavrčíte: „Vedle!“

Ale škrábání se ozývá dál a tak nezaberete a nezaberete.

Nakonec vyskočíte a na ty jezule, co vám dělají rámus u dveří, křičíte, že jsou úplně vedle. Že jestli hledají Budulínka, a pište si, že to ony hledají, tak ten i s tím nahluchlým jelenem bydlí o jeskyni či dvě dál.

Jenže to nepomáhá.

„Jen tři prstíčky si ohřejeme a hned zase půjdeme,“ ševelí ty ježibaby.

Stejně jako minulou neděli.

Jako středu předtím.

A taky v pondělí a čtvrtek o týden dřív.

Vysvětlování nepomáhá a tak už jste úplně vzhůru, jste totálně probuzení a nasraní na nejvyšší mez.

Rozrazíte dveře. Rozrazíte je a chcete ulevit svému vzteku, chcete ulevit svým plicím a zařvat na celý les, jenže ony jsou rychlejší. Ty jezinky vás prostě popadnou a už s vámi uhánějí a vy jste nestačili říct ani prd.

Šouply mě do takové maličké klece, že se v ní sotva postavím. Krčím se tam a v klidu si přemýšlím, jak jsem se do takovéhle šlamastiky mohl dostat, když cosi zaslechnu.

Ve vedlejší kleci se choulí dva haranti. Kluk a holka, oči vyvalené, div že jim ještě nevypadly z důlků.

„Vy jste také loupal perníček," povídá mi chlapec.

„Ne," řekl jsem. „Já..."

Chtěl jsem říct, že mě unesly jezinky. Ale i mně to zní hloupě.

„Raději na něho nemluv, Jeníčku," říká to děvče a snaží se na mne ani nedívat.

„Vy jste Jeníček s Mařenkou?" na to já.

Jedli jste někdy houbičky, ale ne obyčejný? Nebo jste se sjeli marjánkou na kvadrát? Tak si třeba na tenhle pocit vzpomenete. Jste si jistí, že to, co prožíváte, je pravda. Kurva, jste si jistí. Jen takový červíček, fakticky takové prťavé olezlé nic vám do hlavy šeptá: A co když ne?

Ta dvě děcka se klepou v rohu a civí na mě, jako bych to byl já, kdo si na ně chystá omáčku a pečené brambory.

„Ale počkat," říkám jim. „Vás přece měla chytit ježibaba a ne jezinky. Tak co tady pohledáváte?"

„Jestli myslíte tu starou hodnou paní," osmělí se holka, „tak ta nás tady opravdu drží. Ale je moc milá. Každý den nám vaří strašně dobré jídlo."

„No bodejť," zahučím si pro sebe. „Abyste ztloustli a ona si mohla uvařit strašně dobré jídlo z vás."

Slyšeli jste někdy ječet dítě, když je právě podělané strachy? Zaječet, aby ten pisklavý řev třikrát změnil tón? Hrozný zvuk, že? Tak si to představte v duetu.

„Hele, děcka," říkám jim. Snažím se je překřičet a nejsem si jist, nakolik se mi to daří. „Nechtěl jsem vás děsit. Ale o co jde? Ty přece budeš dělat, jako že nevíš, jak na tu lopatu vlézt, a tu ježibabu šoupnete do její vlastní rozpálený trouby."

Dva páry očí na mě hledí a blýskne v nich malá jiskérka. Tuším tomu někteří říkají světélko poznání.

„To je nápad," plácne si Jeníček do čela.

„Vy musíte být děsně chytrý pán," říká zase ta malá.

No jasně, přemoudřelý pán, to jsem já. A proto jsem se dostal do těchhle sraček.

„Tedy nechci vypadat, jako že myslím jen na sebe," povídám, „ale jestli tohle je perníková chaloupka, tak co tady dělám já?"

Otáčím se v té své malé kleci a rukama šmatám po mřížích. Pro sebe si mumlám: „Fakticky jsem si byl jistej, že mě unesly jezinky."

„Ty jsou tady na návštěvě," přikvačí to děvče s vysvětlením. „Myslím, že to jsou její neteře nebo tak něco."

Paráda. Ještě než mi došel půvab celé té situace, za dveřmi se ozývá nějaký zvuk. Kroky, a jsou stále hlasitější. Přibližují se. Děti se ve své kleci nakrčí, obličej tisknou do kolen, a já jsem nejspíš udělal totéž.

„Tady jsou moje holoubátka," piští babice a kření se, až se jí chvěje bradavice na bradě. „Miláčkové moji, musíte hezky papat."

A už jim přes mříže cpe nějakou pečínku a pak vdolečky a ještě něco, co vypadá jako... Proteinový koktejl? Ne, fakticky, už to nesmím hulit.

Ale abych nezapomněl, také mám návštěvu.

Možná je ta pravá chvíle zmínit, jak taková jezinka vypadá. Jedním slovem: dobře. Dvěma slovy: zatraceně dobře.

Představte si Xenu, stejně polonahou, svalnatou a s hezkým ksichtíkem, říznutou Amazonkami. Prostě nádhernou ženskou, jen naprosto divokou. A zákeřnou. Ono se o ženských normálně povídá, že jsou to zlý mrchy, potvory. Ale ve srovnání s tímhle do

zelených bikinek oblečeným zázrakem je i vaše nejhorší bejvalka učiněný andílek.

Jezinka přijde k mé kleci, obličej namáčkne mezi mříže. Usměje se.

Zmínil jsem, že tyhle jezinky mají zuby zbroušené do špiček? To jen k tomu úsměvu.

„Ahoj, fešáku," zavrní sladce.

Myslíte, že by mělo cenu v téhle situaci vykládat, že nejsem Budulínek? Že nemají toho pravého?

„Podej mi palec," řekla a neznělo to, jako že mám na vybranou.

Chytla mě za zápěstí a přitáhla k mřížím, tu ruku bych mohl stejně tak mít ve svěráku.

„Zjistíme, jestli uzrál čas," prohlásí to rajcovní zvířátko.

Pak si ten prst strčila do pusy.

Přísahám, cumlala mi ten palec, až se mi nadouvaly kalhoty. Skoro mi stáhla nehet, takové to bylo sání a žužlání a mrskání jazykem sem a tam.

„Přijdu znova zítra," slyším najednou a ani jsem vlastně nepostřehl, kdy mi mokrý palec zase vrátila.

Krčil jsem se tam v rohu a myslel na to, jaký jsem ubožák. Skořápka, lidská troska. Protože víte vy co? Já se na ten zítřek fakticky těšil.

Ale no tak, vždyť víte, co se další den stane. Vážně to musím vyprávět? Opravdu potřebujete slyšet, co jsem jí podal k cumlání?

Máte zatracenou pravdu.

Druhý den se dostavila jiná jezinka, ale věřte nebo ne, ještě hezčí, a tahle měla celá prsa venku. Koukaly na mě ty její tuhé bradavky a sála mi ocas, až se mi kalhoty přilepily k prdeli.

Jen ke konci to bylo o fous. Fakticky, na poslední chvíli jsem to zabrzdil, když jsem si tam dole zmáčkl takové malé citlivé místečko.

Druhý den se to opakovalo. Další den zase. Ani nevím, na co vlastně čekaly, protože zatímco ježibaba dětem podstrojovala uze-

ninky a buchty a pekla dort, já jim to přes mříže chodil krást, takový jsem měl hlad. Děti se hezky kulatily, zato já byl stále hubenější.

„Zase zítra," zašeptaly mi do ucha sladce rty se žraločími zoubky uvnitř, zatímco já se svezl k zemi a snažil popadnout dech.

Všeho do času, tak se to říká, nebo ne?

Prostě jsem to jednou neuhlídal a nakonec se to asi muselo stát. Nebo myslíte, že vám ne? Pustil jsem to a ta zásobička byla nastřádána za hodně dlouho. Kdyby se to děvče udávilo, vlastně byste mohli říct, že se předávkovala.

Ale to ne, vypadala spíš potěšeně.

Najednou byly mříže otevřené, ona se culila, v koutcích úst ještě zbytky mé šťávy a povídá: „Tak, je čas."

Jeníček s Mařenkou mi zamávali baculatýma ručkama a přes tučné tváře zahuhňaly cosi, co znělo jako hodně štěstí.

Vyšel jsem před ní po schodech a vlekl se táhlou chodbou. Na konci byly zase nějaké schody. Vyplazil jsem se nahoru – nesmíte zapomínat, že moc energie mi nezbylo.

Už na mě čekaly.

Byla to kruhovitá, nepravidelná místnost. Mohla to být nepovedená stavba z opracovaných kusů kamene, ale spíš to vypadalo jako dovedně vyhloubená jeskyně uvnitř nějaké skály. Podlaha byla měkce vystlaná hebkými polštáři a vlastně se sem moc nehodily. Ale když si uvědomíte, co se tu má odehrát, zase tak moc jsem si nestěžoval.

Jezinek mohlo být tak deset. Všechny štíhlé a přitom svaly jako ze žuly. Dobronzova opálené a na sobě jen ty úzké šňůrky. Žluté, modré nebo zelené a také červené a oranžové. Vlastně ani nevím, proč se s nimi obtěžovaly, když beztak bylo všechno vidět.

Kdyby tohle byl příběh s otevřeným koncem, asi by byly dvě možnosti.

Jedna, ta se přímo nabízí. Šel bych a pro vaše potěšení z tohohle čtení bych si to s nimi rozdal. Ošoupal bych ty jejich svalnaté

pipinky, pěkně bych je ohobloval a docela jistě bych objevil naprosto nové rozměry výrazu divoký sex.

Tohle je jedna z možností.

Užíval bych si tuhle pekelnou jízdu. Zasouval bych jak o život. Dělal bych to, jako by to mělo být moje naposledy. Jako by to mělo být to konečné, co mám v životě zažít. Jako by právě k tomuhle směřoval veškerý smysl mého života.

A to je docela možné. Když se podíváte na ty jejich ostré zoubky a divoký pohled v očích, nemůžete to úplně vyloučit.

Nebo bych se mohl otočit támhle do té díry, co nejspíš vede ven. Zbaběle bych se mohl spasit útěkem. Zachránit si kůži.

Ne, neptám se vás.

Nikoho nezajímá, co si o tom právě myslíte. Nechci znát vaše rady. Nechte si je. Být to na vás, pošlete mě na ty divoženky, ať to s nimi roztočím. Početli byste si, co všechno mi u toho prováděly, že jste to neviděli ani na tom nejnovějším péčku, které vám támhle čouhá zpod filmu o Popelce s něžným kresleným přebalem. Klidně byste valili bulvy, co si na mě ty divoké čúzy vymyslí, a pak byste opatrně vzbudili své milé ženušky, které vedle vás chrápou v růžových natáčkách: „Miláčku, už spíš? Něco tady pro tebe mám!"

Ne, vážení. Jestli vám schází představivost, tak to není můj problém. Já mizím.

Rozběhl jsem se a skočil.

Přímo do toho otvoru ve zdi, do té díry, která jediná se starala, aby sem proniklo trochu světla. Hupsnul jsem tam a neměl ponětí, jestli se nerozmáčknu o nějaký šutr o deset pater níž.

Letím.

Pak to žbluňklo a ten pád je teď pomalejší a mokřejší. Ale pořád ještě padám. Jen se mi nedostává dech.

Když jsem se konečně odrazil ode dna, objevil se takový podivný mužík. Vlasy jak brčál, a to teď nemyslím jen barvu. Žluté oči vypoulené a žene si to ke mně s nějakým hrnkem, v druhé ruce deklík.

Nevím, co mi chce, ale nemám náladu to zjišťovat. A také mi drobet dochází kyslík.

Plavu nahoru. Mocnými tempy se odrážím, nebo se o to aspoň snažím.

Konečně mám hlavu nad hladinou, plíce jako by mi někdo prohnal suchým pískem. Šlapu vodu a rozhlížím se, kde to jsem. Moc mi nepomáhá, že se mi dělají mžitky před očima.

Nějak se mi podaří doplavat ke břehu a po čtyřech vyškrábat nahoru. Jen co pod sebou cítím pevnou zem, padnu hubou do trávy a nevím o sobě.

Když se proberu, slyším mlaskání. Mlask, mlask.

Rozhlédnu se, ale nic nevidím. Už se taky pěkně setmělo, za chvíli bude úplná tma.

Mlask, mlask.

Chci se zeptat, kdo je tady, ale nejsem si jistý, jestli je to dobrý nápad. Zkouším se doplazit k tomu keři, ze kterého zvuk vychází. Taky se snažím, aby to mé plazení nebylo moc hlasité, ale když jste právě v trávě a na sobě hadry nacucané vodou, tak to stejně moc nejde.

Sedí tam krtek, v packách lízátko. Mlask, mlask.

„Ježíš," odvrátím se znechuceně.

Krtek má erekci. Snažím se dívat jinam, dívám se nahoru, pak se jako dívám nalevo, napravo, i když oči se mi pořád točí k tomu nachovému, lesklému, co krtkovi trčí mezi nohama. A to malé černé zvíře vypadá, že o tom buď neví, nebo je mu to jedno. Mlask, mlask.

Povídám: „Krtku, probůh! Schovej si to něčím. Takhle nemůžeš chodit po lese."

Krtek zmlkne, podívá se dolů, podívá se na mne nahoru.

„Já nevím," řeknu. „Třeba si nech ušít kalhoty nebo tak něco."

Postavím se na nohy a vlastně není divu, že se mi podlomila kolena. Trochu se, pravda, potácím, ale hlavně, že jdu pryč.

Co teď?

Zpátky do své jeskyně nemůžu. Tam mě jezinky určitě najdou. Zatracené ženské, jakou já jen na ně mám zlost!

Už je vážně tma, když se dobelhám k nějakým dveřím. Čert to vem. Ať je za nimi, kdo chce. Ať mě to třeba sežere. Buším a buším, ale ozve se jen: „Kdo to ruší v tuhle čertovskou hodinu?“

A hned také: „Jdi, odkud jsi přišel.“

To bych vážně nerad, tak se prostě vleču dál.

U dalších dveří to není jiné.

„Kdo jsi a co tu pohledáváš?“

Ale než stihnu něco říct: „Táhni o dům dál.“

Tak jdu. Zkouším to ještě u dalších třech vrat a všude je to stejné. Už to vypadá, že tuto noc budu spát někde pod hvězdami.

Znova zabuším.

Dveře se otevřou, jako bych byl očekáván.

Říkám, že hledám službu. Snažím se nakouknout dovnitř, ale je tam stejná tma jako tady venku.

„Umíš číst a psát?“

Něco mi to říká. Něco mi to připomíná, ale jsem tak ucouraný a bolavý, že si nevzpomenu. Jen se mi vybaví, že správná odpověď zní ne.

„Dobrá,“ řekne ten hlas, pojď dál.

Náhle se uvnitř rozsvítí všechny lucerničky a zaplápolají svíčky a já koukám na takového vyčouhlého podivína.

„Jsem čaroděj,“ říká ten chlápek, na hlavě špičatý černý klobouk. „A ty jsi od nynějška můj učeň.“

Jsou sudičky zlé, nebo hloupé?

Představte si, že dloubnete do růžového bříška novorozeněte a řeknete, že to bude pijan. Rozhodujete, kdo bude krásný, kdo chytrý. Dopředu té baculaté culící se tvářičce řeknete, že ji jednou sejme drak a nebude to ani rychlé, ani chrabré. Vysvětlíte rodičům, že dcera porodí stvůru. Nebo si vezme žebráka a celý život bude strádat, hladovět. Boláky v duši i na zadku.

Předurčíte, že tamto dítě bude šťastné a to zase ne. Jak uznáte za vhodné.

Tohle všechno totiž sudičky dělají.

Takový babský dýchánek, jenom si neplácají na seschlou kůži zelené masky, ale jinak jsou stejně škodolibé a náramně dobře se baví.

Uctívači toho nového boha měli zatraceně dobrý důvod zavést křest. Trocha vody, děcko dostane jméno po někom, kdo už na našem světě svoji šanci měl. Nic víc. Je v jeho rukou, jestli si život zmrví, nebo něčeho dosáhne.

Ale tyhle sudičky se na jednoho podívají a prostě prohlásí, že bude mít sexuální pud, který neukojí nic a nikdo, a aby to bylo zábavnější, jeho manželka bude krásná, vzrušující, ale s migrénou. Její nádherné rtíky budou pořád dokola říkat: „Už zas?“ Taková mantra. „Už zas?“

Bude se vám o tom i zdát. Pravou ruku budete mít nejen silnější, ale i o dost větší. A dokonce i ve snu, kde se může všechno, v tom nejlepším kdosi znechuceně zařve: „Už zas?“

Nikdy s nimi nesrovnáte účty. Abyste mohl zabít sudičku, musela by vám některá dát do vínku, že jednou zabijete sudičku. Chápete? Bez šance.

Jste prťavá figurka na stolní hře. Pohnete se, až některá z těch stoletých stařen hodí šestku. Uděláte přesně to, co řeknou. Takhle to chodí. A jestli se chcete naštvat, hodláte zuřit a vykřičet se ze svého vzteku, něco rozbít, hezky tady hačejte a čekejte, až vám padne příslušná karta.

Tohle totiž jste.

Vlastně mě napadá jedna věc, co by vám mohla pomoct. Trochu utěšit. Zaplácnout bolístky.

Jestli máte neurotickou ženu. Pokud je váš šéf idiot. Když by měla tchyně nosit cedulku, abyste na ni pořád viděl: „Nezabíjej mě, nemyslela jsem to tak.“ Máte malé péro. Máte velké, ale nestojí vám. Nikdy jste neměla orgasmus a mít nebudete. Vzala jste si neschopného pitomce. Žijete si mizerným, hloupým životem a vaše děti jsou malí tyrani.

Vlastně máte štěstí.

Jste pěšákem, hrajete jen bezvýznamnou hru. Těm sudičkám jste nestáli za to, aby pro vás vymysleli krkolomnější příběh.

Poslechněte si tohle, jestli chcete vědět, jak to myslím.

Na začátku byla dvě království. Ještě před tou válkou, co ze zelených pastvin udělala krvavá bojiště, před tou nenávistí, která se bude vléct po generace, tak tenkrát byly obě země bohaté, vzkvétající, plné

usměvavých a báječných lidiček. Neměli ani tušení, co se s nimi stane. Řešili, kdo má velký nos nebo kdo komu ukradl krávu, a nikdo jim neřekl, jaký průser se na ně žene.

Zhruba ve stejnou dobu se v obou královstvích narodilo dítě.

V Severní zemi porodila královna chlapce.

„Bude šeredný," řekla sudička.

„Bude ale také přemoudrý, vtipný a oduševnělý," povídá druhá sudička.

„Jak moc bude ošklivý, právě tak chytrý bude," doplnila třetí. „Rozum ho ale ochrání před tím, aby se trápil pro svou nehezkou tvář."

Kluk dostal jméno Karel, a že mu na lysé hlavě rostl jen takový malý chomáček zrzavých tvrdých vlasů, říkali mu Karel Chocholouš.

Královna Jižní země povila dívku.

„Tak krásnou ženu svět nespatřil," prorokovala sudička.

„Jak krásná bude, tak bude hloupá," řekla druhá.

„Nedokáže se ze svých půvabů radovat," dokončí to poslední. „Bude se soužit pro svou prostoduchost a přinese zemi neštěstí."

Také děvčeti dali jméno Karel.

Asi by bylo vhodné říct, že i její matinka dostala do vínku víc krásy než rozumu.

Tak, tady to máme. Možná si říkáte, že to není tak hrozné. Třeba chcete namítnout, že to, co osud připravil vám, se s touhle mýdlovou operetkou nedá srovnat. Ale počkejte, jsme teprve na začátku.

Princezna Karel byla krásná a byla hloupoučká, takže je jasné, že se vdávala brzo. V šestnácti ji zasnoubili s nějakým knížetem nebo snad hrabětem, čert ví. Byl to zkrátka vysoký, svalnatý chlápek, a že si Karla vzal, napovídalo, že ani jemu nebyla nadělena nadměrná dávka rozumu. Vlastně i on se jmenoval Karel, ale to by v tom byl chaos, budeme mu tedy říkat jeho druhým jménem, které dostal po matce.

Možná je právě vhodná chvíle na poznámku, že sudičky mají drobný sklon ke stereotypům.

Princezna Karel a kníže Libuše tvořili vážně znamenitý pár. Byli zamilovaní a nešlo to přehlédnout. Pobíhali třeba po parku, ruce rozpažené, skoro jakoby zpomaleně. Kuk, Karlova krásná blond hlava vyjukne zpoza stromu a Libuše celý blažený se tam žene a Karla zahrne dětskými polibky, jako by měl ve rtech brňavku. Pak Libuše vezme Karla do náruče a točí s ní, až Karlovi vlají sukně ve větru.

Také uvnitř královského zámku dělali tyhle pitominky. Rozhihňaná Karel za sloupem, a i když budeme věřit, že ji Libuše nemohl vidět, sotva ji ani neslyšel.

Přesto huláká: „Pěnkavičko moje, Karle, nebeská jiskro z hvězd, kdepak tě mám?“

A znovu tak nějak zpomaleně dohopká ke své princezně, ona vybíhá, ruce pořád od sebe. Libuše ji doběhne, další mačkání v náručí, další pusinky našpulenou pusou.

Ale zase berte v úvahu, jak byli krásní.

To v Severní zemi vypadá hra na honěnou docela jinak.

Princ Chocholouš byl chytrolín, takže ho ani nenapadlo ženit se před třicítkou. Nebyl žádný svalovec, řídil se heslem: Co nepřemůžeš, ukecej. Celkem mu to fungovalo. Tedy to heslo. To, co myslíte vy, mu fungovalo přímo báječně.

Na celém hradě nebyla hezká sukně, kterou by neviděl z rubu. Někdo dokonce tvrdí, že v celém království, ale tyhle řeči jsou podle mne přehnané.

Faktem zůstává, že kam jste se podívali, tam byli caparti s malou čupřinou nad čelem. Ovšem, že to přisuzovali sudičkám, jak jinak. Dušovali se, že ty ženštiny na království z neznámého důvodu uvalili čupřinkovou kletbu.

Možná to tak bylo.

Ale když je vám předurčeno, že zemřete na hadí uštknutí, musíte na hada nejprve narazit.

Jednoho dne dostal princ Chocholouš dopis od sousedního krále. Vlastně ještě předtím se stalo, že starý král přenechal žezlo svému zeťákovi a odjel na ryby nebo tak něco. Prostě tou dobou už vládl král Libuše a právě on poslal Chocholouši dopis.

V tom dopise pozval královský pár Libuše a Karel svého souseda na návštěvu. Tón toho dopisu byl přátelský. A drobet naléhavý.

Na princovu počest uspořádali slavnostní hostinu. Jídlo a pití popisovat nebudu, beztak vás nepozvali. Šlo ale o to, že zatímco Karel byla přesně tak nádherná, jak Chocholouš slyšel, on svému věhlasu nedostál. Na tu krasotinku zíral a snad by se byl zamiloval, kdyby v sobě nenašel tolik slušnosti, aby věděl, že zírat nemá, pročež stále uhýbal pohledem stranou.

Že mu jeho rozpaky způsobují na tváři výzor vesnického idiota, ho iritovalo. Navíc ho to dost sralo.

Ukázalo se, že po víně to Karlovi dost mluví, přičemž její intelektuální aktivity jsou ještě více utlumeny. Jednou řekla, že rybník je výborný, i když toho másla je na něm moc. Pak zase cosi o tom, jak tři dny praštilo a bylo tedy pořád všude mokro.

Fakticky nebylo snadné sledovat, o čem mluví.

Princ Chocholouš ji tedy přestal poslouchat a o to usilovněji na ni hleděl.

Když dojedli, Libuše se omluvil pro nějaké státní záležitosti a ujistil se, že se s princem sejdou večer. Jen oni dva a výborný bourbon.

Zatímco služební sklízeli ze stolu, Karel se líbezně, přelíbezně usmála a povídá, že zve prince na příjemnou kuřbu do salonu. Načež se zvedla a důstojně odkráčela.

Vy jste Karlovy přebrepty poslouchali, a navíc možná víte, že v tom království se nesmělo kouřit. Byly jen výjimky a vymezené prostory.

Chocholouš ale slyšel, co chtěl slyšet, a nechal se hned zavést do salonu.

Karel už tam čekala.

Princ došel k ní, oči mu svítily očekáváním. Zastavil se před Karlem, hluboce si vzdychl a přivřel oči. Chvilka ticha, delší chvíle ticha. Pak oči zase otevře a vidí, že Karel se na něj pořád tak kouzelně culí.

„Takže," řekne princ Chocholouš. Už nedodá „pojďme na to", jen jeho úšklebek a pak také posunek se přesně takhle vyjádří.

Královna se pořád k ničemu nemá a on přemýšlí, jestli nečeká, že se sám rozepne. Od toho je jen kousek k nápadu, že Karel možná také čeká, že se sám vykouří. A tahle myšlenka zase vedla k závěru, že z toho nejspíš nic nebude.

Vynechejme těch pár hloupostí, které ti dva ještě pronesli, a pojďme rovnou k večeru. Jsme tedy znovu v salonu, jen dva muži a jejich sklenky s pitím.

Libuše nejdřív začne oklikami, ptá se na rodinu, na zdraví, ale nezajímalo to ty dva, proč by mělo nás.

„Myslím, že Karel není šťastná," konečně král naťukne, oč tu kráčí. „Slyšel jsem, že v tvém království je hodně šťastných žen."

Chocholouš přivře oči a krátce zavrtí hlavou. Není to nesouhlas, spíš to vypadá, jako by je chtěl spočítat. Ty šťastné ženy. Šťastné matky.

„Možná," připustí.

„Je tak krásná," vzdychne Libuše. „Měla by být šťastná. Ale není. Je něco špatně se mnou? S ní? Poraď, princi. Co mám udělat, aby byla moje žena šťastná?"

Chocholouš si promne čupřinku. Zajímavá debata.

„Víš," řekne pak. „Zkus jí třeba udělat dítě."

„Dítě?" Libuše se netváří přesvědčeně. „To ji udělá šťastnou, když se jí narodí dítě?"

„Ne. Ale zaručeně nebude mít čas dumat o štěstí."

Král mlčí. Třeba to zvažuje, třeba ne.

„Není žádný univerzální recept, jak udělat ženu šťastnou." Chocholouš se zasměje a dodá: „Leda tak na půl hodiny."

„Půl hodiny? To je dobrý začátek."

Tohle téma rychle míří k tomu jak oživit sex, a vzápětí dospěje k bodu, kdy je jasné, že není co oživovat.

„Vy jste to ještě nedělali?" Možná ten údiv není na místě. Třeba byste na princově místě uměli zachovat klid, dekorum, kultivovaný tón. Věděli jste přece, že ti dva nejsou žádní mudrcové. Ale to nejsou ani psi, ani ptáci, krysy... A přesto každý z těch tvorečků velmi dobře ví, na co ho má.

Takže chvilka trapného ticha. My se přes ni přeneseme celkem snadno, co říkáte.

„A jak..." ozve se první Libuše. „Nemohl bys... Totiž, nevadilo by ti..."

„Mně by to teda nevadilo," princi nedělá problém tvářit se, jako by prokazoval svému královskému sousedovi službičku. „Jen jestli by to nevadilo jí."

„Ona by nesměla vědět, že jseš to ty," zděsí se Libuše. „Nesmí mít ani podezření, že s ní nejsem já."

V noci se Chocholouš vplíží do královniny ložnice. Karel je trochu překvapená, ale jinak poměrně svolná ke všemu, co jí princ pro její štěstí prováděl.

Druhý den Karlovi svítí její mandlové oči. Vyzařuje z ní štěstí tak, že byste na chvíli mohli ztlumit slunce. Po polích se pak prohání s Libuší, pusinkují se, ale její polibky jsou trochu jiné.

A Karel je šťastná a prosí Libuši, jestli by k ní tuto noc zase nezašel.

Tahle zábava jim vydržela poměrně dlouho. Karel i Libuše byli šťastnější a zamilovanější než kdykoliv předtím a ukázalo se, že ani princ Chocholouš nikam příliš nespěchá.

Všechno hezké jednou končí.

Bylo to jedno odpoledne, rozevlátá Karel zase pelášila po lukách, Libuše se hnal za ní. Když ji pak chtěl zase opusinkovat, ona mu bez

okolků strčila jazyk až na mandle, shodila ze sebe šaty. Pak je strhala i z něho.

Ne že by toužil protestovat, něco přesto říct chtěl. Nedostal se k tomu.

Nádherná nahá Karel ho nejdřív zpracovávala rukou, pak pusou, sedla si mu na tvář a dožadovala se jeho jazyka. Pak jejich manželství konečně došlo zpečetění a celé to vypadalo, asi jako když skládáte zkoušky z něčeho, na co jste rok pilně studovali a cvičili.

Bylo by unáhlené tvrdit, že Libuši se tou dobou honily v hlavě nějaké myšlenky.

Nakonec ale přišly. Uvědomil si, co ten rok princ Chocholouš s jeho milovanou Karlem prováděl. Do všech podrobností to zjistil. Na jedné straně se mu ty podrobnosti velmi, ale velmi zalíbily, na straně druhé, třetí, čtvrté...

Když bychom se pokusili jeho pocity rozebrat, bylo tam určitě dost zahanbení. Cítil se jak hlupák a žádný král se právě takhle nechce cítit. Natož král hlupák.

Měl za to, že tyhle prostocviky by měly být projevem vášní, a zuřil, když si představil, jak snadno svou milovanou nastrčil vilnému Chocholoušovi. Miloval on Karla? Milovala Karel Chocholouše?

Vlastně mu moc nepřidala ani věta, co Karel pronesla závěrem:

„Kdybych nevěděla, že to umíš i líp, skoro bych věřila, žes to dělal poprvé."

A tohle už nemohlo nikomu projít. Na to nemusíte být mudrlant, abyste pochopili, že tohle je důvod k válce jak z vojenských učebnic.

Tou dobou už se v okolí hradu rodilo podezřelé množství dětí s podivnou chocholkou. Přišla řeč i na sudičky, ale nebyla tady ochota docela jednoduše tohle přijmout. Zkrátka, když se Libuše rozhodl vyhlásit princi válku, našel dost statečných v řadách svých blízkých, co do té vojny šli s ním.

Chudák princ uprchl, a sotva stačil ve svém království naverbovat nějaké vojsko, už mu u hranic stál nakrknutý Libuše a žádal omluvy.

Chocholouš se cítil ukřivděně. Jaképak omluvy? Ani mu za poslední rok služebiček nikdo nepoděkoval.

Což je přesně ta situace, kdy obě strany mají pravdu, anebo ji nemá nikdo.

Tak schválně.

Má ji princ Chocholouš? Jen ctil přání svého přítele a dělal, oč byl požádán. A také jeho lid měl důvod cítit pohanu a zármutek, když to, co bylo jejich výsadním právem, tedy děti s čupřinkou, se záhadně objevovalo v sousední zemi. Nebyla to svatokrádež?

Nebo byste se postavili po boku Libuše. Má on právo být zahanben, ponížen, podveden? Totéž právo byste přiznali otcům všech těch děcek s podivným chomáčkem vlasů?

Byla z toho řež. Ta pole, co se po nich prohánĕl zamilovaný pár, se zbarvila krví. Na dlouhá desetiletí obě země nepoznaly mír a klid.

A sudičky znovu házejí kostkou, aby pohnuly některou z figurek.

Možná jste právě v jejich hře vy.

Jedna dokonalá růže

Tohle je ta část pohádky, kterou obvykle najdete shrnutou jako „a žili šťastně až do smrti".

Podobá se to té chvilce těsně předtím, než hercům spadne opona. Na rtech jim úsměvy zamrznou do masky a tak si je zapamatujete. Nevadí, že hned potom se jdou opít, aby do dalšího představení tak akorát stačili vystřízlivět a znovu mohli sehrát tu epizodu. Až do fáze, kdy opona spadne. Cokoliv se děje potom, nikoho nezajímá. Všechno se opakuje. Zdokonaluje.

Opotřebovává.

Možná, že hodně lidí žije docela všedním životem. Čím fádnější, tím šťastněji vypadají. Na takových lidech je vlastně zajímavá jedna jediná věc: jak zemřou.

Není to, jako bych vám chtěla vyvracet ten příběh předtím. Je to spíš jeho vylepšení.

První scéna by se mohla jmenovat: hrdinka nachází důkazy manželovy viny. Co následuje, je taková malá žárlivá scénka, docela

malička etuda. Klidně by mohla být němá, tak málo se divák dozví, tak málo se liší od jiných manželských hádek.

Když začnete plánovat manželovu smrt, nesmíte opomenout jeho avantýru. Nesmíte opomenout vůbec nic, co by vám o té druhé mohlo přinést nějaké informace. Potřebujete se připravit na svůj hlavní výstup. Velkolepost. Přesvědčivost.

Drama.

Krok jedna: uspořádejte večírek.

V tom samém paláci, kde jste své panenství, lásku a život vyměnila za jedinou dokonalou růži. Takhle naivní jste totiž byla.

Myslela jste si, že se chlapovi postaví, jen když je zamilovaný. Jo, takhle pitomá jste byla.

Večírek musí být úchvatný, tolik hostů, co splašíte, nažeňte do velkého sálu a nalévejte vínem a pivem, co snesou. Zaplaťte několik kurtizán, jež si nechají sundat vršek šatů a budou pobíhat s nahými houpajícími se ňadry, politými vínem. Zaplaťte několik nýmandů, kteří udělají scény.

Čím víc křiku, tím víc budete neviditelná.

Hledáte svého pomocníka. Společníka. Komplice.

Je to snadné. Musí být silný a ošklivý, to je vše.

Zatáhnete ho do zadního pokoje, do toho, od kterého máte klíč jen vy. Necháte šeredu, ať vám ocintá nahá prsa a necháte ho chvíli chrochtat, jak tak nádhernou ženu ještě nelíbal.

„Miluji tě, Josefe," nebo Františku, Ignáci, Garganeli, to je fuk.

A on dusí pláč a rukama vás nešikovně zbaví šatů. Počítejte spíš s tím, že něco roztrhne. Přitom chce vědět, co pro vás může udělat. Přímo žadoní o službičku, kterou by vám prokázal.

Musíte ho ujistit, že vám jde jen o jeho lásku. Třeba řekněte nehynoucí lásku, je to vlastně jedno.

Neobratně vám roztáhne nohy a přitom pořád sípavě šeptá, jak jste nádherná. Nádherná. Nádherná.

Necháte ho zasunout. Tady si dejte pozor. Celé to může ztroskotat, když se začnete smát. Budete se dusit smíchem nad tím, že toho čtyřicátníka možná zbavujete panictví. Fakticky, opatrně. Jestli se chcete vysmát mužově penisu a vůbec jeho neschopnosti v ložnici, ještě budete mít příležitost. Říct: „Ach, lékárníkové se to udělalo také. Maže si to heřmánkem a už jí to splasklo."

Můžete se jako vyděsit a melodramaticky zvolat: „Probůh, teď se do smrti budu bát velkých věcí!"

Ovšem, že tohle všechno byste ráda. Ale teď ještě ne.

Hezky ho nechte, ať smočí. Ať se chvilku zahřeje, zacachtá si. Neubude vás. Za chvíli ho ale musíte ze sebe shodit. Rukou si zakryjte tvář, „nemohu!" vzlykněte. Klidně přehrávejte, v téhle fázi to nevadí. Jste rozrušená, tak ať si toho všimne. Ať ho to trkne. Jako předtím trkal on vás.

To nachové, lesklé, zůstane nejspíš viset ve vzduchu, nějak nemístně, když zrovna mluvíte o upřímné lásce.

Tak ho pevně chytíte za kořen a zručně pumpujete a přitom něžným, zajíkavým hláskem povídáte o svém manželovi, jak mu nechcete ublížit. Tváříte se, jako by to, co právě dělá vaše pravá ruka, se vás netýkalo.

Patrik, Hugo nebo Kryštof přivírá oči a do toho se snaží, aby jeho tvář vyzařovala pochopení. Dech se mu zrychluje a civí na vás, jak najednou přijde řeč na to, že vlastně manželovi ublížit chcete a on vám slibuje pomoc. Neslíbí vám lásku, neslíbí věrnost, nic takového nechcete, přísahá ale, že vám pomůže zbavit se toho netvora, kterého jste si vzala. Dušuje se, že raději zemře, než by vás nechal v tom předpeklí, a ve vlasech má přitom nudli z vlastního spermatu, vy sama jste včas uhnula z palebné čáry.

Pak ho odlifrujete zadním vchodem. Smluvíte tajné znamení a když zkontrolujete čas, nemělo by vám to celé zabrat víc než čtvrt hodiny.

Musíte se přece věnovat dalším hostům.

Je třeba odhalit protivníka. Detekovat cíl.

Ach ano, ovšem, že je to ta nejkrásnější žena v místnosti. Kdysi byste to byla vy sama. Před léty, když jste ještě neměla děti, na tvářích vrásky a boky obalené vrstvou sádla.

Ne že by váš manžel nezestárl. Nedá se říct, že by na něm ta léta nebyla znát. Povídá se, že s léty přichází rozum. Jenže někdy přijdou léta sama.

Takže jste objevila tu krasavici. Fešanda, s dokonalými rtíky, co se hihňá lechtivým vtípkům. V jejím dohledu není žádná jiná žena. Jako by z pórů vypouštěla něco, co muže přitahuje a ženy odpuzuje.

Malá nápověda. Jenom váš manžel k ní stojí zády. Jako by mezi nimi byla natažená neviditelná šňůra, vprostřed ukotvená v podlaze. Když se pohne jeden, pohne se i druhý. Tak, aby jejich vzdálenost zůstávala konstantní.

Krátký tanec na konci prvního jednání.

Jděte za ní. Jedy, které bude vypouštět směrem k vám v podobě bonmotů, musíte neutralizovat vlastními jedy.

„Lucie," nebo Jiřinko nebo Miluško, takhle sladké její jméno bude, „vidím, že se skvěle bavíš. Když jsem zjistila, že tu také budeš, raději jsem objednala víc vína."

„Zlato," švitoří ona a culí se, jako by tenhle úsměv byl jen pro vás. „Měla jsi ten večírek odvolat, když jsi nemocná. Opravdu nevypadáš vůbec dobře. Měla by sis jít lehnout."

Tuhle zákeřnost nevyvracejte, to by byla chyba. Místo toho si přejeďte palcem po čele a zakloňte se. Padejte dozadu, přistaňte v náručí jejích příznivců. Nechte je, ať chvíli koukají do vašeho výstřihu. Shluknou se okolo vás a ptají se, co vám je, a ta panenka tam najednou stojí osamocená, nepotřebná.

Ta malá mrška se ale nevzdává snadno.

Ze záňadří vytáhne malý flakonek a s andělským úsměvem ho podá jednomu z těch kavalírů. Řekne, ať vám to nakapou pod jazyk. Pomůže vám to.

Je to malý souboj. Jen vaše oči a její oči. Ostatní to, zdá se, nevidí.

Ucuknete. V poslední chvíli pusu natočíte stranou, takže ta namodralá voda neškodně steče po vaší šíji a řeknete, že už je vám líp. Pomáhají vám vstát. Necháte si pomoct.

Pak zvolna odcházíte, hlavu hrdě nahoru, i když je jasné, že tohle kolo jste nevyhrála.

Ale o to tak moc nešlo. Znáte její jméno, a to byl primární cíl.

V dalším jednání se objevuje vaše magická kniha. Kniha zaříkadel, kouzel, lektvarů. Mít takovou knihu je nebezpečné, vždy se najde někdo, kdo na vás ochotně ukáže a křičí čarodějnice. Tenhle lexikon magie tedy neradí, jak čarovat, on před tím jednoduše varuje.

Pozor na použití rulíku zlomocného a žabích kůstek v kombinaci s pelyňkem a lobelky. Nepřidávejte tam zem z šibeničního vrchu. Kdo to vypije, toho stihnou běsy a už se nevzpamatuje.

Neužívejte blín a kopřivu a mléko jednorožce, mohla byste někoho zabít.

Vyvarujte se pentagramu, do kterého o půlnoci dřepnete, na hrotech se jmény temných andělů, a do noci nekřičíte, nevoláte slova, jež nemají být vyřčena. Je u toho spousta příkladů jmen, jež nemáte vytrubovat v tu půlnoc, když už jste se náhodou ocitla v těch překřížených trojúhelnících. Protože kdybyste to neuhlídala, kdyby se vám tohle fakticky přihodilo, tak osoba, kterou máte vepsanou na jednom konkrétním místě toho pentagramu, tak ta by mohla být prokletá. U toho varování jsou ještě poznámečky, jak se vyvarovat deseti druhům zatracení, co nemáte dělat. V tom pentagramu. O půlnoci.

V dalším jednání zkoušíte kouzlo. Takové zaklínadélko z páté lekce magie. Nemůžete ji přímo přinutit, aby vám zabila manžela. Na to by přišla. Před tím by ji beztak ochránil jednoduchý amulet.

Místo toho jí vnuknete usedavou myšlenku.

Může se vám stát, že to přeženete. Pošlete jí ideu jablek, jablíček, jabloně. Jde vám jen o to, aby svému milenci věnovala spolu s pravidelným dopisem i košík jablek a váš Karel, Zdeněk či Bonifác, kdo si

to má pamatovat, tak ten by k němu přidal to od vás. S kapičkou dokonalého jedu. Nic přehnaného. Chcete, aby manžel trpěl. Ale nechcete mít pozvracené všechny běhouny.

Košík s ovocem nikde a chudák Julius nebo snad Vojtěch marně čeká v křoví u příjezdové cesty na posla. Mohla byste si tam dřepnout sama, když by vám nešla pod fousy ta čtvrthodinka ručních prací v jeho kalhotách. Jestliže ale dny ubíhají a vy mu do toho křoví tajně posíláte kousky sušeného masa a nějaký chléb, víte, že jste zvolila tu snazší cestu.

Mezitím vás pozvou na turnaj, který pořádá váš společný známý.

Velmi vydařený, pokud můžete soudit.

V našem kroužku urozených dam je také ta malá mrška Lucie a celou dobu pindá o jabkách.

„Rytíři v zeleném dnes přeje štěstěna," řekne třeba kdosi.

„Třeba snídal jablečné pyré," kontruje okamžitě vaše soupeřka. „Je velmi výživné."

„Ach, to byl velmi bolestivý zásah," zmíní někdo. A ona hned, že jablko nepadá daleko od stromu. Že jablečná dužina je vynikající pro úpravu trávení. Že po jablkách je skvělá pleť. A chuť na sex.

Může být nadhozeno jakékoliv téma. Jde řeč o politice, o počasí, o královských nežitech. Do všeho zamontuje jabka, a když jí někdo jedno nabídne, mluví o něm hodinu a dvaapadesát minut. Bez přestávky.

Tohle vám trochu zpřehází priority. Ještě o vlásek víc než smrt manžela si přejete, aby na banketu u krále, co je příští pátek, ta malá coura nemluvila o ničem jiném než o své cukrové pipince. O své kundičce.

Přesně tenhle obrázek jí posílám.

Zkuste si to představit se mnou. Král vznešeně rozkládá o historii svého rodu, protože na tohle přijde řeč pokaždé. A Lucie bez uzardění prohodí, že tuhle měla drobné svědění, ale jakýsi zábal jí od toho pomohl.

Všechny ty krinolíny a krajky, navoněné a vyfintěné paničky nastrojené do šatů stažených, až se nemůžou smát, zadrží dech, když bude milenka mého muže vysvětlovat, že oholené ohanbí je zdravé ohanbí. Já ani nevím, co všechno ta kurvička může o tom svém zázraku říct, a fakticky se na to těším.

„Nepřipomíná vám ten rozpůlený vlašský ořech něco? Ukážu vám, co mám na mysli."

Nebo.

„Je tu hrozné vedro, nemyslíte? Víte, kde všude se potím?"

Klidně si u tohohle představte doširoka rozevřená překvapená ústa všech okolo. A jedno velké a trvalé přeškrtnutí jejího jména ze všech společenských událostí. Možná zvláštní královský výnos.

Ve svém kouzlu se tedy soustředím právě na tu její svatyňku.

Jenže to zase nedopadne, jak bych chtěla.

To, co mělo vyjít s jablky, mi vyjde s tím jejím bobrem. Prakticky okamžitě ho posílá mému manželovi a pochopitelně sama jede také. Její kočár mine křoví s mým Gustavem či Adolfem, ten se zakucká, jak se dáví sušenou švestkou. Nezastaví ji. Nějak nemá, co by k tomu jejímu daru přidal.

Ta potvora dorazí až do našeho paláce. Bez okolků si probojuje cestu do komnat mého manžela.

Než se dozvím, že je tady, ti dva už si to stihnou rozdat. Třeba ona potřebuje z hlavy vypudit nějaký obrázek, třeba on, byť bez mého přičinění.

Neběžím do jeho ložnice.

Jdu do knihovny.

Listuji moudrou knihou. Někde jsem to tady viděla. Kouzlo.

Rychle vyrábím olej. Zbude po něm trocha mastnoty, ale co naplat. Risknu to. Jen abych to stihla.

Volám Ignáce z křoví. Omlouvá se mi. Slzy má na krajíčku, padá mi k nohám a líbá je. Škemrá za odpuštění.

A já na tohle fakticky nemám čas.

„Zkazil jsi to," říkám mu. „Mohla jsem taky umřít."

Nic víc, nepřehnat to. Na velkou scénu není čas.

Vysvětlím mu, jak má s mastí naložit. Zdůrazním, že musí použít nějaký klacík, list, cokoliv. Jen se to nesmí dotknout jeho kůže. Ani přes šaty.

Celý se klepe, když s mastí couvá ze dveří. Tak nevím, jestli tohle vyjde.

Číhám u okna. Lucie vychází, rozhlíží se. Rukou si přihlazuje pramínek vlasů. Kapesníčkem otírá čelo a výstřih. Ty bestie, šeptám si v duchu. Vypadá náramně unavená a náramně spokojená.

Sedá si do kočáru. Její mladá hubená prdelka si kecne na místo, které předtím Karel pečlivě namazal dárečkem ode mne.

No, slavnost u krále je za dva dny, a jestli můj plán vyjde, schyluje se k poslednímu dějství.

Měla bych krátce zmínit, jak účinkuje ten olejíček. Mé krásné sokyni to nijak neublíží, ale takhle pomazané místo nesmí přijít do styku se slinami. Nějak po něm ztvrdne jazyk, takže ho nemůžete udržet v puse.

Vypadá to na další fiasko. Vypadá to tak proto, že můj manžel, má drahá polovička, ty dva dny promarodil. Šel až na tu slavnost, takže jsem čekala okázalost a nudu, jako vždy.

U dveří jsme potkali našeho známého, u kterého byl před časem ten turnaj. Jazyk mu trčí z pusy a dost nešťastně se tváří. Jeho ctnostná žena nám s tragickým tónem vysvětluje, že se mu to stalo včera a doktoři si s tím nevědí rady.

Další vystrčený jazyk byl uvnitř. Takový mladičký vyjevený floutek. Hubený, nanicovatý.

Zdraví se s naším známým, oba jazyky venku a tváří se tak zahanbeně, jako by měli rozepnuté poklopce.

Toho večera potkávám opravdu hodně mrzáckých jazyků. Trčí na stranu, z koutků tečou sliny. Odpudivé. Nebýt to tak nechutné,

v tom množství, v jakém to dnes bylo vidět, docela jistě by se to stalo novou módou.

Na chvíli jsem si pohrávala s hříšnou myšlenkou, jestli to nepostihlo samotného krále. Královský pár totiž na sebe dával čekat nezvykle dlouho.

A ta malá čubka se nosila sálem jakoby nic, jako by s tím neměla cokoliv společného. Tu se tvářila soustrastně, když usoudila, že se o tom pikantním neštěstí může mluvit. Tu dělala, jako že mluví s někým, komu netrčí ze zubů neforemný růžový špalek.

Když se král objevil, vážně jsem si oddechla. Sice se útrpně usmíval, ale jeho jazyk byl tam, kde měl být. Vše se zdálo být v pořádku.

Dokud nepřišla královna. Na tváři závoj, ale co z toho, vpředu byl závoj mokrý, jak se ho dotýkala špička jazyka. Tomu nezabráníte.

Slavnost, která obvykle končívá až k ránu, trvala ten večer slabé dvě hodiny. Kdo měl jazyk v pořádku, nejspíš se dobře bavil, ale všichni dohromady spekulovali o příčině.

Spojovatel tady jeden byl, ale nemluvilo se o něm. To není, jako když máte bolení břicha a doktorovi vypočítáte, že jste zbodli jahodový koláč, mladé holoubě, tvarohovou pěnu, bramborové taštičky se sýrovým krémem a já nevím co ještě. Nikdo se nesvěřoval, co s jazykem předešlého večera dělal.

Kromě královny.

Ta z toho musela být tak odvařená, nebo na ni král tak přísně dotíral.

Prostě hned poté, co se královský pár omluvil, že je unaven, krasavice Lucie se také vytratila. Naposledy byla spatřena s vrchním velitelem stráží.

Nakonec se to rozneslo.

Šeptalo se o té věci další tři týdny a došlo to i k uším mého milovaného manžela, kterého před trapasem zachránila jakási viróza. Tu ale dost dobře mohl chytit právě od ní.

Lísal se ke mně. Nebudete tomu věřit, ale ten bídák mi donesl růži. Růži ze stejného keře, jakou nevědomky utrhl můj otec v jeho zahradě. Růži, za kterou jsem se zaslíbila muži s ohavnou tváří, a teprve když jsem mu řekla své ano, zanedbaná zahrada i dům se proměnily v úžasný zámek a z mého krásného prince spadla kletba.

Tak tu růži mi přinesl a tváří se, jako by mne nikdy nepřestal milovat. Jako by mne nikdy nemiloval víc než právě v tuhle chvíli.

„Jsi netvor," křičím na něho. Pořád z něho cítím vůni Lucie. Je silnější než ta dokonalá vůně růží. Její pižmo je všude. Už ho nechci zabít. Rychlá smrt, to se mnohem víc podobá vysvobození.

„Proklínám tě!"

Takhle to na něj zařvu, celá bez sebe vzteky, rudá, a každé slovo mi bublá přímo ze srdce. Hlásky, která nemáte říkat, když jste předtím na pěti místech čirou náhodou zanechali pět věciček jako vlasy, jako kapky jeho krve a tak.

Když jsou ta slova venku, je pozdě na varování. Svět už se tak trochu změnil.

Růže v mé ruce uvadne. Místo paláce jsou tu zase jen ty zanedbané ruiny, zahrada plná uschlých keřů, to vše zarostlé trávou. Jen ten růžový keř je perfektní a nádherný a neodolatelný.

Také jeho tvář se změnila.

Znovu.

Je opět netvorem, i když ze mne už nikdy nebude ta kráska. Asi se vydám trochu poznat svět a kouzelnickou knihu beru s sebou. Takže, milé dámy, tohle místo je volné, to jsem chtěla říct.

Opona padá, je čas na potlesk.

A jestli chcete, až půjdete kolem, stavte se. Ty růže jsou pořád dokonalé a úžasné.

Jen si rozmyslete, co za ně chcete dát.

Obsah

Malá sázka o velký diamant	7	Vladař	105
Písařovo potěšení	17	Holka na vdávání	115
Šupina pro štěstí	25	Statečný zachránce	123
Za vším hledej ženu	35	Mělo to být snadné	131
Tanec krásné otrokyně	47	Nejezte ryby	141
Kam s ním?	59	Osudové rozhodnutí	151
Alchymista	69	Princ Čárls a lady Dé	161
Ztráta nejlepšího přítele	77	Špatný den	171
O hloupé nevěstě	87	Jsou sudičky zlé, nebo hloupé?	179
Vůně lásky	95	Jedna dokonalá růže	189

Pokud jste si oblíbili hanbaté pohádky, tedy klasické i méně známé příběhy v erotické úpravě, budete tuto knihu otvírat s radostí. Možná byste se rádi dozvěděli, jak to bylo s milostnou touhou mořské víly, vnadným tancem svůdné otrokyně nebo trápením osamělého řezbáře, který přišel o svého „nejlepšího přítele“… Začtěte se tedy co nejdříve, pokud možno večer před spaním, a vychutnejte si vzrušující historky princů a princezen, víl a královen, kouzelných bytostí i docela obyčejných lidí, jejichž dráždivá sexuální dobrodružství líčí autorka s lechtivým humorem.

POPRON

ISBN 978-80-7388-067-5

9 788073 880675